

Täiskasvanute hingamispäevakooli õppetükid

Jüngriksolemine

Dan Solis

jaanuar, veebruar, märts
2014

Originaali tiitel:
Dan Solis
Discipleship

Dan Solis
Jüngriksolemine

Tõlge: AKEL 2013
Tõlkija: Mall Kaaver
Toimetajad: Toivo Kaasik, Ly Kaasik
Kujundaja: Indrek Ploompuu

Trükkis: Vali Press

Sissejuhatus

Jüngriksolemise Õpetaja

Alguses lõi Jumal täiusliku, patuta maailma. Inimlapsed tundsid rõõmu eesõigusest oma Loojat austada, teenida ja järgida. Nii võinuks elu jätkuda igavesti.

Saatan aga viis meie esimesed maised esivanemad kiusatusse ning rõõvis inimkonnalt tõelise mõtte, eesmärgi ja väärtuse. Vastuhakk levis ja nakatas kogu planeedi.

Kristuse ohver ainsana andis meile lootuse. Kolgatal toimunud lunastus pakub priiust ning ainsat pääseteed välja mõttetusest ja tähtsusetusest. Patustele inimestele pakuti vabadust, andestust ja võimalust algsel olukorra taastamiseks.

Jumal kutsub usklikke kõikjal kuulutama sellest võrratust armust, saama saadikuteks, kes edastavad jumalikku lunastust Saatana orjastatud inimestele, ning kutsuma neid oma Õpetajat järgima, Teda kummardama ja tänama. Viis, kuidas Kristus tegi inimesi jüngriteks, peaks saama eeskujuks usklitele, kes vastavad suurele misjonikutsule (Mt 28:19, 20).

Meie käesoleva veerandaasta teemaks on jüngriksolemine. Ehkki sellel sõnal on mitu külge, vaatleme jüngriksolemist neis õppetükkides protsessina, mille abil saavad meist Jeesuse järgijad ja seega ka paremad hinged võitjad.

Eks ole Jeesus ju iga kristlase eeskuju, eriti hingede võitmise töös? On ebaloogiline arvata, et tulemusliku evangelismi võtmed leiduvad pigem populaarses psühholoogias, hulgimüügi teooria ja praktika tehnikas ning viimistletud esitlusprogrammides kui Kristuse eeskuju järgimises.

Kuidas Jeesus oma järelkäijaid paelus? Mida saame õppida Kristuse eeskujust, mis võimaldaks meil veel tagajärjekamalt kaasinimesi Tema juurde suunata? Kuidas saame täita suurt misjonikäsku? Kuidas suhtles Jeesus selliste erinevate gruppidega nagu rikkad ja puruvaesed, religioossed ja mittereligioossed inimesed ning poliitilise võimu kandjad ja tavakodanikud? Kuidas avas Jeesus paksunahaliste inimeste südame, sisendas lootust hüljatutele, astus tasa lapse õrna südamesse ning ületas rahvuslike ja sotsiaalseid vaheseinu selleks, et inimesi enda jüngriteks teha? Kuidas tungis Ta jõukuse ja võimu müüridest läbi, avas vaimulikult kõrkide usujuhtide kookonid ning virgutas lootust neis, kes võitlesid ravimatute haigustega?

Tegemist pole ainult aruteluküsimustega, mis elavdavad mõttevahe-

tust; tegemist on olulise uurimisainega kristlaste jaoks, kelle innukas soov on järgida Jeesuse eeskuju kadunud lammaste juhtimisel armastava Karjase juurde.

Pauluski kutsus usklikke üles järgima teda selles, milles tema järgis Kristust. On mõeldamatu, et kahekümne esimese sajandi usklikud peaksid rahulduma madalama lävepakuga kui see, mille Paulus esimesel sajandil paika pani.

Lisaks on Jeesuse järel käimine palju avaram kitsapiirilisest vaatenurgast, et jüngeriksolemine tähendab ainult vale käitumise ja harjumuste parandamist, kuigi muutus paremuse poole on igati vajalik. Selline arusaam jüngeriksolemisest on puudulik, kui see pole liitunud innuka sooviga järgida Jeesust, mille tulemuseks omakorda on innukas soov juhtida kaasiniimesedki Kristuse juurde.

Meile on ilmekalt öeldud: “Kui inimene tuleb Kristuse juurde, tekib soov kohe teistele teatavaks teha, kui hea sõbra on ta leidnud Jeesuses. Ta ei saa päästvat ja pühitsevat tõde sulgeda oma südamesse. Kui oleme riietatud Kristuse õigusega ja täidetud Tema Vaimu rõõmuga, ei suuda me vaikida. Kui oleme maitsenud ja näinud, et Issand on hea, siis on, millest jutustada... Me soovime pühalikult järgida Jeesust teel, millel Ta astus.” – Ellen G. White, *Tee Kristuse juurde*, lk-d 78, 79.

Dan Solis sündis Texases, Ameerika Ühendriikides sisserännanud pooleteramehest põllutöölise pojapojana. Tal on Andrews Ülikoolist ja Reformitud Teoloogilisest Seminarist (Reformed Theological Seminary) saadud teaduskraadid ning on teeninud kogudust pastori, liidu osakonnajuhi ja kolledži õppejõuna. Temal ja ta naisel Cindyl, kes on algkooli õpetaja, on kolm täiskasvanud last, kes on Issanda teenistuses Washingtonis, Californias ja Tennessees.

Jüngrid ja Pühakiri

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Lk 4:1 – 12; Mt 12:3 – 8; Mt 5:17 – 39; Lk 24:13 – 32; Ap 1:16 – 20.

Meelespeetav tekst: “Te uurite pühi kirju, sest te arvate nendest saavat igavese elu – ja just need on, mis tunnistavad minust” (Jh 5:39).

Kasutades laojääkide väljamüügilt ostetud metallidetektorit, leidis inglase Terry Herbert ühe taluniku põllusse maetud anglosaksi aarde, mis koosnes ülekullatud relvadest ja hõbedast käsitööstustest. Leiu arvestuslik rahaline väärtus ületas 5 miljonit USA dollarit.

Sama hoolikalt nagu inimene, kes otsib põllu mullasest, kivisest ja klibusest põuest varandust, peame meie valvama, et me ei tähtsustaks oma teel asju ega unustaks nende tõttu tõelist aaret ülal: Jeesust Kristust. Iga-vegi rikkusi otsides kaevasid ka variserid ja saduserid läbi pühi kirju. Irooniline küll, aga nad lugesid oma aaretekaarti, Pühakirja, niivõrd valesti, et vaatasid täielikult mööda tähtsaimast, Jeesusest.

Jeesuse jaoks oli Pühakirjal otsene ja endastmõistetav seos jüngrite tegemise metoodikaga. Õigeks “aaretekaardiks” olid prohvetlikud kirjad, mis osutasid Temale. Jeesusest mööda vaadata tähendab märgist mööda lasta. Õeldu tähendab seda, et iga meiepoolne püüdlus inimesi jüngriteks teha peaks tegelikult kõnelema Jeesusest ja sellest, mida Tema on meie heaks teinud.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 4. jaanuariks.

Kuna Jeesus on kõikide usklike eeskuju, on Tema pühendumine Pühakirjale midagi palju enamat kui vaid põgusalt huvitav teema.

Loe Lk 4:1 – 12 ja 16 – 21. Mida räägivad need tekstilõigud Kristuse suhtumisest Piiblisse?

Kristuse kõrbes kiusamise lugu näitab, et Pühakirja abil tõrjus Jeesus tagasi igasugused saatanlikud väljakutsed ja õhutused. Ilmne, et Kristusel ei olnud neljakümnepäevase kõrbes viibimise ajal kirjarulle käepärast. See näitab selgelt, et Kristus oli õppinud Pühakirja teatavad osad pähe. Ehkki kõrbes öeldud salmid pärinesid Moosese kirja pandust, tsiteeris Jeesus mujal heebrea Pühakirja teisigi osi (Mt 21:42; 22:44). On selge, et Kristus tundis Pühakirja otsast otsani.

Märkad Kristuse arusaama, et Pühakiri on rohkem kui ainult vahend kiusatuste võitmiseks ja isikliku pühaduse saavutamiseks. Jeesus tunnistab, et Pühakiri osutab Temale. Külaskäigu ajal sünagoogi, kus Jeesus luges Lk 4:16, tsiteeris Ta Jesaja raamatut ja teatas siis, et need salmid osutasid Temale kui võitule, kes vabastab rõhutatud rahva ja kuulutab välja vabaduse. Jeesus mõistis, et Tema täitis Messia kohta käiva prohvetikuulutuse. Nii siis sai Jeesus aru, et Piibel osutas Temale, kuid Ta teadis rohkemgi – oma tööperioodi algusest peale kasutas Ta Piiblit, et suunata kaasinimesi enda juurde.

Kuigi on tähtis Piiblit tunda, ei ole sellest üksi küllalt. Mõned nimekaimad Piiblit uurivad õpetlased ei olegi usklikud kristlased. Meil on vaja endalt küsida, mida peame tegema, et Piibli uurimine ja lugemine aitaks meil paremini tundma õppida Jeesust ja seda, mida Tema meie heaks on teinud? Kuidas saame teha Piibli uurimisest midagi, mis muudab meie elu?

Loe järgmised salmid. Mida räägivad need sellest, millise pilguga Jeesus Piiblit vaatas? Mt 5:17 – 21; 12:3 – 8; 15:3 – 11; Jh 10:34 – 37; 17:14 – 19; Lk 24:44.

Iga kord, kui Jeesus usujuhtidega väitles, toetus Ta Pühakirja õpetustele – mitte abstraktsele filosoofiale ega isegi mitte isiklikule autoriteedile. Õige ja vale vahel otsust langetades toetus Jeesuse põhjendus Pühakirjale. Siis, kui vastased seadsid kahtluse alla Kristuse õpetusliku puhtuse, suunas Tema nad Pühakirja vastavate lõikude juurde. Siis, kui kõne all olid praktilised teemad, tuletas Jeesus kuulajatele meelde Jumala poolt teatavaks tehtut. Kristus mõistis, et Tema Jumalast määratud ülesandeks oli ellu viia see, mida vana-aja prohvetid olid ette kuulutanud.

Kõrvutagem Kristuse poolt esile tõstetud Pühakirja tundmist valitseva hoiakuga, mida leidub sageli praegugi ennast kristlasteks tunnistavate inimeste hulgas. Terved uskkonnad annavad Piiblile hinnangu, et tegemist on küll huvitavate, kuid põhiliselt mitteusaldatavate ajalooliste käsikirjadega. Kõik – loomine kuue päevaga, Egiptusest väljaminek, Jeesuse ihulik ülestõusmine (seda vähem on sõna-sõnalt võetav Tema teine tulemine) – on seatud kahtluse alla või lausa madaldatud müüdiks.

Selline mõte on selgelt suunatud jüngriksolemise pihta. Miks peaks keegi tahtma seada oma elu millegi järgi, mis pole midagi muud kui müüt? Reaalsete probleemidega koormatud inimesed vajavad reaalset Päästjat. Vastasel juhul saab evangeeliumist tuhmunud varandus või, kujundlikult öeldes, kassikullaga pealistatud plastmassist mündikogu. Kaugelt vaadates võib sellega kedagi ninapidi vedada, kuid lähemal uurimisel ei ole sellega muud teha, kui minema visata. Ainus turvaline tee on järgida Kristuse eeskuju: tõsta esile Piibel, austa seda ja ole sellele kuulekas.

Surm ei ole müüt, eks? Ja see ei ole ka ainult sümbol. See on karm tegelikkus, millega me kõik silmitsi seisame. Mõtle siis, mida tähendavad Piibli jaoks kõik sellised vaated, mis piibellikke õpetusi ähvardavad – näiteks arvamus, et Jeesuse ülestõusmine või teine tulemine on ainult sümbol või müüt. Miks peaksime (individuaalselt ja kogudusena) hoidma end langemast sellisesse saatanlikku lõksu?

Jeesus köitis inimesi endaga mitmeti, sealhulgas ka avalike esinemistega. Pühakirjas on Kristuse avalike esinemiste jaoks jäetud silmapaistvalt ruumi. Tema kõned ja rahva õpetamine olid täis Pühakirja otsest tsiteerimist ja viiteid sellele.

Loe Mt 5:17 – 39. Mismoodi näitavad need salmid seda, kuidas kasutas Kristus Pühakirja oma avalikus kuulutustöös?

Kristuse maapealse elu ajal oli tavalise iisraellase suhtumine Pühakirja arvatavasti üsna käsumeelne. Inimesed vaatasid Pühakirja kui eeskirjade kogumiku ja eetilise suunanäitaja poole. Õiglast käitumist peeti millekski, millega tasuda igavese õndsuse eest. Jeesus aga kummutas sellised käsumeelsed arvamused ja asendas väliselt ohjeldava süsteemi südamepõhise religiooniga.

Kristuse-keskse religiooni juured on südame muutumises ja see paneb inimese eetiliselt käituma. Irooniline, aga paljudel variseridel oli tohutu rutt saavutada kõlbeline täiuslikkus, seepärast hüppasid nad üle elavast suhtest Jumalaga. Jeesus osutas sellistele puudujääkidele ning andis mõista, et paranemine on selles, kui nad võtavad Tema vastu oma Päästjaks ja Õpetajaks. Koos Jeesusega kui sisemise kontrolljõuga meie käitumismormid ei madaldu, vaid kõrgenevad. Tarvitseb vaid lugeda mäejutlust, et näha, kui kõrged olid Tema kõlblusnormid.

“Need sõnad kõlavad hämmastunud rahvahulga kõrvus millegi uue ja ebatavalisena. Selline õpetus on vastupidine kõigele sellele, mida nad preestrite või rabide käest olid kuulnud. Nad näevad, et siin ei lipitseta nende uhkusega ega toideta nende auahneid lootusi. Uuel Õpetajal on aga vägi, mille iga sõna köidab nende tähelepanu. Jumaliku armastuse lembus levib lillelõhnana Tema ümber... Kõik tajuvad vaistlikult, et tema on see, kes loeb nende hinge saladusi, kuid ikkagi tuleb nende juurde õrna kaastundega.” – Ellen G. White, *Mõtted Õndsakskiitmise mäelt*, lk 6.

Eks ole kergem, kui arvame, olla käsumeelne ning süüdistav ja hukkamõistev? Kuidas saame ennast kaitsta sellisesse üldlevinud vormi langemast?

Kristuse avaliku teenistuse kohta on külluses näiteid. Võrdsest paeluvad on aga Kristuse isiklikud kohtumised nii ühiskonna tavakodanike kui ka kõrgkihti kuuluvate inimestega. Need lood pakuvad ainulaadseid pilguheite Pühakirja kesksele kohale Jeesuse töös.

Loe Jh 13:18 – 20 ja Lk 10:25 – 28, 24:13 – 32. Milline osa oli siin Pühakirjal? Mis eesmärgil Jeesus kõnealuseid salme tsiteeris? Milliste tulemusteni viisid selliste salgakeste kohtumised Pühakirjaga?

Kristus tsiteeris Pühakirja korduvalt siis, kui esitas kellelegi kutse hakata jüngriks. See viitab ilmsele tõsiasjale, et Jeesuse mõju ja tõepära aluseks oli Pühakiri, mitte lihtsalt karisma ehk isikupärane mõjuvõim. Eredalt ilmneb see tõsiasi viisis, kuidas kasutas Jeesus Pühakirja siis, kui Ta töötas kahe tõenäolise järgija heaks, kes Emmause teed sammusid.

“Alates Moosesest, Piibli päris algusest, seletas Kristus neile kõiki Temast kõnelevaid prohvetikuulutusi. Kui Ta oleks end neile kohe tunda andnud, oleks nende süda sellega rahuldunud. Rõõmu tõttu poleks nad enam midagi muud igatsenud. Kuid neil oli vaja vältimatult mõista, mida kõnelesid Kristusest Vana Testamendi sümbolid ja prohvetikuulutused. Nendele pidi jüngrite usk rajanema. Kristus ei teinud mingit imetegu, et neid veenda; Ta pidi selgitama neile Pühakirja. Tema surm oli jüngrite meelest purustanud kõik nende lootused. Nüüd näitas Ta neile prohvetikirjadest, et Tema surm oli nende usu kõige kindlam alus.

Oma kahte kaaslast õpetades näitas Jeesus, kui tähtsad on Vana Testamendi tunnistused Temast.” – Ellen G. White, *Ajastute igatsus*, lk-d 796 – 799.

Mõtiskle Lk 24:32 üle, eriti ütluse üle, et “nende süda põles neil sees”. Mida see tähendab? Millal viimati sinu süda põles su sees tõdede pärast, mis meile antud on? Juhul kui sellest on möödunud kaua aega, kas on võimalik, et su süda on muutunud külmaks? Kui jah, siis kuidas seda muuta?

Nagu oleme näinud, rõhutab Jeesus Piiblit vähimagi kahtluseta. Mitte kunagi ei seadnud Ta kahtluse alla selle usaldatavust, tõe vastavust ega Piibli mingi salmi ehtsust. Ometi aga on palju inimesi sajandite jooksul seda teinud ja sama tehakse praegugi.

Loe Mt 12:15.21, Mk 1:1 – 3, Ap 1:16 – 20; 3:22 – 24 ja Rm 10:10. Mida räägivad need salmid meile sellest, millise pilguga vaatasid Pühakirja varakristlased? Mida saame neilt õppida ja kuidas suhtume Piiblisse meie?

Varakristliku aja kirjutajad jätkasid tava kasutada Pühakirja selleks, et tõendada Naatsaretist pärit Jeesuse Messiaks olemist. Tegelikult ütlesid nad, et kristlus oli lahutamatult seotud heebrealaste Pühakirjas oleva Jumala ilmutusega endast.

Jeesus ise oli nende pühade kirjade vastu huvi äratanud. Nüüd tegid Kristuse järgijad sedasama. Isikliku kogemuse, imetegude ja muudmoodi Kristusest tunnistamise meeldivus oli oluline ja sellel oli oma koht, kuid ilmselgelt ei asendanud Pühakirja (kui esmast tunnistajat Jeesusest) mitte miski.

Kristuse esimesed järelkäijad otsisid koguduse ülesande, igapäevase elu ja vaimuliku kasvatuse jaoks juhatust Pühakirjast. Inimeste mõttemõlgutusi ja oletusi hinnati vähem; väljapaistvaks sai Pühakiri. Jumala ilmutuste palvemeelne lahtimõtestamine ilmnas koguduse nõupidamistel (vaata Ap 15). Pühakiri puudutas varakristliku koguduse elu igat tahku.

Kui narr oleks siis meil täna, just nüüd, lõpuajal, suhtuda Piiblisse kuidagi teistmoodi?

Kuidas saame õppida asetama Piiblit oma uss keskele kohale ja mis-moodi võime kasutada seda Jeesuse poole osutajana? Kuidas saame tegelikult lubada Piibli õpetusel avaldada mõju sellele, kuidas elame ja kaasinimestega suhtleme?

Edasiseks uurimiseks: Loe Ellen G. White'i raamatust *Kasvatus* peatükki "Piibli õppimine ja õpetamine"; raamatust *Ajastute igatsus* peatükki "Emmause teel"; raamatust *Apostlite teod* peatükki "Tessaloonikas".

"Kristus oli oma teenistuse käigus avanud oma jüngrite mõistuse nende prohvetikuulutuste mõistmiseks... Peetrus oli Kristusest kuulutades toonud ette tõendid Vanast Testamendist. Stefanos oli toiminud samuti. Ka Paulus pöördus oma töös Pühakirja tekstide poole, milles oli ette kuulutatud Kristuse sünd, kannatused, surm, ülestõusmine ja taevaminek. Moosese ja prohvetite inspireeritud tunnistuste kaudu tõestas ta, et Naatsareti Jeesus on Messias ning näitas, et juba Aadama päevist saadik on Kristuse hääl kõlanud patriarhide ja prohvetite kaudu." – Ellen G. White, *Apostlite teod*, lk 221, 222.

Küsimused aruteluks:

1. Millised on mõned praktilised näited, mil moel saad teha Pühakirja oma igapäevaelu osaks? Kuidas saad Piiblit kasutada oma isiklikus tunnistamistöös?
2. Miks rõhutas Jeesus just Piibli seletamist, mitte aga imetegusid ja isiklikku karisemat? Mis juhtub siis, kui muusika, tervishoiualane sõnum, sotsiaalne tegevus või miski muu astub Piibli asemele ja saab meie usus keskseks?
3. Kui sõltuvaks Pühakirjast *peaksid* tänapäeva kristlased saama? Anna hinnang sellele, kui oluline osa on Pühakirjal sinu koguduse juures eelistuste paika panemisel, ressursside suunamisel ja missioonitruudusel?
4. Mõtiskle tõsiasja üle, et meil pole Piiblis ainsatki vihjet ühe või teise salmi tõele vastavuse või ehtsuse kohta ning ükski Piibli autoritest pole seda kunagi küsitavaks muutnud. Miks peaks see olema meie jaoks väga oluline täna – ajal, mil nii palju inimesi, sealhulgas palju piibliteadlasi, paistavad olevat teinud oma esmaseks ülesandeks kõigutada Piibli tõde väljakutsuvalt igast kandist?

Talupoeg Hildo unistus

Talupoeg Hildo jõudis ühte Kesk-Brasiilia unisesse linnakesse ning tänas mehi, kes olid talle küüti pakkunud. Ta tõstis veoauto pakiruumist välja oma kotikese riietega ja kasti ravimtaimedega ning seisatas porise tee servas. Hildo elas linnakesest kaugel ja tuli sinna paar korda aastas aastast ravimtaimi müüma; ta käis ükselt uksele ning rääkis oma usust neile, kes kuulasid.

Talupoeg Hildo oli saanud adventistiks mõni aasta varem ja kuigi lähikonnas ei olnud kogudust, pidas ta ustavalt hingamispäeva ning talletas kümneise ja annetused ajaks, mil ta saab kirikus käima hakata.

Oma külaskäikude aegu linna oli Hildo kohanud veel kümmet inimest, kes olid kas adventistid või teadsid midagi adventistidest. Iga kord, kui ta linnas käis, kutsus ta nad kokku. Ühele abielupaarile kuulus küberkohvik ning nad pakkusid võimalust kohtuda seal, et vaadata internetist hingamispäevakooli ja kirikuteenistusi. Hildo innustas kohale tulema kõiki, keda ta tundis.

Grupike palus misjonipõllu keskusel saata neile pastor, kes aitaks neil organiseeruda ja koguduseks kasvada. Kõige lähemal elaval pastoril oli hooldada juba üks kogudus ja 13 gruppi, kuid ta tuli siinsetegi usklike juurde. Ta aitas neil korraldada evangeelseid koosolekuid ning õpetas, kuidas külastada inimesi ja jagada nendega Jumala Sõna. Väike kogudus külastas kahe nädala jooksul kodusid ja kutsus inimesi kuulutuskosolekutel osalema.

Talupoeg Hildo oli vaimustatud, kui 150 inimest käis evangeelsetel koosolekutel ja 33 ristiti. Pastor õpetas koguduseliikmetele, kuidas huvitatuid hoida, ja peagi ei mahtunud usklikegrupp enam sellesse kodusse ära. Misjonipõllu abiga üürisid nad saali, kus koos käia.

Uus usklikepere täitis talupoeg Hildo unistuse; ta oli juba kaua aega palvetanud ja tegutsenud koguduse heaks ning igatsenud oma kirikut. Siis, kui kogudus moodustati, ütles ta: "Olen palvetanud juba 16 aastat, et siin oleks kogudus."

kui üürihind tõuseb. Täname teid, et aitate ellu viia talupoeg Hildo ja selle kord pimeduses olnud paikkonna koguduse unistust.

Pildil on mõned Rubervali (Brasiilias) koguduse liikmed. Seda kogudust aitab talupoeg Hildo rajada.

Õpetamine võrdluse abil

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: 2Sm 12:1 – 7; Js 28:24 – 28; Mt 7:24 – 27; 13:1 – 30; Lk 20:9 – 19.

Meelespeetav tekst: “Seda kõike rääkis Jeesus rahvahulkadele tähendamissõnades ja ilma tähendamissõnata ei rääkinud ta neile midagi, et läheks täide, mis on üteldud prohveti kaudu: “Ma avan oma suu tähendamissõnadeks, kuulutan, mis on olnud peidus maailma rajamisest peale.”” (Mt 13:34, 35).

Kristlus on arukas ja loogiline. Mõistust tuleb harida. Mõistus üksi aga ei suuda kogu inimese isiksust täielikult väljendada. Erinevalt robotitest, keda programmeeritakse põhjust ja loogikat töötlemaks, on inimesed suutelised armastama, tundma, haiget saama, nutma, hoolima, naerma ja kujutlema. Niisiis esitas Jeesus igavesed tõed sellises vormis, mis ületas pelga mõistuse. Jeesus rääkis ühe ja teise pildi kaudu, mida ta igapäevaelust silme ette maalis, selleks et jõuda inimesteni seal, kus nad olid. Lapsed ja täiskasvanud suutsid mõista sügavaid tõdesid, mida neile pakuti tähendamissõnade kujunditesse ja võrdlustesse mähituina.

Ka selliseid keerulisi mõisteid nagu õigeksmõistmine, Kristuse õigus ja pühitsemine oli Õpetaja jutuvestmiskunsti kaudu kerge haarata. Teisisõnu, arusaamu, mida on sageli raske taibata sõnalisel väljendusel, saab õpetada kujundite ja võrdluste kaudu.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 11. jaanuariks.

Loe 2Sm 12:1 – 7, Js 28:24 – 28, Jr 13:12 – 14 ja Hs 15:1 – 7. Kuidas avardavad need tähendamissõnad ja mõistukõned meie arusaamist sellest, mismoodi Jumal inimkonda suhtub? Millised nende prohvetite kasutatud kujundid paistavad hiljem silma Kristuse tähendamissõnades?

Nagu näeme, jutustab Naatan tähendamissõna selleks, et varjata oma külastuse tegelikku põhjust. Taavet mässib end sisse, kuulutades iseennast süüdlaseks. Kirjanduslikku võtet (mõistulugu) kasutades saavutas Naatan midagi, mis oleks vastasel juhul tekitanud vastuseisu ja võib-olla isegi põhjustanud tema surma.

Jesaja poeetiline lugu tõmbas põllumajandusliku taustaga kuulajate tähelepanu. Sajandeid hiljem rakendas Jeesus sama võtet. Jesaja mõistulugu õpetab mõistma Jumala piiramatut halastust karistusaegadel. Heebrealastele kirjutatud kirja 12. peatükk kinnitab samamoodi, et Jumala karistus on parandamise vahend, mitte aga kättemaksurelv. Jumalikest karistustest peegeldus nende lunastav eesmärk; neist piisas, et julgustada meeleparandusele, usulisele ärkamisele ja usupuhastusele. Siis aga, kui kangekaelsus ja vastuhakk olid suuremad, järgnesid suuremad karistused.

Jeremija tähendamissõna on kohutav selgitus kohtust. Iga kord, kui inimesed nurjavad Jumala eesmärgi lunastada, laseb Jumal neil lõpuks tunda tagajärgi, mida nad on valinud. Kristuski rääkis oma kuulajatele tähendamissõnu kohtust. Hesekiel kasutas teistsuguseid sümbboleid, et samalaadset sõnumit edasi anda.

Kuidas muutub loo jutustamine nii võimsaks tõe väljendamise viisiks? Nimeta mõni lugu, mis on sinu lemmik, ja jutusta, miks sa neid armastad. Räägi kõigest sellest hingamispäeval klassis.

Ehituskunstipärane tarkus

Loe Mt 7:24 – 27. Kuidas aitavad need salmid meil kristlikust jüngriksolemisest paremini aru saada? Mida sa arvad, miks kasutas Jeesus niisugust näidet loodusest selleks, et õpetada väga olulist tõde?

Tänapäevased haritud ühiskonnad eeldavad, et lugemisoskus on endastmõistetav. Ometi on ka täna olemas palju kirjaoskamatu ühiskondi. Ajaloo muistsetel päevadel oli kirjaoskus pigem erand kui reegel. Valitsesid klassid, kirjaoskuse asjatundjad (kirjatundjad) saavutasid mõjuvõimu oma lugemisoskusega. Seetõttu paigutas Jeesus oma sõnumid vormi, mida suutsid mõista argised, kirja mitte tundvad inimesed. (Ilmselt suutsid seda mõista ka kirja tundvad kuulajad).

Enne Gutenbergi leiutatud trükipressi paljundati käsikirju käsitsi ja see oli aeganõudev protsess. Üsna üksikud suutsid sellist väärtuslikku kaupa osta. Seepärast edastati informatsiooni tavaliselt suulise kõne legendide, mõistujuttude ja muu seesuguse kujul.

Jumal pakub päästet kogu inimkonnale. Kas meid peaks siis üllatama tõdemus, et Kristus valis sellised suhtlemisvormid suurte rahvahulkadeni jõudmiseks? Lihtsate lugude kaudu põlvest põlve edasi antud suuline traditsioon levitas lunastavat mõtet laialt.

Loe Lk 14:27 – 33. Millised õppetunnid saame neist lugudest välja noppida? Kuidas heidavad need metafoorid valgust meie arusaamisele jüngriksolemisest?

Ehitamine nõuab ettevalmistust. Hinnapakumised töötatakse välja hulk aega enne, kui algab ehitustöö. Jüngriksolemise juurde käib samuti ettevalmistus. Imelised toitmisel, tähelepanuväärsed tervistamised ja näiv edu võinuks panna loodetavad järelkäijad arvama, et Jeesuse järel oli kerge käia. Jeesus julgustas oma kuulajaid aga tervikpilti uurima. Märkimisväärse osa hinnast moodustasid eneseohverdus, kannatus, alandus ja hülgamine. Märkad veelkord, et Jeesus valis sellise sõnumi edasiandmiseks kujundliku keele, kuigi Ta võinuks lihtsalt loetleda teatud varjukülgi, millega Tema järelkäija pidi arvestama.

Põllumajanduslikud analoogid

Loe Mt 13:1 – 30. Mida õpetas Jeesus oma järelkäijatele jüngriksolemise kohta? Milliseid õppetunde saavad tänapäeva kristlased neist võrdlustest tuletada?

Kristuse tähendamissõna külvajast on paljudele kuulajatele tuntud. Loo taust oli põllumajandusliku ühiskonna jaoks tuttav, midagi sellist, millega Jeesuse kuulajad end kergesti samastada said. Seos jüngrlusega on ilmne. Jeesus kutsub oma kuulajaid kaaluma jüngriksolemist kui sellist. Igale inimesele ükshaaval otsa vaatamise asemel räägib Ta tähendamissõna kaudu ning kutsub sellega järelkäijaid ise endale otsa vaatama. Oma hingepeeglit silmitsedes saavad nad hinnata oma materialistlikke kalduvusi, määratleda sihikindlust, analüüsida maisetesse raskustesse sattumist ning valida kompromissitu järelkäija eluviisi.

Samas asetab tõeline jüngriksolemine kohtumõistmise (süüdimõistmise) Õpetaja kätte, mitte järelkäija enda kätte. Inimlik otsustusvõime on puudulik, inimlik tundmine osaline. Jumal üksi tunneb olukorda eksimatult. Jeesus hoiatab ka saatanliku sisseimbumise eest. Järelkäijad ei saa anda oma otsustust (otsustusvõimet) ennast usklikeks tunnistavate kaas-inimeste kätte, kuna sellised usklikud võivad osutada umbrohuks, mitte niskuks. Mõlemad kasvavad koos kuni lõikuseni.

“Kristuse tähendamissõnades kajastub sama põhimõte, mis kogu Tema maapealses ülesandes. Kristus võttis meie olemuse ja elas meie keskel, et me saaksime õppida tundma Tema jumalikku iseloomu ja elu. Jumalikkus ilmnes inimlikkuses, nähtamatu au nähtava inimese kujul. Inimesed said õppida tundmatut tuttava kaudu, taevaseid asju ilmutati maise kaudu.” – Ellen G. White, *Kristuse tähendamissõnad*, lk 17.

Tähendamissõnas külvajast rääkis Jeesus “rikkuse petlikust ahvatlusest”. Millest oli jutt? Kuidas saab “rikkus” ahvatleda ka neid, kellel seda pole?

Kristuse töö oli revolutsiooniline, aga ilma tavapäraste relvadeta. Tema relvad olid lõpuks palju võimsamad kui mõõgad või noad. Elumuutvad sõnad, mida Ta tähendamissõnade ja võrdluste kaudu sageli väljendas, olid Tema vähese saladuskattega relvaks kurjaga võitlemisel.

Kristuse strateegia ja taktika summutas paljude juhtide valvsuse; nad polnud ette valmistatud andma vastulööki tõsiasjale, et Ta meeldis rahvahulkadele. Palju Tema tähendamissõnu sisaldas sõnumit, mis kõneles juhtidele vastu. Usujuhid nägid õigesti, et nende mõju kahanes tunduvalt seal, kus Kristuse sõnum jõudis inimese südamesse.

Loe Mt 21:28 – 32 ja Lk 14:16 – 24; 20:9 – 19. Missugune võimas sõnum tungib neist tähendamissõnadest läbi? Ehkki tähendamissõna oli sageli räägitud ühele või teisele konkreetsele inimesele, millised põhimõtted on neis ka meie jaoks, vaatamata sellele, kes me oleme?

“Tähendamissõna viinamäest ei käi üksnes juuda rahva kohta. Sellel on õppetund ka meile. Selle põlvkonna kogudusele on Jumal andnud suuri eesõigusi ja õnnistusi ning Ta ootab vastutasi.” – Ellen G. White, *Kristuse tähendamissõnad*, lk 296.

Pole kahtlustki, et Issand on meid suuresti õnnistanud: Kristuse vere läbi lunastanud, töötanud pääste Tema (mitte meie oma) õiguse alusel, andnud igavese elu töötuse ning teinud meile kättesaadavaks Püha Vaimu – meile on nii palju pakutud. Kerge on kõike seda unustada, võtta endastmõistetavalt või lausa halvustavalt. Tähendamissõnas esitatud viinamäe tööliste sarnaselt ei pruugi me isegi tajuda selle mõtet, mida teeme. Lõpuks ei vabandanud nende teadmatust neid kohtupäeval. Samuti ei vabanda see meid.

Kui sageli oled sa möödunud päevil olnud pime oma vaimuliku olukorra suhtes? Mida oled sellistest kogemustest õppinud, mis aitaks sul vältida samade vigade kordamist?

Pärast seda, kui Kristuse maapealsest tegevusest rääkimine lõpetatakse, näivad tähendamissõnad Pühakirjas lakkavat. Kuidas seda nähtust selgitada? Kindel on, et ülejäänud osa Uuest Testamendist on suuresti seotud Paulusega. Paulusele omistatakse neliteist Uue Testamendi raamatut ning peaaegu pool Luuka kirjutatud Apostlite tegude raamatu sündmustikust on seotud Paulusega. Kuigi Paulus ei rääkinud lugusid sel moel nagu Jeesus, kasutas ta siiski märkimisväärsel viisil kõnekujundeid, võrdlusi ja muid kujundlikke võtteid (vaata Rm 7:1 – 6; 1Kr 3:10 – 15; 2Kr 5:1 – 10). Paulus ei olnud jutuvestja, aga ta ettekanded ei ole igavad ega kahvatud. Stiililised erinevused Kristuse ja Pauluse avaliku õpetamise vahel on küll olemas, kuid mõlemad ilmutavad mõjuvat loovust.

Teiste Uue Testamendi kirjameeste puhul on näha pisut suuremat sugulust Kristuse tähendamissõna-laadiga. Jeesuse vend Jaakobus kirjutab üht õppetundi alustades: “Kui teie kogunemisele astub sisse kuldsõrmusega mees säravais rõivais” (Jk 2:2). Ometi ei kasuta Kristuse vend ega ka ükski teine jünger lugusid nii ulatuslikult nagu kasutas Jeesus. Kuid sellest hoolimata esineb võrdlusi ja kujundeid ikkagi palju. “Ta kaob nagu rohu õieke” (Jk 1:10). “Ka suuri ja rajutuulest aetud laevu juhatakse väikese tüüriga” (Jk 3:4). Peetruse nägemus (Ap 10) oli kujundite keeles. Sümbolitega üleküllastatud lood moodustavad märkimisväärselt osa Ilmutuseraamatust. “Kui lohe nägi, et ta oli heidetud maa peale, siis ta kiusas taga naist” (Ilm 12:13).

Vali paar järgnevat lõiku ja tõsta esile neis olevad metafoorid. Millised sõnumid neis salmides sisalduvad? Missugust sümboolikat kasutatakse selleks, et sõnumit edastada? Ap 10:9 – 16; Jk 3:3 – 12; Ilm 12:7 – 17; 18:9 – 20; 19:11 – 16.

Väljendugu see, kuidas tahes, põhimõte jääb samaks: metafoorid, võrdlused, tähendamissõnad, mõistujutud ja muud kõnekujundid võimaldavad meil midagi arusaadavamalt edasi anda. Kuulajate kogemustele toetudes kasutasid Kristus ja Tema jüngrid võrdlusi ja näiteid, mis ergutasid tõest arusaamist. Meiegi peaksime, seal kus kohane, kartmatult sama tegema.

Edasiseks uurimiseks: Loe Ellen G. White'i raamatust *Kristuse tähendamissõnad* peatükki "Tähendamissõnadega õpetamine".

"Jeesus soovis panna inimesi tõe otsima. Ta püüdis äratada muretud ning vajutada nende südamesse tõe jäljendi. Tähendamisõnadega õpetamine oli populaarne ning äratas lugupidamist ja tähelepanu mitte üksnes juutide, vaid ka teistest rahvustest inimeste hulgas...

Pealegi soovis Kristus esitada tõdesid, mida inimesed ei olnud valmis vastu võtma ega isegi mitte mõistma. Ka see oli üks põhjus, miks Ta õpetas neid tähendamissõnadega. Seostades oma õpetusi piltidega elust, kogemustest või loodusest, kindlustas Jeesus kuulajate tähelepanu ja avaldas sügavat muljet nende südamele. Kui inimesed hiljem nägid objekte, millega Jeesus oli oma õpetusi illustreerinud, meenutasid nad jumaliku Õpetaja sõnu...

Jeesus püüdis leida tee igasse südamesse. Mitmekesiseid näiteid kasutades ei esitanud Ta üksnes tõe selle mitmesugusel kujul, vaid pöördus ka erinevate kuulajate poole." – Ellen G. White, *Kristuse tähendamissõnad*, lk-d 20, 21.

Küsimused aruteluks:

1. Räägi klassis oma vastusest pühapäevasele küsimusele. Mida saad igast sellest loost õppida?
2. Jeesus kasutas kujundite ja metafooridena seda, millega Tema kuulajad olid tuttavad. Mida saaksid sina oma kultuurist kasutusele võtta, mis aitaks edastada vaimulikke tõdesid?
3. Kuigi Jeesuse lugudes leidub peamiselt põllutöödega seotud kujundeid, oli suur osa varakristlusest linliku olemusega. Milliseid "linlike" kujundeid võid leida Pauluse kirjadest või mõne teise Uue Testamendi kirjamehe sulest?
4. Mõttele neile koostisosadele, mis teevad ühest loost hea loo. Mis need on? Kuidas need toimivad? Kuidas saame selliseid komponente rakendada oma tunnistamistöös?
5. Loe Lk 16:19 – 31. Missugust lugu Jeesus siin kasutas? Millise õppetunni võime siit saada ilukirjandusele toetumise kohta vaimuliku sõnumi edastamiseks?

Chipo valik

Chipo on kümneaastane ja elab Lõuna-Sambias. Tüdruku vanemad ei teinud tegemist ühegi usuga, kuid siis, kui Chipo naabrid kutsusid teda nendega koos kirikusse, ta läks. Tüdrukule meeldis Jumalat tundma õppida ja ta käis kirikus iga kord, kui sai.

Kuid Chipo isa vihastas, kui sai teada, et Chipo käis adventkirikus. "Hoia ennast sellest kirikust eemale," hoiatas ta tüdart, "või ma karistan sind." Kuid Chipo armastas Jeesust ja tahtis Teda teenida. Seepärast sai tüdruk kirikus käia siis, kui isa kodus ei olnud. Isa sai sellest teada ja karistas teda karmilt.

Kuid isa käest saadav karistus ei hoidnud Chipot tagasi kirikus käimast ja Jeesusest rohkem teada saamast; Jeesusest, kes teda armastab. Peaaegu iga nädal karistas isa teda.

"Miks sa ikka käid kirikus, kui isa sind karistab?" küsis Chipo õde.

"Jumal armastab mind ja ma tahan olla Tema laps," selgitas Chipo. Järgmisel hingamispäeval läks Chipo õde koos temaga kirikusse. Kui isa avastas, et tütreid olid kirikusse läinud, läks ta neile järele, kihutas nad koju tagasi ning karistas neid. Chipo õde kartis kirikusse minna siis, kui isa oli kodus, kuid Chipo läks.

Ema küsis Chipolt, miks ta käib kirikus edasi, kuigi isa teda karistab. "Olen õppinud tundma, et Jeesus armastab mind, ja mina armastan Jeesust!" ütles tüdruk. Järgmisel nädalal läks ema koos Chipoga kirikusse. Ta tahtis oma silmaga näha, mis seal nii erilist oli. Pastori jutlus näis olevat just tema jaoks ja ema otsustas veelkord kirikusse minna. Siis, kui isa koju jõudis, rääkis ema talle, mida ta kirikus kuulnud oli. Ema ütles isale, et ta tahaks veel kirikusse minna, ja kutsus isa endaga kaasa. Isa keeldus, kui lubas emal ja tütardel minna. Chipo hakkas palvetama, et Jumal annaks isale soovi koos perega kirikusse minna.

Mõni nädal hiljem kutsus ema jälle isa kirikusse ja isa tuli kaasa, kuigi ta ei paistnud rõõmustavat. Pärast kirikuteenistust aga vabandas isa Chipo ees ja ütles, et ta hakkab koos perega kirikus käima. Mõni kuu hiljem Chipo vanemad ristiti. Nüüd tuleb isa, selle asemel, et pereliikmeid kirikust koju kihutada, koos nendega kirikusse.

"Jumal aitas mul ustav olla, kuigi isa karistas mind," ütles Chipo. "Jumal aitas mul tuua kogu meie perekonna Jeesuse juurde."

Meie ustavus teenida Jumalat koosolekul käimise, palve ja misjoniannetuste andmise kaudu toob muutuse kaasinimeste ellu. Täname, et toetate misjonitööd; nii tutvustate inimestele Kristust.

Pildil Chipo (vasakul), kes kasvab Jeesusele üles Sambias, Aafrikas.

Jüngriksolemine ja palve

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Tn 9:2 – 19; Mt 14:22, 23; 26:36; Jh 17:6 – 26; Hb 2:17; 1Pt 4:7.

Meelespeetav tekst: “Aga ma ei palu üksnes nende eest, vaid ka nende eest, kes nende sõna läbi hakkavad minusse uskuma, et kõik oleksid üks, nii nagu sina, Isa, minus ja mina sinus, et nemadki oleksid meis, et maailm usuks, et sina oled minu läkitanud” (Jh 17:20, 21).

Ükskõik, mida teeme inimeste heaks töötades, ükskõik, missuguseid misjoniprogramme koostame, tuleb meil innukalt palvetada nende eest, kelleni püüame jõuda. Olla kristlane – veel enam, olla “inimeste jüngriteks tegija” – tähendab hoida kesksel kohal innukat palvet. Oo, millised võimsad muutused said esile tulla siis, kui tuline palve oli jüngrikstegemise ja jüngrite hoidmise meetodite hulgas kesksel kohal!

“Haaraku töölised kinni Jumala töotustest, öeldes: “Sina oled töötanud: “Paluge, ja teile antakse.” Ma palun, et see inimene pöörduks usule Jeesusesse Kristusesse.” Palveta järelejätmatult inimeste pärast, kelle heaks sa töötad; esita nad kogudusele hårda palveainena... Vali järgmine ja siis jälle järgmine inimene, Jumalalt igapäevaselt juhtimist otsides pane kõik Tema ette innukas palves, ja tegutse jumalikus tarkuses.” – Ellen G. White, *Medical Ministry*, lk-d 244, 245.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 18. jaanuariks.

Aja poolt läbiproovitud kaastunne

Sageli muutub palve enesekeskseks. Usklikud esitavad Jumalale oma soovide nimekirja, lootuses saada seda, mida nad paluvad. Kuigi meil on kästud oma anumised Jumala ette tuua, ei ole meie ajendid puhtad. Eks ole meie süda rikutud, kuri ja petlik? Võib ju olla nii, et meie palved peegeldavad aeg-ajalt lihtsalt meis asuvat patust?

Eestkostja palve aga koondab tähelepanu teise isiku vajadustele ning paneb seega tõenäoliselt kõrvale iseka motivatsiooni. Ajaloo jooksul on eestpalved esindanud vaimuliku mõtte kõrgeimat väljendust. Nakatumata soovist isikliku rahulolu järele, näitavad sellised vestlused isetust, kaastunnet ja tulistindu päästa kaasinimesed.

Loe Tn 9:2 – 19. Mis Taanieli selle palve ajal rõhub? Milline osa on patutunnistamisel? Kõrge ea tõttu ei saanud Taaniel Jeruusalemma ülesehitamisest isiklikult kasu. Mis tema palvet seega ajendab?

Seitsekümmend aastat oli möödunud ajast, mil Jeremija ütles välja prohvetikuulutuse, mida Taaniel nüüd silmas pidas. Pärast nii paljusid aastaid olid Taanieli Jeruusalemma sõbrad tõenäoliselt juba mulla all. Jeruusalemma ülesehitamine ei oleks tagasi andnud ka Taanieli isiklikku varandust. Mitte miski Taanieli palves ei viita isekatele mõtetele. Vana prohvet anub kindlameelselt Jumalat pagenduses oleva Juuda rahva tuleviku ja Jahve enda hea nime pärast. Tema palumistele eelneb ulatuslik patutunnistus. Pattude tunnistamisel loeb Taaniel endagi sõnakuulmatute hulka. Prohvet pole nõus arvama, et tema on süütu. Taaniel võtab vastutuse endale siis, kui ta taotleb olukorra taastamist kaasinimeste heaolu silmas pidades.

Mõtle oma palve-elule: Mille või kelle pärast sa palvetad ja miks sa seda teed? Kui palju on selles suremist enese minale? Kuidas saad õppida olema oma palve-elus vähem enesekeskne? See tähendab, kuidas võivad sinu palved, ka sinu enda pärast, olla vähem isekad?

Palveaeg

Mõtlet, mis on palve tegelikult: langenud patune inimene, surma väärt, saab jalamaid luua otsesideme universumi Loojaga – meie püha Jumalaga.

Kui Jumal Kristuses rüütas end inimihuga ja võttis omaks inimlikud piirangud, tundis ka Tema palve hädavajalikkust. Kuigi Jeesuse koht Isa ees polnud seesama, kus oleme meie, langenud patused inimesed, *pidas* Ta inimesena palvet tingimata tarvilikuks.

Loe Mt 14:22, 23; 26:36; Mk 1:35 – 37; Lk 5:15, 16; 6:12, 13. Mis iseloomustas Jeesuse isiklikku palve-elu? Kirjelda, millised olukorrad ümbritsesid Jeesust palvetamise ajal. Mida saame järeldada Kristuse palve-elu lähematest üksikasjadest nagu sagedus, aeg ja koht?

Kindlasti kujundas Kristus sellise palve-elu, mida Tema jüngrid pealt nägid. Hommikuti, õhtuti, pärast jutlustamist, enne jutlustamist – kus iganes võimalik, Jeesus palvetas. Aedades, mägedel, kõrvalistes paikades – ükskõik kus tähelepanu hajutamine vaibus, Jeesus palvetas. Jeesus oli Isast ruumilises mõttes eraldatud, kuid palve abil oli Ta Isaga vaimulikus mõttes ühendatud. Vaimulik elumahl voolas Kristusesse vaimuliku palvearteri kaudu. Kas Kristuse tänapäevased järelkäijad – keda nõrgestavad patused kalduvused, lämmatavad maised hooled, masendavad luhtumised – saavad hakkama vähemaga kui oli Jeesuse palve-elu?

“Palve on südame avamine Jumalale kui sõbrale. See pole vajalik mitte selleks, et Jumal saaks teada, kes me oleme, vaid et võimaldada meil vastu võtta teda. Palve ei too Jumalat alla meie juurde, vaid viib meid üles tema juurde.” – Ellen G. White, *Tee Kristuse juurde*, lk 93.

Loe Mk 11:22 – 26; Lk 11:13; Jh 14:12 – 14. Kuidas tuleb meil mõista neid palve kohta kirja pandud töotusi? Mida Jeesus siin ütles – kuidas sa oled seda kogenud? Samas, kuidas oled õppinud hakkama saama siis, kui see, mille pärast oled palvetanud, pole läinud nii, nagu oled lootnud?

Ajatu õpetus

Palve seob sureliku inimese imeliselt surematu Loojaga. Palve on vaimulik sideaine. Taevase Isaga ühendatult ületavad usklikud maise olemuse ja patused kalduvused. See ümberkujundus eraldab nad maailmast. Kui Saatanal õnnestub palve suunata enesekeskseks vormi ja seega röövida palvelt toimejõud, teeme kindlasti kompromisse ja meie tunnistus nurjub.

Loe Mt 6:7, 8; 7:7 – 11; 18:19, 20. Mida õpetavad need salmid meile palve kohta?

Siiras usklik toetub Jumala suutlikkusele täita oma töötused. Mitte kunagi ei ole keegi esitanud palvet, mis Jumalat heidutaks. Tema mõjujõud on piiramatu, Tema tugevus võrreldamatu. Jumala rahvas ligineb taevavärvatele Issandat usaldades – et Tema teeb seda, mis on meile parim, isegi siis, kui me ei suuda seda sel hetkel näha. Usk ei ole ju vaid selle usaldamine, mida me suudame näha; õige usk jääb alles ka siis, kui me ei suuda näha tulemust, mida soovime ja aimame (vaata Hb 11:1 – 7). Kahtlemata, niikaua, kui sa Issandat teenid, niikaua, kui sa usus edasi sammud, tuleb sul toetuda Jumalale ka siis, kui sa ei näe asju minemas nii, nagu oled lootnud või kuidas oled palvetanud. Isegi põgus pilk Piiblis näitab, et sa ei ole siiski ükski.

Loe Mt 6:9 – 15; 26:39. Mida need salmid õpetavad?

Usaldust ei peaks segi ajama jultumuse või häbematusesega. Julgelt Jumala troonile liginemises ei ole enese-õigustamise varjunditki. Uskliku käitumist iseloomustavad julgus ja alandlikkus. Ketsemani aias tõi Kristus kuuldavale oma eelistuse, kuid lõpetas: “Ometi ärgu sündigu nõnda, nagu mina tahan, vaid nii nagu sina!” Lisaks täielikule allumisele ilmutab alandlikkust andestav meelsus. Meie, kellele on nii palju andeks antud, peame tegema sama kaasinimestele.

Oled sa kellegi peale vihane ja leiad, et on raske andestada? Too asi palves Issanda ette. Palveta enda pärast, et sa õpiksid andestama. Palveta teise inimese pärast. Mida sa arvad, mis mingi aja pärast sünnib?

Kristus oli täiuslikkuse kehastus; see tähendab, et kogu Jumala täiuslikkus ilmnes Temas. Kas keegi oli Kristusest veel kaastundlikum? Kas kellegi oli Jeesusest veel suurem soov leevendada inimese ängi?

Seepärast küsime: missugune seos oli Kristuse kaastundel ja eestkostjaks olemisel jüngrlusega?

Loe Lk 22:31, 32 ja Jh 17:6 – 26 (vaata ka Hb 2:17). Kuidas mõjutas Jeesuse samastumine inimkonnaga Tema palveid eestkostjana? Mis on Kristuse eestpalvete lõppsiht?

Jeesus sai oma jüngrite eest mõjuvalt palvetada sellepärast, et Ta võttis aktiivselt osa nende elust, mõistis neid täiesti ning soovis neile ihust ja hingest head. Mõjuv eestpalve eeldab tänasel päeval sama. Kahekümne esimese sajandi jüngrikstegijail napib aega – aeg kulub toimingutele, mis katkestavad nende suhte kadunud hingedega. Rahategemine, kuulsuse saavutamine, isegi esmaklassilise hariduse poole püüdlemine peavad edendama suuremat eesmärki – päästa kadunut. See on tähtis tõde, mis libiseb nii kergesti silmist siis, kui ajame ringi igapäevase äraelamise käia.

Jeesus “paigutas oma kapitali” jüngrite ellu. Ta külastas nende kodusid, sai tuttavaks nende sugulastega, veetis vaba aega nende seltsis ja töötas nendega koos. Midagi tähenduslikku nende elus ei jäänud Talle märkamata. Jüngrikstegemine tänapäeval nõuab rohkemat kui trükiste jagamist ja piibelliku arutluskäigu hästipakendatud esitamist. Palvetamine, mille puhul teatakse kaasinimese häda ja soovitakse seda kirglikult leevendada, on ikka veel tõelise jüngrikstegemise eestpalve mõõdupuu.

Kuigi see võib kõlada veidralt, tuleb tõdeda järgmise kõnekäanu paikapidavust: “Inimesed hoolivad vähe sellest, mida sa tead, seni, kuni nad saavad teada, kuivõrd sa hoolid.”

Ajatu kaastunde edasikandumine

Jäljendamine on siiraim tänu. Kristuse esimesed järelkäijad jäljendasid oma Õpetaja palve-elu. Loomulikult palvetasid nad isikliku kaitse, oma igapäevaste vajaduste ja isikliku vaimuliku juhtimise pärast. Ometi sai nende järelkäijaks olemise tähtsaks osaks eestpalve.

Loe Ap 1:13, 14; 1Tm 2:1 – 4; Jk 5:13 – 16; 1Jh 5:16; Jd 20 – 22; 1Pt 4:7. Milline osa oli palvel varakristlikus koguduses? Millised erilised olukorrad saad esile tuua, mil jüngrid palvetasid? Mida me neist näidetest õppida võime?

Lakkamatu palve oli varakristliku koguduse ankrukoht. Iga kord, kui Paulus läks misjonireisile, volitati ta palvega seda tegema (Ap 13:3; 14:23). Ka nende hüvastijätte ümbritses palve (Ap 20:36; 21:5). Sageli omandasid kristlaste palved eestpalve kuju. Nad palvetasid valitsusjuhtide, kaassusklite ja, üldiselt öeldes, kõigi pärast! Paulus palvetas kõrge ametniku Publiuse isa pärast, kel oli düsenteeria. Stefanos tegi isegi oma surma eel eestpalvet oma tapjate pärast. Palve keskset osa tollaste usklite elus pole võimalik üle rõhutada. Pühakiri ütleb, et palve on Jumalale meelepärane, sest Ta igatseb päästa igaüht ja soovib, et tõde viidaks edasi. Palve abil – läbi põimituna apostelliku õpetamise, tulise jutlustamise, üleloomulike imetegude ja armastava osadusega – kasvas varakristlik kogudus arvuliselt kiiresti. Jõulisest tagakiusamisest hoolimata täitis kristlus impeeriumi. Tuhanded ja tuhanded võtsid vastu evangeeliumi. Muutunud elud loitsid elava valgusena keisri lossis ega jäänud märkamata.

Kui palju aega viibid sa eestpalves? Mõtle oma vastusele. Ehk peaks küsimuse esitama hoopis nii: kui palju rohkem aega peaksid viibima eestpalves?

Edasiseks uurimiseks: Loe Ellen G. White'i teosest *Tunnistused kogudusele*, 9. kd, peatükki "Uuendusliikumine"; raamatust *Medical Ministry* peatükki "Isiklike jõupingutuste ja elava usu varal".

"Kes ei tee muud kui ainult palvetab, lakkab varsti palvetamast või tema palved muutuvad vormiliseks. Kui inimesed eemalduvad ühiskondlikust elust, hoiavad eemale kristlikest kohustustest ja ristikandmisest, kui nad lakkavad tõsiselt töötamast Meistri heaks, kes töötas tõsiselt nende heaks, siis nad kaotavad palve põhiteema ja miski ei innusta nende pühitsuselu. Nende palved muutuvad isiklikuks ja omakasupüüdlikuks. Nad ei saa paluda jõudu töötamiseks, pidades silmas inimkonna vajadusi või Kristuse kuningriigi ülesehitamist." – Ellen G. White, *Tee Kristuse juurde*, lk 101.

Küsimused aruteluks:

1. Miks jätab eestpalve puudumine kängu koguduse kasvu? Ja ümberpöörduvalt, kuidas virgutab aktiivne eestpalve-elu jüngrikstegemist? Mis viib mõjusa eestpalveni? Kuidas teab eestpalvetaja, mille pärast palvetada?

2. Mida peaksid koguduseliikmed tegema nende heaks, kelle pärast nad palvetavad, peale isiklike palvete kodus? Kuidas saavad liikmed luua suhteid naabrite, sugulaste ja kaastöölistega, kelle pärast nad palvetavad? Miks peaksid kaasinimeste pärast tehtavate isiklike palvetega kaasnema alati pidevad jõupingutused olla nende inimeste sõber?

3. Milliseid samme peaksid kahekümne esimese sajandi kristlased astuma selleks, et kogeda palve-elu arengut? Milline seos on eduka jüngrikstegemise ja Jumalaga palves kohtumise vahel? Kas palve saab muuta neid, kelle pärast palvetatakse, ilma, et see muudaks esmalt neid, kes nende pärast palvetavad? Kuidas võiks palve sisu teiseneda siis, kui olakse innukalt huvitatud kadunud hingedest? Kuidas mõjutab isiklik pühitus ja palve hingedevõitja tõe jagamise võimekust?

4. Mida konkreetset saavad usklikud teha selleks, et arendada suhteid nendega, kes ei ole veel Kristust vastu võtnud? Mida saavad kristlased teha selleks, et nende sidemed kaaslastega oleksid pinnapealsest sügavamad ning et nad teaksid kindlaid vajadusi, mille pärast palvetada?

Kõndida usus

Rex lamas voodis, suutmata liigutada oma jalgu. Arsti sõnad hõljusid ähvardavaina õhus. "Sa ei saa enam kunagi käia," oli arst öelnud.

Mis minu perekonnast saab? mõtles Rex. Ta teadis, et tema oma põikpäisus oli ta sellesse olukorda viinud.

Kaks aastat tagasi oli Rexi onu pakkunud välja, et maksab Rexi tütarde õppemaksu siis, kui mees paneb nad adventistide kooli. Rex oli nõus. Varsti küsisid tüdrukud luba käia hingamispäevakoolis. Rexi naine läks koos nendega, kuid Rex ütles, et tal tuli tööd teha.

Rex käis koguduse erilistel teenistustel, mida korraldati öhtupoolikutel, ning veendus, et see, mida adventistid õpetasid, oli tõsi. Kuid ta pani vastu kutsele alistada oma elu Jumalale. Ta suitsetas ja purjutas ning ta kahtles, kas suudab neist harjumustest loobuda. Kuid ta andis nõusoleku uurida koos usklikuga Piiblit lõunatunnil.

Siis, kui Rexi naine tahtis minna ristimisele, julgustas Rex teda seda teema. "Võib-olla tulen ma ühel päeval ka," ütles mees.

Siis, pärast mitmekuist Piibli õppimist, nõustus Rex ennast ristida laskma. Ta lootis, et ristimine muudab teda. Aga ei muutnud. Ta oli samasugune, nagu oli olnud enne ristimist. Ta ei lasknud Jumalal oma elu valitseda.

Siis muutis õnnetus kõik. Rex oli püüdnud oma probleeme ise lahendada. Nüüd oli ta abitu. Pastor ja koguduseliikmed külastasid Rexi ning julgustasid teda Jumalat usaldama. Rex palvetas, et ta saaks andeks, ja pühendas oma elu veelkord Jumalale. Seekord oli tal tõsi taga. Rex palus, et Jumal annaks talle tervist, ja lubas, et olgu mis on, ta toetub Jumalale ja hakkab kirikus käima niipea, kui võimalik. Voodis oldud kuude jooksul oli ta tundide viisi palves ja luges Piiblit. Sedamööda, kuidas ta vaimulikult kasvas, tundis ta ka ihu tugevamaks muutuvat. Aasta pärast õnnetust astus Rex oma esimesed vankuvad sammud. Kuus kuud hiljem suutis ta ilma valuta käia.

Rex pidas antud lubadust ja käis alati koos perega kirikus. Ta tänas Jumalat paranemise iga etapi eest. Ta leidis tööd. See polnud küll nii tasuv, kui tema endine töö, kuid Rex leidis, et raha jätkus isegi pärast kümnnise ja annetuste andmist.

"Õnnetus, mis mind halvas, tõi mulle hingeõnnistuse," ütleb Rex. "Olen tänulik, et Jumal kasutas adventistide kooli, aitamaks mu perekonnal leida pääsemine Jeesuses."

Meie misjoniannetused toetavad koole, kliinikuid ja teisi misjonitöö harusid Indias ja üle kogu maailma. Täname, et te misjoni heaks annetate.

Rex ja tema pere elavad India kaguosas.

Teha jüngriteks lapsed

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Ps 127:3 – 5; 5Ms 6:6, 7; Lk 2:40 – 52; Mt 18:1 – 6, 10 – 14; Mk 10:13 – 16.

Meelespeetav tekst: “Ja nad ütlesid talle: “Kas sa kuuled, mida nad ütlevad?” Jeesus ütles neile: “Kuulen küll! Kas te pole kunagi lugenud: Sa oled valmistanud kiituse väetite laste ja imikute suust?”” (Mt 21:16).

Oma soovis jutlustada maailmale ja teha jüngriks kõik rahvad, ei tohi me unustada üht tervet rahvaklassi – lapsi.

Laste ja noorte kohta tehtud kristlikud uurimused erinevad mitmeti. Hoolimata uskkondadevahelistest piiridest näib kindel olevat üks: valdav osa kristlasi on pühendanud oma elu Kristusele suhteliselt noores eas. Vähem tuleb usku eakamat rahvast. Paljud kogudused jätavad oma evangeel-seid plaane tehes selle tähtsa tõsiasja ilmselt tähelepanuta ning suunavad suurema osa oma ressurssidest täiskasvanud elanikkonnale. Paistab, et ka Kristuse esimesed jüngrid alahindasid lastele suunatud tegevuse väärtust. Jeesus jättis sellise hoiaku kõrvale ning tegi lastele ruumi ja andis neile eesõiguse.

Seepärast peame tegema sama.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 25. jaanuariks.

Võrreldes eakaaslastega ümberkaudsete muistsete rahvaste hulgast, sai heebrealaste lastele osaks eriline kohtlemine. Paljudes kultuurides oli levinud laste ohvriks toomine jumaluste lepitamiseks. Laste väärtust mõõdeti sageli ka nende panuse järgi ühiskonna majandusse. Töö tootlikkus, mitte aga laste kui isikute väärtus, määras ära nende ja täiskasvanud inimeste maailma vahelise suhte. Valus on öelda, aga mõned sellised hoiakud, eriti kui kõne alla tuleb majanduslik kasu, on olemas ka meie kaasaegses maailmas. Tõepoolest, vihapäev peab saabuma.

Ilmne on, et Iisraeli ärataganemine mõjutas elanikkonna hinnangut lastele. Seetõttu, et Manasse ameles nõiduse ja teiste rahvaste religioonidega, hakkas ta oma poegi ohverdama (2Aja 33:6). Siiski oli Manasse valitsusaeg pigem erand kui reegel; vaimulikumate juhtide käe all hindas Iisrael oma järeltulijaid vägagi.

Loe Ps 127:3 – 5; 128:3 – 6; Jr 7:31; 5Ms 6: 6, 7. Kuidas viitavad need salmid tõsiasjale, et Jumal väärtustab lapsi? Kuidas võib õige arusaamine Pühakirjast mõjutada meie hoiakut laste suhtes?

Kasvatus, ilmaletuleku õigus ja paljud teised kultuurilised tavad näitasid selgesti seda, kui väärtustatud olid lapsed vana-aja heebrea kultuuris. Pole üllatav, et Kristus avardas seda – ümberkaudsete kultuuridega võrreldes juba kõrgele tõstetud laste seisundit – uute mõõtmeteni. Lõpuks on lapsed ju inimolevused ning Kristus suri iga inimese eest, olgu inimese vanus milline tahes; seda mõtet ei tohiks me kunagi unustada.

Raske on uskuda, et on täiskasvanuid, kes on nii allakäinud, kurjad ja madalale langenud, et nad vigastavad lapsi, vahel isegi enda omi. Kuidas saame meie (olgu olukord missugune tahes) teha kõik, mida saame, et armastada, kaitsta ja kasvatada lapsi, kes on meie mõjusfääris?

Kui Jeesus jätnuks lapsepõlve vahele ja saabunuks planeedile Maa mehejõus täiskasvanuna, oleksid võinud kerkida tõsised küsimused Tema suutelisusest samastuda lastega. Kristus aga arenes nii nagu kõik lapsed, jätmata vahele ühtki kasvamise ja küpsemisega seotud järku. Tema mõistas teismelise kiusatusi. Tema tegi läbi lapsepõlve hapruse ja ohud. Kristus seisis silmitsi väljakutsetega, millega kõik lapsed oma elus silmitsi seisavad. Kogemuslik lapsepõlv oli veel üks oluline moodus, mille kaudu meie Päästja paljastas oma tõelise inimlikkuse.

Loe Lk 2:40 – 52. Mida õpetab loetu Jeesuse lapsepõlve kohta?

“Juutide jaoks oli kaheteistkümnes eluaasta piiriks lapsepõlve ja nooruse vahel. Nii vanaks saanud heebrea noormeest hakati nimetama seaduse pojaks või ka Jumala pojaks. Talle anti eriline eesõigus saada usulist õpetust, ning oodati, et ta hakkaks osa võtma pühadest kokkutulekutest ja teenistustest. Selle kombe kohaselt läks Jeesus kaheteistkümneaastasena paasapühiks Jeruusalemma.” – Ellen G. White, *Ajastute igatsus*, lk 75.

Nende salmide järgi kasvas Jeesus tarkuses. Jumal andis Talle armu. Kristuse poisipõlve-aegsest templi külastamisest paasapüha ajal näeme, et Jeesusel oli sügav vaimulik tarkus. Rabidele-õpetajatele avaldasid Jeesuse küsimused ja vastused märkimisväärset muljet.

Jumal kasutas selleks kindlasti arvukaid lapsepõlvekogemusi, et vormida seda kütkestavalt veatut iseloomu. Küllap avaldas Tema varasele kasvatuslele mõju puusepaoskuste õppimise distsipliin, pühendunud vanemate tähelepanu, järjekindel Pühakirja esiletõstmine ning Tema kontaktid Naatsareti linna rahvaga. Lõpuks oli Jeesus – kuitahes märkimisväärne laps Ta ka oli – ikkagi ainult laps, nagu oleme olnud meigi.

“Jeesus ei saanud lapsena õpetust sünagoogi koolis. Ema oli tema esimene õpetaja. Tema huulilt ja prohvetite kirjarullidelt õppis Jeesus taevaseid asju. Neid samu sõnu, mida Ta ise oli rääkinud Moosesele israeli jaoks, õppis Ta nüüd oma ema jalge ees.” – Ellen G. White, *Ajastute igatsus*, lk 70. Mõtiskle nende sõnade hämmastava tähenduse üle. Mida õpetavad need meile Kristuse inimlikkusest?

Loe järgmised lõigud: Mt 9:18 – 26, Mk 7:24 – 30; Lk 9:37 – 43; Jh 4:46 – 54. Kelle lapsed neis lugudes terveks said? Milles on nende laste taust sarnane? Milliseid erinevusi võiksid leida? Mida saame neist salmidest õppida, mis meid täna aitaks?

Kõigis neis lugudes on üks üllatav sarnasus – iga kõnealuse juhtumi puhul tuli meeleheites lapsevanem Jeesuse juurde, et lapsele abi saada. Millist lapsevanemat see ei puudutaks? Milline lapsevanem ei ole tundnud valu, ärevust ja hirmu ning suisa kabuhirmu siis, kui laps oli väga haige või lausa suremas? Nende jaoks, kes on selle juures olnud, pole miski hullem.

Ja kuigi Jeesus ise ei olnud lapsevanem, tundis Ta oma inimlikkuses seda ängi enda nahal ning tervendas palujate lapsed. Igal kõnelausel juhul toimus tervenemine. Jeesus ei saatnud kedagi minema. Sedaviisi sai väga ilmseks Tema armastus nii lapsevanemate kui ka laste vastu.

Muidugi paneb see meid esitama tervet rida küsimusi seoses juhtumitega, mille puhul palvetavad ja anuvad lapsevanemad hüüavad Jeesuse poole ning nende lapsed ei saa ikkagi terveks. Tõenäoliselt ei ole kurvemat kogemust kui matta laps. Surm peaks jääma vanema põlvkonna pärisosaks. Oma lapse surma pärast leinavate lapsevanemate ebaloomulik seis paneb südame vappuma. Selliste matuste käigus küsib peaaegu iga lapsevanem endalt: “Mis siis, kui see oleks minuga juhtunud?”

Võrdväärsest valulikest leinadest füüsilise surma korral võib olla vaimuliku laostumise nägemine. Kui paljud lapsevanemad on olnud hingehädas sel le pärast, et laps on vallutatud uimastite tarvitamisest ja pornograafiast või muutunud hoolimatuks? Ükskõik, mis ka ahistab, peame õppima usaldama Issandat ning Tema headust ja armastust isegi siis, kui asjad ei lähe nii õnnelikult, nagu läksid neis piiblilugudes, mida eespool esile toime. Ellen G. White, kes oli prohvet, mattis oma kaks last. Meie maailm on karm koht; ometi on meie Jumal armastav Jumal ja selle tõe külge tuleb meil kõigest hoolimata klammerduda.

Analüüsi järgmisi salme: Mt 11:25, 26; 18:1 – 6, 10 – 14. Milliseid tõdesid saame neist lugudest õppida, mitte ainult laste kohta, vaid usu kohta üldiselt? Mõttele sellele, kui karm oli see Jeesuse hoiatus. Miks peaksime selle juures värisema?

Lastes on ebatavaline ehedus, millele Jeesus oma kuningriigist rääkides sageli viitas. Laste ehedus, alandlikkus, sõltuvus ja süütus kõnelevad mõndagi kristlikust elust. Kuidas peaksime me kõik igatsema oma usuellu sellist lihtsust ja usalduslikkust.

Tänapäevastel jüngerikstegijatel on vaja veel midagi õppida: lapsed ei pea kunagi loobuma oma lapsemeelsest sõltumisest. Õigesti kasvatatuna võib laps kanda oma usaldava süütuse täiskasvanupõlve. Kindel see, et kui lapsed küpsevad ja vanemaks saavad, on neil heitlemisi, kahtlusi ja vastuseta küsimusi nagu meil kõigil. Kuid lapselik usk pole kunagi kohatu. Lapsevanematena või ka täiskasvanutena üldse peaksime tegema kõik, mida saame, et kinnistada lastes Jumala ja Tema armastuse tundmist, ning seda ei saa kuidagi teisiti paremini teha, kui avaldada lastele seda armastust meie elu, meie lahkuse, meie kaasaelamise ja hoolivuse kaudu. Võime rääkida ja jutlustada kõike, mida tahame; lõpuks aga saame meie, täiskasvanud, teha lapsi jüngeriteks kõige paremini siis, kui elame nende nähes oma elus välja Jumala armastust.

Külmaks, hirmuäratavaks ja teravaks kontrastiks on laste vastu suunatud kriminaalsed teod (eriti kiriku poolt toetatud tegevuste käigus toimuvad), mis hävitavad lapse usalduse kirikusse ja tavaliselt ka Jumalasse, kellesse kogudus usub. Millist viha *tuleb* õiglaselt oodata neil, kes selliseid tegusid korda saadavad, ja neil, kes selliseid kordasaatjaid kaitsevad. Kristus ja Tema sõnum äratavad usaldust ja usku. Kuidas julgeb ainuski inimlik organisatsioon sellist lapselikku usku oma enesekontrolli puudumise pärast häbisse saata?

Mida teeb su kogudus selleks, et oma lapsi üles kasvatada, ja, vähe sellest, neile kõikvõimalikku kaitset pakkuda? Mõttele, mida see tähendab, kui Jeesus ütles, et nende inglid taevas “näevad alati minu Isa palet, kes on taevas” (Mt 18:10)? Miks peaks see värisema panema igäüht, kes lapsele viga teeb?

Sallida väikesi lapsi

Loe Mk 10:13 – 16 Kuidas hõlbustas tõsiasia, et Kristus lastest hoolis, tõsiasja, et nemad Temast hoolisid? Kuidas peaks mõistma Tema noomitust jüngridel? Mida tuleb meil siin kirjutandust enda jaoks meelde jätta ja kuidas lastesse suhtuda?

Kindlasti kavatsesid Kristuse jüngrid head, ometi olid nad mõtlematud. Nad püüdsid kaitsta Kristuse väärtuslikku aega ja säästa Tema energiat “palju tähtsama” jaoks. Nad mõistsid väga valesti seda, mida Jeesus tahtis, et nad teaksid.

Kujutle, kuidas torisevad täiskasvanud jätavad su kõrvale lihtsalt sellepärast, et olla ise armastava ja hooliva isiku, Jeesuse, juures. Kahtlemata olid nad Tema juures. Selle looga on meile antud hindamatu näide sellest, kuidas peaksid lapsi kohtlema need, kes tunnistavad ennast jüngrikstegijaks.

“Jeesus nägi lastes mehi ja naisi, kellest aastate pärast said Tema kaastöölised, Tema kuningriigi alamad. Mõned neist pidid taluma Tema pärast märtrisurma. Jeesus teadis, et lapsed kuuletuvad Talle ja võtavad Ta vastu isikliku Päästjana tahtlikumalt kui mitmed kõvasüdamelised ja ennast targaks pidavad täiskasvanud. Jeesus rääkis lastele jumalikest asjadest neile arusaadavalt. Tema, taeva Majesteet, ei pidanud alandavaks vastata laste küsimustele ning kõnelda tähtsatest tõdedest lapsemeelselt. Ta külvas nende meeltesse tõeseemet, mis idanes ja kandis igavikku ulatuvat vilja.” – Ellen G. White, *Ajastute igatsus*, lk-d 512 – 515.

Kui sageli oleme kohanud täiskasvanuid, kes tunnevad suurt piina, rahunust ja südamevalu selle pärast, mis toimus nendega lapsepõlves? Mida peaks see meile rääkima sellest, kui õrnalt, hoolikalt, palvemeelselt ja armastusväärselt tuleb lapsi kohelda?

Edasiseks uurimiseks: Loe Ellen G. White'i raamatust *Ajastute igatsus* peatükke "Laste õnnistamine" ja "Templi teistkordne puhastamine"; raamatust *Tunnistused kogudusele*, 6. kd, peatükki "Ristimine"; raamatust *Kasvatus* peatükki "Piibli õppimine ja õpetamine".

"Lapsed on ka nüüd evangeeliumi õpetustele vastuvõtlikumad kui täiskasvanud. Laste süda on avatud jumalikule mõjule ja nad talletavad saadud õpetused. Väikesedki lapsed võivad olla kristlased, oma eluaastatele vasta-va kogemusega. Neile tuleb õpetada vaimulikke asju ning vanemad peaksid tegema kõik, et vormida laste iseloomu Kristuse iseloomu sarnaseks.

Isad ja emad peaksid pidama lapsi Issanda perekonna nooremateks liikmeteks, kes on usaldatud nende hoolde kasvatamiseks taeval jaoks. Õpetusi, mida me ise Kristuselt saame, tuleb jagada oma lastega, sellisel viisil, nagu nemad on võimelised neid mõistma. Nii muutub kristlik kodu kooliks, kus vanemad on nooremõpetajad, Kristus ise vanemõpetaja." – Ellen G. White, *Ajastute igatsus*, lk 515.

Küsimused aruteluks:

1. Mida sa arvad, miks on tõsi, et paljud, kes Kristuse vastu võtavad, teevad seda nooremast peast, mitte aga siis, kui neil on rohkem vanust? Skeptikud võivad väita, et see tuleneb noorte naiivsusest ja teadmatusest, kui rumal on see, mida nad teevad. Teisalt, kas võib olla, et noori ei ole küünilisus ning skeptitsism veel sel määral nakatanud ja kalgiks muutnud, nagu paljusid täiskasvanuid? Tähendab, et nende süütus ja avatus muudavad nad Püha Vaimu õhutusele vastuvõtlikumaks? Arutlege.

2. Mida saab tänapäeva kogudus ette võtta, et muutuda laste poole pöördumises Kristusele palju sarnasemaks? Mida saab iga koguduseliige isiklikult teha, et olla sõbralikum noorte suhtes, kes võib-olla eksperimenteerivad pentsikute moodide, ebatavalise muusikamaitse ja mõnikord võõrapärase käitumisega? Kuidas saab kogudus olla energilisem ja selliselt aktiivset noorust köita?

3. Milliseid samme võivad koguduseliikmed astuda selleks, et valmistada end vastu võtma asjast huvitatud noorsugu, kes soovib ristimisele tulla ja elu muutvalt Kristusele pühenduda?

4. Peatu pikemalt lastele omasel, mida Jeesust pidas silmas siis, kui ütles: "Kui te ei pöördu ega saa kui lapsed, ei pääse te taevariiki" (Mt 18:3). Mida see salm tähendab? Mida see samal ajal ei tähenda?

Jumala töotustest kinnihaaramine

Mama Nerea lebas õhukesel matil oma kehvas kodus Lääne-Keenias. Pereliikmed kahtlustasid, et tema kannatuste põhjuseks oli nõidus, kellegi poolt tema peale pandud needus. Nad külastasid paljusid nõidastre, lootes, et needuse saab kõrvaldada, kuid Mama Nerea jõud rauges iga päevaga. Haigus tõttu ei suutnud ta enam seista, käia ega häältki teha. Naine oli kindel, et sureb.

Mama Nerea elu oli olnud hädarohke. Tema abikaasa oli läinud lähimasse linnakesse tööd otsima ning jätnud naise üksi laste eest hoolitsema. Püüdes meeleheitlikult raha hankida, oli ta hakanud koduõlut pruulima ja seda müüma. Varsti oli ta oma tehtud õlle sõltlane. Kui abikaasa linnast tagasi tuli, jõid nad koos.

Siis jäi naine haigeks.

Ühel päeval, kui Mama Nerea voodis lamas, nägi ta, et kolm meest olid tema voodi ümber. Ühel mehel oli seljas valge rüü. Mees kõnetas teda nimepidi ja lohutas teda. Lisaks ütles mees talle, et ta päästetakse järgmisel päeval.

“Koa kanye, koa kuom ng’a?” küsis Mama Nerea. “Kuidas ja kus päästetakse?” Valges rüüs mees rääkis talle, et järgmisel päeval kohtub ta kahe mehega, kes juhivad ta välja sõltuvusorjusest ja valust ning suunavad Jeesuse valgusesse. “Sa ei tohi kunagi enam pimedusse tagasi minna,” ütles mees.

Mama Nerea noogutas.

Mama Nerea tütar jõllitas emale otsa, sest ta kuulis ema häält. “Kellega sa räägid?” küsis tütar emalt.

“Jeesus käis mul külas,” vastas Mama Nerea.

Järgmisel päeval tuli kaks noormeest Mama Nereale külla. Nad rääkisid talle, et Jumal oli käskinud neil tulla ja tema pärast palvetada. Noormehed korraldasid sealkandis evangeelseid koosolekuid. Nad tulid jälle, et Mama Nerea ja tema pere pärast palvetada.

Varsti pärast seda leidis Mama Nerea tütar, et ema seisis hütiuksel. Mõne järgmise kuuga Mama Nerea tervis taastus ja ta hakkas käima nende asunduses tekkinud adventistide grupikese juures. Tema abikaasa Johana jättis maha suitsetamise ja alkoholi tarvitamise ning andis oma südame Issandale.

Mama Nereast ja Johanast said Jumala töö tugevad toetajad ning nad juhtisid oma külas paljusid Kristuse juurde. Johana suri hiljaeagu ja Mama Nerea vananeb. Kuid nende tunnistus ja eeskujud elab edasi paljude inimeste elus, kes selles Lääne-Keenia väikeses külas on Kristuse leidnud.

Meie misjoniannetused aitavad toetada globaalmisjoni teerajajate ja lihtliikmetest evangelistide tegevust kogu maailmas.

Vicki Nakabayashi kohtus oma misjonireisil Keeniasse Mosesega, Mama Nerea pojaga.

Teha jüngriteks haiged

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Js 53:4; Mt 8:17; Mk 2:1 – 12; Fl 4:4 – 9; 1Jh 3:20 – 22; Jh 11:37 – 44.

Meelespeetav tekst: “Ja ta juurde tulid suured rahvahulgad, kaasas jalutuid, vigaseid, pimedaid, kurte ja palju teisi, ning panid need tema jalgade ette ja tema tegi nad terveks, nii et rahvas imestas, nähes kurte rääkimas, vigaseid tervena ja jalutuid kõndimas ning pimedaid nägemas. Ja nad ülistasid Iisraeli Jumalat” (Mt 15:30, 31).

“Oma teenistustöö jooksul pühendas Jeesus haigete ravimisele rohkem aega kui jutlustamisele. Tema imed tunnistasid Tema sõnade õigsust, et Ta ei tulnud hävitama, vaid päästma. Ükskõik kuhu Ta läks, sõnumid Tema halastusest jõudsid Temast ette. Seal, kus Ta oli käinud, rõõmustasid Tema kaastunde osaliseks saanud inimesed tervise üle ja katsetasid oma taasleitud jõudu. Tema ümber kogunes rahvahulk, et kuulda Tema huulilt Jumala tegudest. Tema hääli oli esimene heli, mida paljud kuulsid, Tema nimi oli esimene sõna, mida nad ütlesid, Tema nägu esimene, mida nad nägid. Miks ei oleks pidanud nad Jeesust armastama ja Teda ülistama? Kui Ta käis läbi külade ja linnade, oli Ta nagu eluandev hoovus, mis levitas elu ja rõõmu.” – Ellen G. White, *Tervise teenistuses*, lk-d 19, 20.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 1. veebruariks.

Loe Js 53:4; Mt 8:17 ja Jh 9:1 – 3. Mismoodi tuleb meil neid salme mõista? Millised küsimused tõusevad? Millist lootust need meile pakuvad?

Vanasti peeti haigust patuste tegude tagajärjeks. (Kes poleks ka täna – kas või ainult hetkeks – mõelnud, kas üks või teine ennast või oma armastat tabanud haigus pole saadetud karistuseks patu eest?) Iiobi raamatus tõid Iiobi sõbrad esile mõtte, et tema õnnetused, sealhulgas haigus, tulenesid varjatud vigadest; anti mõista, et inimene oma patususes põhjustas ise oma ohtliku olukorra. Samamoodi arvasid Kristuse jüngrid, et mees, kellest jutt, oli pime kellegi patu pärast. See tähendab, et haigus ei vajanud diagnoosimist või ravi, vaid lepitamist. Matteus osutab Messia kohta käivale Jesaja prohvetikuulutusele, märkides, et Kristus täitis selle ettekuulutuse ning tervenemist saab leida Temas.

Mitmesugustes muistsetes paganlikes traditsioonides olid olemas ter-visejumalused; keegi aga ei eeldanud, et need jumalad võtaksid tegelikult vaevused enda peale. Jesaja rääkis Lunastajast, kes võtab enese peale meie haigused ja patususe. Muud muistsed traditsioonid hoolitsesid selle eest nii, et kuninglike isikute eest tegi lepitust asemik. Asemik ohverdati kuninga asemel selleks, et rahuldada jumalate kuningavastaseid plaane; see-ga kanti kuri karistus ühelt inimeselt teisele. Mitte üheski sellises tradit-sioonis polnud aga nii, et kuningas sureks asemikuna oma alamate eest.

Just sellest Jesaja kõneleb ja seda Matteus kinnitabki: taevane Ku-ningas võtab enda kanda inimese haigused. Küllaltki huvitav on, et sõna, mida Js 53:4 tõlgitakse “haigused” põhitähendus heebrea keeles on just “haigus” või “tõbi”.

Jeesus kinnitas, et Tema ülesandeks oli mõlemat – kuulutada vabaks-laskmist ja parandada südame poolest rõhutuid (Lk 4:17 – 19). Ta kõitis paljusid selle väga, mis lähtus Tema armastusest ja iseloomust. Teised käisid Ta järel sellepärast, et nad imetlesid Tema kergesti arusaadavat jut-lust. Kolmandad said järelkäijateks sellepärast, et nägid, kuidas Ta kohtles vaeseid. Paljud aga järgnesid Kristusele sellepärast, et Ta oli vabastanud nad vaevustest.

Meil igaühel on oma vaevavad kohad. Kuidas saame õppida kaasinimesi järelkäijateks tegema, tundes kaasa nende vaevustele – vaevustele, mida me oma nahal kogetava kaudu väga hästi mõistame?

Uuri Mk 2:1 – 12. Mida saame õppida füüsilise haiguse ja patuseuse vahelise seose kohta? Missugust õpetust me ei peaks sellest loost tuletama?

Vastupidisevalt piibellikule õpetusele lahutas antiik-Kreeka filosoofia inimese olemasolu vaimse mõõtme (hing) füüsilisest (ihu). Uskudes, et inimese hing oli surematu, alahindasid paljud kreeklased oma keha tähtsust. Kuna keha oli ajalik, mis mingi aja pärast hääbus, oli keha nende meelest vähem väärtuslik kui vastupidav hing.

Tõsi, et ühes kuulsaimas antiikajast pärit tekstis kirjeldab Platon (rääkides oma õpetajast Sokratesest, kes oli suremas) pikalt ja kujundlikult sellest, kui mäda ja kuri on ihu ning surmas on tema surematu hing lõpuks vaba tegema kõike seda, mida ihu on takistanud.

Piibel õpetab midagi sootuks erinevat. Inimese ihu on Jumala töö, kes lõi selle “kardetavalt imeliseks” (Ps 139:14). Pealegi pole keha lahutatud hingest. Ihu, hing ja vaim on lihtsalt inimese isiksuse ehk olemasolu erinevad tahud, mitte üksteisest sõltumatult eksisteerivad üksused. Järelikult, kõik, mis avaldab mõju kehale, mõjutab teisi omavahel läbipõimunud isiksuse tahke, hinge ja vaimu. Siis, kui Kristus tervistas, kõrvaldas Ta küll vähi või ravis terveks südamehaiguse, kuid vähe sellest – Ta muutis uueks inimkogemuse füüsilise, mentaalse ja spirituaalse osa.

Jeesus tervistas enamat kui vaid keha. Kristus tervendas alati kogu inimese. Tema terviklik lähenemine tunnistas, et füüsiline tervis oli lahutamatu seotud vaimulikuga. Keha tervendamise kaudu kutsus Ta esile vaimuliku muutumise. See ju oligi tegelik eesmärk. Pealegi, miks teha terveks inimene, kes teatud aja pärast ikkagi sureb ja seisab viimsel päeval silmitsi igavese hävinguga?

Kuigi haigus võib otseselt tuleneda patustest kommetest, jäävad inimesed (ka imikud) väga sageli haigeks ilma muu selge põhjusega, kui see, et oleme kõik langenud maailma ohvrid. Miks on väga tähis hoida seda kurba tõsiasja mees siis, kui püüame tegutseda kellegi kasuks, kes on haige või piinleb armsa inimese haiguse pärast?

Jeesus tegi inimesi jüngriteks keha tervendamise ja vaimu taastamise abil. Sageli vaevas Kristuse patsiente nii hingeline kui ka ihulik haigus. Kehalise seisukorra taastamine ei olnud kunagi lõppsiht ise. Lõplik eesmärk oli alati järelkäijaks saamine. Tervistamine võinuks anda kaksikümmend, viiskümmend, võib-olla seitsekümmend viis elamisväärsset aastat lisaks. Järelkäijaks saamine pakkus *igavest* elu koos Kristusega.

Lk 8:26 – 39 palus Gerasa kandi kurjast vaimust vaevatud mees luba Jeesusega kaasa tulla. Selle asemel käskis Kristus tal viia evangeeliumi oma perekonnale ja linnarahvale. Olles nii imeliselt vabastatud, sai ta olla võimas Jeesuse tunnistaja.

Uuri Mt 6:19 – 34; 1Pt 5:7; 2Kr 4:7 – 10; Fl 4:4 – 9 ja 1Jh 3:20 – 22. Kuidas võivad neis salmides õpetatavad põhimõtted leevendada ärevust, süütunnet ja häbi, mis on paljude vaimsete haiguste pinna all?

Ihulist haigust põhjustab mõnikord hingeline ärritaja. Meele ja keha vahelise suhte on arstiteadus hästi paika pannud. Ärevus on eelsoodumuseks mitmele kõhuprobleemile. Muretsemine põhjustab unehäireid. Talitsemata viha on üks südamehaiguste tegur. Inimestele hingetervise põhimõtteid õpetades peaksime tõstma esiplaanile Jumala usaldamise tähtsuse, mis viib nad loomulikult isikliku vaimuliku pühendumise ja täielikult järelkäijaks saamiseni.

“Igal päeval on oma koorem, oma hooled ja raskused, ja kui varmad oleme kokku saades jutustama oma raskustest ja katsumustest. Meile tikuvad peale nii paljud laenatud mured, meid vaevavad nii paljud hirmud, meie kõnes avalduvad murekoormad, et teised võivad arvata, nagu meil polekski kaastundlikku, armastavat päästjat, kes on valmis kõiki meie palveid kuulma ja meid igal ajal aitama, kui seda vajame.” – Ellen G. White, *Tee Kristuse juurde*, lk 121.

Kuigi Jeesusega tihedalt koos käimine ei taga head tervist, pole kahtlustki, et meelerahul, mis tuleb Issanda tundmisest, on positiivne mõju ka meie füüsilisele tervisele. Millised on mõned praktilised teed, kuidas saame õppida tänase tunni põhimõtteid rakendama ellu ka siis, kui kaldume muretsema?

Elame maailmas, kus surmal on vähemalt veel praegu öelda viimane sõna. Milline suur lootus leidub järgmistes salmides? Lk 7:11 – 17; Mk 5:21 – 43; Jh 11:37 – 44.

Poliitikud, artistid ja sportlased peavad tingimata midagi pakkuma, et endale fänne saada. Poliitikud kasutavad uinutavat sõnadevoolu ja uskumatuid lubadusi. Artistid kasutavad oma oskusi, et emotsioone luua ja kuulajaskonda kaasata. Sportlased hämmastavad rahvahulki oma kehaliste võimetega. Kadedad pealtvaatajad jälgivad ja soovivad, et neilgi oleks selline vaprus.

Mida pakub Jeesus? Töötuse vähendamist? Suuremat pangaarvet? Imeteldavat käsipallioskust? Uskumatut hääleulatust? Läbiraputavaid vaatemänge? Ei-ei, Jeesus pakub hoopis midagi muud sellest, mida maailm pakkuda saab; igavest elu uueksloodud maal. Millel muul on selle kõrval veel mingit väärtust?

Samal ajal, kui meediaäri võrgustikud köidavad meeli liiga-hea-et-olla-tõsi-pakkumistega, ületab Jeesus nende pingutused päris selgelt oma elu-pakkumisega; igavene elu pole absoluutselt võrreldav mitte mingi äri-ega käitumistehinguga! Skeptikud võivad sellise pretsedenditu pakkumise üle kahtlemata irvitada. Konkurendid võivad toota odavaid imitatsioone (surematu hinge kontseptsioon). Arvatavad ostjad võivad ettevaatlikult juurelda nõudmiste üle. Jeesus aga tõi esile kolm tuntud näidet selleks, et vastata skeptikutele, paljastada imitatsioonid ja rahuldada tõelisi otsijaid. Jairuse tütar, lesknaise poeg ja lõpuks Laatsarus tõestasid, et see liiga-hea-et-olla-tõsi-pakkumine oli ehtne. Haigus ja õnnetused võivad praegu peale jääda, kuid igaveses elus on need täiesti võidetud. Tervenemine ei toimu iga kord, kui seda palutakse, aga igavene elu on tagatud kõikidele, kes võtavad Jeesuse vastu oma Päästjaks.

Meiega on täna samamoodi. Teame ju, et paljudel kordadel ei tule soovitud tervenemine sel moel, nagu me tahaksime. Inimesed elavad aastaid puuete ja piinavate haigustega, mis – selle asemel, et paraneda – lähevad mõnikord hullemaks. Teised surevad mingi haiguse tõttu, kuigi nende pärast on usupalvet tehtud. Meil ei ole vastust, miks on nii, et mõnel juhul tervenemine siin saabub ja teisel juhul mitte.

Meie jaoks on aga midagi palju paremat, isegi imelisest tervenemisest paremat, ja see on töötus, et meid äratatakse üles igavesele elule maailma-ajastu lõpul, mil Jeesus tuleb ning "Kõigekõrgema pühad saavad kuning-

riigi ja kuningriik jääb neile igaveseks – igavesest ajast igavesti” (Tn 7:18).

Miks on see töötus – igavese elu töötus – meie jaoks nii tähtis? Kui seda poleks, kus siis oleksime? Millele sa ilma selleta üleüldse loota saaksid?

Neljapäev, 30. jaanuar

Kristuse tervistamispärand

Vaata üle tekstid Ap 3:1 – 19; 5:12 – 16; 9:36 – 42; 20:7 – 10; 1Kr 12:7 – 9, 28 – 31 ja Jk 5:13 – 16. Kuidas peaksid kaasaja kristlased hindama Uue Testamendi aegse koguduse tervistamistegevust?

Esimese sajandi jüngrid kuulsid oma kõrvaga Kristuse töötust näha “suuremaid asju kui need” (Jh 1:50; võrdle Jh 5:20; 14:12). Imelised tervistamised ja surnute elluäratamised kaasnesid varakristliku ajajärgu nimikaimate järelkäijate – Peetruse ja Pauluse – tegevusega. Sellised sündmused kasvasid märkimisväärselt varakristliku koguduse liikmete arvu. Jumala igavene kohalolu ja märkimisväärsed imelised tervistamised mõju- tasid tuhandeid usujuhte Kristust vastu võtma. Sageli järgnes neile nende kari.

Mõnikord said järelkäijad jumalikust eesmärgist valesti aru. Siimon püüdis imettegevat väge endale raha eest osta, väljendades seega enesekesksust (Ap 8:9 – 25). Enamik järelkäijaid tunnistas siiski, et nende ime- tegude tähelepanuväärsus seisnes tõsiasjas, et nende keskel avaldus Ju- mala kohalolu. Need jumaliku väe näited tõendasid, et Jumal oli olemas ja Tema väärus nende tänu.

Kuigi Kristus oli läinud taevasse, käisid rahvahulgad Tema jüngrite te- gevuse tõttu Tema järel. Jüngrid viisid edasi tööd, millele Jeesus oli aluse pannud. Nad viisid ellu visiooni, millest Kristus oli rääkinud.

Selge see, et tervis nõuab jätkuvalt hoolt ja tervise teenistus toimib kristlikus koguduses edasi. Tervendamine kuulub vaimuannete nimistu loetellu. Pühakirjas on olemas juhised, kuidas Jumala tervistavat armu haigusest piinatutele edasi anda. Sellised annid on usklike käsutuses kuni Kristuse teise tulekuni, mil Tema isiklik kohalolu kõrvaldab selle vajaduse. Koguduse ajalugu talletab paljude erinevate ajajärgude usklike pühendu- mise tervise teenistusele. Kindlasti oli inimeste kannatuste leevendamine tähtsaks motivatsiooniks. Teiste inimeste jaoks aga oli tervistamine esi- meseks sammuks terve evangeeliumi mõistmise poole.

Edasiseks uurimiseks: Loe Lk 18:35 – 43; 13:10 – 17; 14:1 – 6; Jh 6:1, 2; Mk 6:5 – 7; 6:54 – 56; 7:31 – 37; 8:22 – 26; Mt 8:1 – 19; 12:15 – 23; Ellen G. White'i raamatust *Tervise teenistuses* peatükke “Meie eeskuju” ja “Hinge tervistamine”; raamatust *Medical Ministry* peatükki “Jumalik plaan meditsiini-misjonäri töös”.

“Halvatu sai Kristuses nii hinge kui ka ihu tervise. Enne kui ta suutis hinnata ihu tervist, oli tal vaja hinge tervist. Enne kui sai füüsilist häda parandada, pidi Kristus tooma kergendust mõistusele ja puhastama hinge patust. Seda õppetundi ei tohi tähelepanuta jätta. Tänapäeval on tuhandeid füüsilise haiguse all kannatajaid, kes, sarnaselt halvatusga, igatsevad kuulda sõnu: “Sinu patud on sulle andeks antud!” Patukoorem oma rahutuse ja rahuldamatute soovidega on nende hädade põhjus. Nad ei leia leevendust enne, kui tulevad Hingearsti juurde. Rahu, mida üksnes Tema saab anda, taastab mõistuse elujõu ja ihu tervise...”

Halvatu kodus valitses suur rõõm, kui ta tuli pere juurde tagasi, kandes kergusega kandraami, mille peal teda alles veidi aega tagasi aeglaselt nende juurest minema oli kantud...Sellest kodust tõusis rõõmus tänu ja Jumal sai austatud oma Poja kaudu, kes oli andnud lootusetule taas lootust ja loodule jõudu. See mees ja tema pere olid valmis oma elu Jeesusele andma.” – Ellen G. White, *Tervise teenistuses*, lk 77, 79.

Küsimused aruteluks:

1. Mil viisil saab terviseteenistus avada südamed ja meeled, mis muidu jääksid evangeeliumile suletuks? Kuidas saavad kristlased hoiduda mõtte eest, et tervenemine ongi lõppsiht?
2. Kuidas võiksid kogudused, kes pole seotud haiglatega, osaleda terviseteenistuses? Mismoodi saavad kristlased, kes terviseteenistusega tegelevad, vältida avalikkuse silmis niinimetatud usutervistajateks saamist?
3. Mida ütleme sellistele loodetavatele järelkäijatele, kes, olles Piiblist lugenud tervistamistest, tulevad meie kogudustesse või haiglatesse otsima tervenemist, mida ei toimu? Mida meil neile öelda on? Mida on meil öelda endale, kui otsime niisugustes olukordades arusaamist? Millised vastused leiduvad Piiblis selle kohta, mis meid niisugustel puhkudel aitavad?

Jonathani soov

Jonathan on vaikne poiss, kes naeratab häbelikult. Ta elab Lõuna-Mehhiko külakeses.

Ühel päeval kutsus Jonathani naaber Tia Maria teda endaga kaasa hingamispäevakooli. Jonathan polnud kunagi varem kirikus käinud. Poisi ema ütles, et ta võib minna, niisiis poiss nõustus.

Hingamispäeval sammusid Jonathan ja Tia Maria kirikusse. Poisile meeldis hingamispäevakool, eriti misjonijutustus lastest kaugetes maades.

Kui Jonathan koju tuli, rääkis ta emale, mida kuulnud oli. Ta jutustas emale piiblilugu ja luges peast piiblisalmi. Ema kuulas huviga. Siis aga, kui Jonathan palus emal koos temaga kirikusse tulla, ütles ema ära. Ta selgitas, et tal tuleb tööd teha või siis Jonathani väikevenna eest hoolitseda. Jonathan kutsus ema alati kaasa, kuid ema ütles iga kord ära.

“Ema, Jeesus tahab, et sa kirikusse tuleksid, ja mina tahan ka,” anus Jonathan. “Kõik teised lapsed istuvad oma vanematega koos, aga mina pean üksinda istuma.” Ema keeldus endiselt.

Siis, kui pastor kuulutas, et algavad evangeelsed koosolekud, tormas poiss koju, et ema endaga kaasa kutsuda. Üllatuseks nõustus ema tulema. Igal õhtul sammusid Jonathan ja ta ema koos koosolekule. Ja siis, kui pastor palus neil, kes tahtsid järgida Jumalat ristimises, püsti tõusta, tõusis Jonathan püsti. Pastor külastas Jonathani ema ja selgitas talle, et Jonathan tahtis saada ristitud. Kuid ema ütles, et poissi ei saa ristida niikaua, kuni tema ei ole koguduse liige.

Jonathan oli pettunud, kuid ta oli otsustanud järgida Jeesust. Ta rääkis sageli emale Jeesusest ning anus, et ema annaks oma südame Jumalale.

Ema mõtles sellele, kui õnnelik oli Jonathan sellest ajast alates, kui ta hakkas kirikus käima. Poisile meeldis lugeda oma Piibli õppetükke ja laulda. Ema tahtis samasugust rõõmu ning otsustas hakata koos pojaga kirikus käima.

Hingamispäeval oli Jonathan üllatunud, kui ema ütles, et tuleb koos temaga kirikusse. Nad astusid käsikäes väikesesse kirikusse. Jonathan näitas emale oma klassituba. Ja jumalateenistuse ajal oli Jonathan õnnelik, et ta ei pidanud istuma üksi.

Siis, kui pastor andis teada järgmisest ristimisest, palus Jonathan veelkord, et ema lubaks teda ristimisele. Sel korral ema lubas. Siis rääkis ema pastorile, et ka tema tahab ristitud saada. Jonathan ja tema ema ristiti koos.

Meie misjoniannetused aitavad inimesi, nagu Jonathan ja tema ema, Jeesusega tuttavaks saada. Täname, et näitate Jumala armastust oma misjoniannetuste kaudu.

Jonathan (vasakul) elab Mehhikos.

Teha jüngriteks “tavalised” inimesed

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Lk 2:21 – 28; Mt 15:32 – 39; Mt 16:13 – 17; Lk 12:6, 7; 13:1 – 5; Jk 2:1 – 9.

Meelespeetav tekst: “Ja Galilea järve randa pidi kõndides nägi Jeesus Siimonat ja tema venda Andreast noota järve heitvat, nad olid ju kalurid. Ja Jeesus ütles neile: “Järgnege mulle ja ma teen teist inimesepüüdjad!” Ja nad jätsid kohe oma võrgud sinnapaika ning järgnesid talle” (Mk 1:16 – 18).

Kristuse surm oli suur võrdsustaja: see näitas, et me kõik oleme patused, kes vajavad Jumala armu. Risti valgel varisevad kokku rahvuslikud, poliitilised, majanduslikud ja sotsiaalsed barjäärid. Mõnikord unustame oma hingedevoitmistöös selle väga olulise tõe ning püüame eriliselt otsida neid, keda maailma silmis peetakse “korralikeks” või “tähtsaiks”.

Jeesus, kes nägi maise suuruse ja au tähtsusetust ja tühisust, nii ei teinud. On tõsi, et paljudel juhtudel tekitasid just kõige “edukamad” inimesed – soodsal kohal olevad variserid, rikkad saduserid ja Rooma aristokraatia – Jeesusele enim probleeme. Tavalised inimesed – puusepad, kalamehed, talupojad, koduperenaised, karjased, sõdurid ja sulased – seevastu tunglesid Tema juurde ja võtsid Ta omaks.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 8. veebruariks.

Loe Lk 2:21 – 28; Mk 6:2 – 4 ja 3Ms 12:8. Mida räägivad need salmid meile majanduslikust kihistumisest ja rahvaklassist, kelle hulka Jeesus sündis? Milline mõju oli Tema tegevusel sellele rahvaklassile?

Joosepi ja Maarja puhastusohver näitas selgelt, et nende majanduslik olukord oli kehv. Puhastusohvri komme pärines Moosese poolt 3Ms 12:8 kirja pandud korraldusel ja see nõudis, et ohvriks toodaks talleke. Vaeste inimeste jaoks oli siiski tehtud kaastundlik erand. Kasinate olude korral võis talle asemel tuua turteltuid. Nii et algusest peale – vanemate toodud ohvri kaudu Tema sündimise puhul – kujutatakse Jeesust isikuna, kes saab inimeseks vaeses ja “tavalises” kodus. Arheoloogilised tõendidki paistavad osutavat sellele, et Naatsareti linnake, kus möödus Jeesuse lapsepõlv, oli suhteliselt vaene ja tähtsusetu koht. Ja kuigi puusepa amet oli lugupeetud, ei paigutanud seegi Teda “eliidi” hulka.

“Jeesuse vanemad olid vaesed ja elatasid end igapäevase raske tööga. Jeesus teadis, mida tähendab vaesus, enesesalgamine ja puudus. Selline elukogemus oli talle kaitseks. Tema töökas elus ei olnud jõudehetki, mis oleksid ahvatlenud kurjale. Tema elus ei olnud tegevusetuid tunde, mida võinuks veeta hukutavas seltskonnas. Niipalju, kui võimalik, sulges Ta tee kiusajale. Ei kasu ega lõbu, kiitus ega laitus suutnud mõjutada Teda soostuma millegagi, mis oli vale. Tal oli tarkust näha kurja ja tugevust sellele vastu seista.” – Ellen G. White, *Ajastute igatsus*, lk 72.

Kõige olemasoleva Looja (vaata Jh 1:1 – 3) sai inimeseks ja mitte ka lihtsalt üheks beebiks, mis juba isegi küllalt hämmastab, vaid lapseks suhteliselt vaesesse peresse! Mismoodi reageerime millelegi nii uskumatule? Mis on ainus viis, kuidas reageerida?

“Hariliku” ümber muutmise

Loe Jh 2:1 – 11 ja Mt 15:32 – 39. Kuidas kasutas Jeesus lihtsaid igapäevaseid soove ja vajadusi selleks, et kutsuda kedagi järelkäijaks ja muuta nende elu?

“Tavalistel” inimestel on loomulikud füüsilised, emotsionaalsed ja sotsiaalsed soovid. Nad tahavad igapäevast toitu, isiklikku märkamist ja sõprust. Jeesus mõistis neid vajadusi, sest Ta ise paigutus sotsiaalsetesse oludesse, mis pakkus võimalusi jõuda inimesteni selliste üleüldiste soovide varal.

Ka siis, kui Jeesus muutis vee viinapuu marjadest saadud kääritamata viinaks või tegi kalameestest jutlustajad (Mk 1:16 – 18), oli Tema eriliseks tööks muuta harilikud inimesed ebaharilikeks. Pealtnägijad pidasid sageli aru Jeesuse volituse üle (Mk 6:3). Nad arutlesid suurustlemise puudumise üle. Kuna nad janunesid ebahariliku järele, jäi neile märkamatuks see, mida nad pidasid harilikuks; nii võinuks nad igavesti kaduma minna.

Väga sageli otsis Jeesus üles inimesed, keda peeti tavalisteks, sest eneselusalduse puudumise tõttu olid nad kordaminekutes valmis usaldama täielikult Jumalat. Inimesed, kes on armunud oma talentidesse, suutlikkusse ja saavutustesse, ei suuda sageli tajuda, et nad vajavad midagi suuremat kui nad ise. Milline õudne pettus! Paljudel Kristuse kaasaegsetel oli kõrge akadeemiline väljaõpe, ühiskondlik positsioon või isiklik jõukus. Ometi on nende nimed kaua aega tagasi ununenud. Meelde on jäänud aga tavalised inimesed – talupojad, kalamehed, puusepad, karjased, pottsepad, kodupe-renaised, talusulased –, kellest said Kristuse ebatavalised tunnistajad.

Me kõik kipume kõrgelt hindama väga edukaid ja rikkaid, kas pole? Kui palju sellist suhtumist näed sa endas? Kuidas saad õppida vääriliselt hindama tõsiasja, et seisusest, kuulsusest või jõukusest hoolimata on kõik inimesed väärtuslikud?

Kutse tahumatutele kalameestele

Uues Testamendis torkab Peetrus silma ühe mõjukaima jüngrina üldse. On tõsi, et temast on saanud üks mõjukaim inimene *kogu inimkonna ajaloos*. Tegemist on “tavalise” muutumisega ebatavaliseks!

Loe järgnevaid salme. Kuidas aitavad need mõista meil seda, mismoodi Peetrus oma tohututele vigadele vaatamata põhjalikult muutus?

Lk 5:1 – 11. Mida ütles Peetrus siin, mis näitas, et temas avanes vajadus Jeesuse järgi? Miks on oluline viljeleda sellist suunda meie enda elus?

Mt 16:13 – 17. Mida räägivad need salmid meile Peetrusest ja avatusest Pühale Vaimule?

Mt 26:75. Mida siin näeme, mis laseb meil heita pilku Peetrusele ja sellele, kuidas Jumal sai teda kasutada?

Jeesus veetis Peetrusega kahtlemata palju aega ja Peetrusel oli palju võimsaid kogemusi Temaga. Ta oli küll üks “tavaline” kalamees, arvukate vigadega, kuid Jeesusega koos oldud aja jooksul pöördus Peetrus põhjalikult – isegi pärast selliste kibedate vigade tegemist, mille hulka kuulus Jeesuse salgamine kolmel korral, nagu Jeesus oli talle ette öelnud.

Kuigi Peetruse loost kerkib esile mitu kõneainet pakkuvat osa, oli ta alates esimesest pilgust Jeesusele teadlik oma vigadest ja tunnistas neid. Kannatlikkuse ja leebuse abil suutis Jeesus teha Peetruse tahumatu iseloomu selle isiku omaks, kes aitas muuta ajalugu.

Miks tuleb olla väga ettevaatlik, tehes otsust inimeste kohta, keda me võib-olla ei hinda “võimekaks”? Miks on nende üle nii kerge kohut mõista?

Taeva hinnang

Üks evangelist luges kord pidulikult ette (ehk hooples), kui palju kõrgklassi kuuluvaid inimesi tema seminaridel osales. (Vaevalt võib loota, et ta tundis samaväärselt uhkust palju "tavalisemate" osalejate üle.)

Kristuse juures ei eksisteerinud klassivaheid; mitte keegi polnud "tavaline"; kõik olid erilised. Pole ime, et Jeesus köitis inimhulki lihtsate illustatsioonide ja avameelse jutuga. Mitte miski Tema käitumises ei viidanud sellele, et keegi oleks Tema silmis välistatud. Täna jüngrikstegijad peavad sama hoolikalt valvama, et nad ei jäta muljet, nagu hindaksid nad misjonitöös kedagi kõrgemalt kui teist.

Loe Lk 12:6, 7; 13:1 – 5; Mt 6:25 – 30. Mida räägivad need salmid meile iga inimese väärtuse kohta? Muidugi on meil kerge öelda, et me usume seda, kuid mil moel võime olla süüdi sellises vahetegemises, mille on igaveseks hävitanud risti universaalsus?

Lihaturul olid kõige odavamas hinnas varblased. Väärtuselt väikseima vaskmündi, *veeringu* eest sai osta kaks varblast. Ometi ei unustanud taevastavalisi, tähtsusetuid varblasi.

Kui palju väärtuslikumad on inimlapsed, need, kelle eest Kristus suri? Kristus suri meie eest, mitte lindude eest. Rist tõestab mitmel moel, et me ei saa hakata mõõtma iga inimese "piiritut väärtust" (laenates fraasi, mida Ellen G. White palju kasutas), tuginedes sellele, milline on inimese seisund maa peal (seisund, mis pole sageli muud kui sellistele arusaamadele ja omadustele põhinev inimlik väljamõeldis, millel pole taeva silmis tähtsust või mis on lausa vastuolus taeva põhimõtetega).

Ellen G. White kirjutas, et "Kristus oleks surnud ka ühe inimese eest selleks, et see üks võiks elada igaveses ajas." – *Tunnistused kogudusele*, 8. kd, lk 73. Üks inimhing! Peatu selle mõtte uskumatul tähendusel. Kuidas peaks see mõjutama meie hinnangut nii kaasinimestele kui ka iseendale?

Klassideta ühiskond

Võib-olla oli sotsiaalselt kõitvaim joon algkristlaste juures klassivahede puudumine. Lahutavad vaheseinad olid evangeeliumi kaalukuse all kokku vajunud. Lihtsad inimesed võidutsesid Kristuses. Kristus muutis tavalise ebatavaliseks. Puusepad, maksukogujad, kiviraidurid, kuningannad, talusulased, preestrid, kreeklased, roomlased, mehed, naised, rikkad ja kehvikud said Kristuse armuriigis kõik võrdseiks. Tegelikult oli kristlik kogukond "klassideta ühiskond".

Mida õpetab iga järgnev salm üldinimlikkuse kohta? Pidades silmas tolle aja kultuurilist tausta ja Piibli kirjapanijate enda oma, miks polnudki neil nii kerge seda üliolulist arusaama omaks võtta?

Gl 3:28, 29

Jk 2:1 – 9

IPt 1:17; 2:9

Ijh 3:16 – 19

Loe Ap 2:43 – 47; 4:32 – 37. Mismoodi rakendus praktiliselt ellu varakristlaste põhimõtte tunnustada kõiki? Kuidas võimaldas arusaam, et Jumal armastab tavalisi, lihtsaid inimesi, algkristlusel plahvatuslikult levida? Samas tuleb meil endalt küsida, kui hästi rakendame üksikult ja kollektiivina seda põhimõtet töös maailma heaks? Mis hoiab meid tagasi selles tähtsas valdkonnas paremini toimimast?

Edasiseks uurimiseks: Loe Ellen G. White’r raamatust *Kasvatus* peatükki “Elutöö”; ja raamatust *Evangelism* peatükki “Keskklassi heaks töötamine”.

“Evangeeliumi lõputöös tuleb hõivata tohutu tööpõld; ja rohkem kui kunagi varem tuleb enda poolele võita abilisi lihtrahva hulgast. Nii noori kui eakamaid tuleb kutsuda tööpõllule viinamägedelt ja töökodadest ning saata Õpetaja nimel välja Tema sõnumit edasi kandma. Paljudel neist on olnud vähe võimalust haridust saada; kuid Kristus näeb neis võimelisust täita Tema eesmärk. Juhul, kui nad asuvad südamega töö kallale ja õpivad jätkuvalt edasi, teeb Tema nad sobivaiks töötama Tema heaks.” – Ellen G. White, *Kasvatus*, lk 269, 270.

Küsimused aruteluks:

1. Miks tegi Jeesus nii tagajärjekalt jüngreiks inimesi lihtrahva hulgast? Miks ei leidnud Tema sõnum sama hõlpsalt vastuvõttu rikaste ja sotsiaalse eliidi hulgas? Kuidas võis Jeesuse tagasihoidlik päritolu aidata kaasa Tema tõhususele jõuda lihtsate inimeste südame ja mõistuseni? Kui tagajärjekalt oleks Jeesus jõudnud keskmise inimeseni siis, kui Ta oleks sündinud kroonprintsina või rikka maaomaniku pojana?

2. Lugege klassis koos 1Kr 1:26 – 29. Mis on siinsed võtmesõnad? Loe hoolikalt kohta, kus Paulus kirjutab, et Jumal valis “maailma meelest nõrgad, et häbistada tugevaid”. Mida see tähendab? Kuidas tuleb meil mõista seda paeluvat ideed kristlaseks olemise kontekstis? Mismoodi näitavad need salmid, kui väärdunud ja vääristunud on maailma viisid? Kuidas saame teha kindlaks, et me ise ei jää kinni sellistesse mandunud viisidesse?

3. Mida saab meie piibliuurimisgrupp teha selleks, et olla tavainimese jaoks veel “kasutajasõbralikum”? Kuidas võib see mõjutada meie piiblitõlgete valikut? Miks peaksid jüngritekstegijad keskenduma pigem praktilistele teemadele kui teoretiseerima – eriti siis, kui püütakse esmakordselt jõuda inimesteni, kes on haavatud ja vajavad abi?

Megy ägas, kui järgmine valuhoog ta keha rebis. Ta oli vaevelnud juba 18 tundi, kuid laps ei olnud ikka veel sündinud. Neli meest kandsid Megy kandraamil mitme miili kaugusel oleva jõe äärde, kust nad lootsid leida liiniauto, mis võiks viia Megy valitsuse kliinikusse.

Silmapiirile kerkisid tormipilved ja ähvardasid ränga sajuga. Kui mehed jõuaksid jõe äärde enne, kui vihm selle suureks paisutab, saaksid nad üle jõe. Megy ja tema sündimata lapse elu oli kaalul.

Megy ja tema abikaasa elasid suures külas Paapua Uus-Guinea idaosas. Enamik naisi sünnitas kodus või küla tavalises sünnitusmajas. Kuid sünnitusabi andjad ei olnud võimelised keeruliste sünnitustega hakkama saama ning siis, kui ei suudetud vihmast ülespaisutatud jõge ületada, surid teekonnal abi järele sageli nii ema kui ka laps. Mehed kiirustasid edasi, kui suured vihmapiisad juba langesid. Nad jõudsid jõe äärde ja asusid ettevaatlikult kobrutavat vett ületama. Jõudnud vastaskaldale, ronisid mehed rüsinal kivisele kaldale kohas, kus sõidukid peatusid. Varsti liiniauto tuligi ning Megy abikaasa aitas Megy tagaistmele.

Auto hüples künklikul teel edasi, pannes Megy veel rohkem oigama. Kolm-kümmend minutit hiljem peatas juht auto valitsuse kliiniku ees ja Megy abikaasa aitas Megy välja. Juba oligi Megy kliinikus, kus meditsiiniõde aitas tal lapse turvaliselt sünnitada.

Järgmisel päeval sõitsid Megy ja tema abikaasa koos pojakesega teise liiniautoga tagasi koduküla poole. Megy jäi ellu, sest ta oli jõudnud valitsuse kliinikusse õigel ajal. Nii mõnelgi tema küla naisel polnud seda õnne. Megy igatses kogu hingest, et ühel päeval oleks nende oma külas sünnitusabi kliinik.

Tuhanded inimesed, kes elavad Megy külas ja ümbruskonnas Paapua Uus-

Guineas, rõõmustavad täna selle üle, et valitsuse loaga on adventistide kogudus ehitanud nende külla kliiniku. Külaelanikud ei tea adventistidest veel kuigi palju, kuid nad teavad, et adventistid hoolivad neist, sest tulid pakkuma neile meditsiiniabi ja õpetama, kuidas tervislikumalt elada. Adventistid meditsiiniõel on selles kliinikus vahendid, millega sünnitusel aidata, ja ravimid, millega haigusi ravida.

Käesolev kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus aitab rajada Paapua Uus-Guineasse veel kliinikuid. Inimesed on valmis kuulama Jumalast, keda adventistid teenivad, sest nad näevad nende eest hoolitsevate adventistide tegevuses Jumala armastust. Täname teid, et aitate päästa elusid ja suunata inimesi Paapua Uus-Guineas (ning mujal maailmas) Jeesuse juurde.

Paapua Uus-Guinea ema sülelapsega.

Jeesus ja ühiskonnaheidikud

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Mt 21:28 – 32; Jh 8:1 – 11; Mk 5:1 – 20; Jh 4:5 – 32; Mt 9:9 – 13.

Meelespeetav tekst: “Siis jättis naine oma veekannu sinna ning läks tagasi külla ja ütles inimestele: “Tulge vaadake inimest, kes ütles mulle kõik, mis ma olen teinud! Kas mitte tema pole Messias?” (Jh 4:28 – 30).

Üks noor naine, kelle elu oli olnud usumatult kurb ja kohutav (selle hulka käis väljaspool abielu sündinud kahe lapse ilmaletoomine vaevalt viieteistkümnesea), istus vangis ning ootas kohut sellepärast, et ta oli tapnud sotsiaaltöötaja, kes oli tulnud talt tema last (ainsat isikut, kellelt ta mingitki armastust tundis) ära võtma.

Tal polnud ema, isa, abikaasat, ühtki sugulast ega ainsatki sõpra; ta seis silmitsi ainult keelava tulevikuga. Pastori külaskäikude jooksul õppis see lootuseta noor naine, vaatamata kõikidele oma vigadele, kogu oma olukorra meeleheitlikkusele ja kõigele silmapiiril luuravale, mõistma, et Kristus armastas teda ja andis talle andeks. Ükskõik, kuidas ühiskond sellele noorele naisele vaatas, enda jaoks tundis ta Jumala igavest armastust. See hüljatu leidis elu mõtte ja eesmärgi oma Issandas, kelle armastus ja omakstunnistamine tungis läbi kõikidest sotsiaalsetest normidest ja tavadest, ka “headest”.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 15. veebruariks.

Ühiskonnad loovad hierarhia – astmelise järjestuse ja selle alusel liigituse. Rikkad ja kõrgetharitud inimesed on selles tavaliselt kõrgemal pulgal. Head kõlbelised kodanikud, “tavainimesed”, hõivavad prestiižiredeli keskmised pulgad. Neist allapoole jääb põhjakiht, nagu näiteks prostituudid, joodikud, kurjategijad, kodutud ja muud sedasorti inimesed. Kristuse ajal kuulusid sedasorti inimeste hulka ka pidalitõbised ja maksukogujad.

Loe Mt 21:28 – 32 ja Lk 15:1 – 10. Mida õpetavad loetud kirjakohtad meile Kristuse suhtumisest ühiskonnaheidikutesse?

Mis siin toimus, mis pani ühiskonnaheidikud liikuma enne eneseõigeid inimesi? Mida leidsid alumisel pulgal asuvad inimesed, mis ühiskonna eliidil sageli silmist kaob? Miks jõudis Jeesus evangeeliumiga tunduvalt tagajärjekamalt põhjakihini kui koorekihini?

Ühiskonnaheidikuteni, keda küll patused lõbud olid paadutanud ja kes olid millalgi oma kaabakliku kuvandi omaks võtnud, oli ikkagi kergem jõuda kui uhke, kõrgi ja eneseõige paremikuni. Sageli asub ühiskonnaheidiku väljakutsuva oleku taga tühjusetunne, mida iseloomustab vilets enesehinnang. Sellised inimesed tõstavad tihtilugu avalikult mässu, eriti teismeaastates, püüdes meeleheitlikult ennast määratleda, et teha tasa sisimas tuntavat ebaturvalisust. Selline enesemääratlus vastandab ennast meelega mistahes autoriteedile (sageli lapsevanemate omale) ja tema soovidele.

Jeesus ei raisanud jõudu nende juba niigi vähese eneseväärikuse mahategemisele. Ta pani nad hoopis inimese väärtust uue nurga alt tajuma. Ta väljendas hüljatutele järjekindlalt armastust ja võttis nad omaks ning sageli sulas hüljatute süda selle soojuse ja armastava vastuvõtu ees, mida nad Kristuselt said.

Mismoodi suhtud sa ise neisse, keda sinu ühiskond peab ühiskonnaheidikuteks? Ole aus: paljudel juhtudel tunned sa teatud üleolekut? Kui jah, siis mõtiskle selliste tunnete tagamõtte üle.

“Otse teolt tabatud”

Loe Jh 8:1 – 11. Mida õpetavad need salmid meile Jeesusest ja ühiskonnaheidikutest?

Kui Jeesus oli ennast Õlimäel viibimisega vaimulikult värskendanud, tuli Ta tagasi templisse. Rahvahulk kogunes. Sel ajal, kui Kristus õpetas, tõukasid variserid Tema ette abielurikkuja naise. Nad küsisid Jeesuselt abielurikkumist puudutava Moosese seaduse kohta, mis kirjutas ette hukkamise. Jeesus mõistis, et see küsimus polnud siiras. Küsimuse eesmärgiks oli lõksu tõmbamine, mitte tõe otsimine. Ülim karistus (surmanuhtlus) oli juutide kohtu käest ära võetud. Juuda juhtkond kaalutles nii – isamaaliselt meelestatud Kristuse järelkäijad peaksid saatma Jeesuse häbisse juhul, kui Ta otseselt eitaks naise kividega viskamist. Seevastu siis, kui Kristus toetaks hukkamist, saaks Teda süüdistada rooma võimule vastu hakkamises.

Juhtide poliitilise intriigi keskel oli lõksus abitu ja süüdi olev naine. Jeesuse tegevus ei olnud talle tuttav ja seepärast ei tundnud ta Tema halastusrikast loomust. Iroonia, et Tema, kes näis naisele surmaotsuse väljaütlejana, alustas väljakuulutamist unustamatute sõnadega: “Kes teie seast ei ole pattu teinud...”

Need sõnad tasakaalustasid mänguvälja. Patuta inimesel olnuks õigus karistust armutult täide saata. Patune inimene aga oli teatud mõttes kohustatud olema armulik. Kuid peale Jeesuse ei olnud seal ühtki patuta inimest. Usujuhid lahkusid ükshaaval ja see ühiskonnaheidik – süüdi ta tõenäoliselt oli –, sai armu.

“Naisele andestamises ja julgustamises elada paremat elu, ilmnes Jeesuse iseloomu täiusliku õiguse ilu. Kuigi Jeesus ei vabanda pattu ega vähen-da süüd, ei mõista Ta hukka, vaid päästab. Maailm põlgas eksinud naist, kuid Jeesus rääkis talle lohutuse ja lootuse sõnu.” – Ellen G. White, *Ajastute igatsus*, lk 462.

Kuigi Ellen G. White räägib üksikasjalikumalt selle naisega seotud intriigist, oli naine ometi “otse teolt tabatud” abielurikkuja. Juhtide riuklikkus ei muutnud seda tõsiasja. Ja ikkagi talle andestati? Kuidas õpime olema armulised ka süüdi olevate inimeste vastu, aga samas mitte “pehmendama” pattu?

Loe Mk 5:1 – 20. Kõrvuta selle mehe olukorda tänase päeva kodutu armetu seisukorraga. Võrdle tema kirjeldust vaimuhaige omaga. Millised sarnasused ja erinevused siin on? Kuidas kohtleb kaasaja ühiskond inimest, kes on vaimuhaige? Kuidas seletada seda, et Kristus manitseb meest sündmust avalikustama, kuigi mõnel teisel juhul annab Ta nõu hoida asi salajas?

Meist paljudel on täna raske ette kujutada, et keegi on sellises kohutavas olukorras, elab lausa kalmistul. Ehkki mõned väidavad, et kõnealune mees oli lihtsalt hullumeelne, räägib see tekst teist keelt. (Pealegi, kuidas läheb mõte lihtsalt hullumeelsest kokku sellega, mis juhtus sigadega?)

Meie jaoks on selle loo ülitähtsaks mõtteaineks tõsiasi, et mitte ainult, ükskõik mil määral hulluksaetut – deemonite meelevallas olemisega, vaimuhaigusega, uimastite kasutamisega või millega iganes – ei tohi välistada. Nii mõnelgi juhul on vaja asjatundjate abi ja võimalusel tuleb seda anda.

Kristlastena tuleb meil meeles pidada, et Kristus suri iga inimese eest, ka nende eest, keda meie võime pidada enda abiulatusest väljas olevaks; ometi väärivad nad nii palju halastust, lugupidamist ja lahkust kui võimalik. Pealegi, kes oleme meie, et arvame kedagi lootusetuks, Jumala väe ulatusest väljas olevaks? Meie vaatenurgast võttes võib asi näida halb, kuid Jumala vaatenurgast võttes on iga inimene lõputu väärtus. Kui poleks risti, oleks meist igaühe lugu lootusetu ning see mõte väärib meenutamist siis, kui seisame silmitsi väga häirivate ja allakäinud inimestega.

Mõtle mõnele inimesele, keda sa tead ning kes on, ükskõik mis põhjusel, tõesti hale, kas vaimselt, vaimulikult või füüsiliselt. Püüa vaadata neid sel moel, kuidas sinu meelest vaatab neid tingimusteta armastav Jumal. Mida saad sa teha peale nende pärast palvetamise, kuidas iganes täita nende vajadusi ja näidata neile midagi Jumala armastusest?

Naine kaevul

Uuri Jh 4:5 – 32 ja vasta siis järgmistele küsimustele.

1. Millised ühiskondlikud tavad Jeesus murdis ja miks? Mida peaks see meile rääkima “ühiskonna tavadest” ja sellest, mil moel pidada neid silmas siis, kui need põrkuvad kokku tunnistamistööga? Millised ühiskondlikud tavad võivad takistada sinu tööd – tunnistada kaasinimestele?

2. Mismoodi tõi Jeesus naise silme ette tema patuse elu? Mida saame Tema teguviisist õppida?

3. Mida räägib see lugu Jeesuse järgrite eelarvamustest? Peame endalt jälle küsima, mismoodi oleme süüdi samas asjas?

4. Ehkki naisele avaldas ilmset muljet tõsiasia, et Jeesus teadis kõike tema juhuslikest seksuaalsetest vahekordadest, näitas naine oma tunnistusega midagi, mis avaldas, et tal olid siiski mõned küsimused selle kohta, kes oli Jeesus. Mis naise tunnistuses avaldus? Millised õppetunnid saame siit vajadusest olla kannatlik siis, kui jutt on jüngerikstegemisest?

Raske on ette kujutada, milline näeks meie maailm välja siis, kui patt poleks siia sisse tunginud. Looduse ilu (ka pärast aastatuhandeid) tunnistab ikka veel Jumala ülevusest, jõust ja headusest. Meie patust pimestatud mõistus suudab vaevu haarata, millised oleksid inimene ja inimlikud suhted siis, kui meie maailm poleks langenud. Ühes võime olla kindlad – siis poleks klassivaheid, eelarvamusi ning kultuurilisi ja etnilisi piire, mis mõjutavad iga ühiskonda ja kultuuri.

Kurb öelda, kuid vaevalt on võimalik, et need piirid enne Kristuse tulekut kaoksid. Vastupidi, sedamööda, kuidas maailm hullemaks läheb, pole kahtlustki, et sellised piirid on alles hommegi. Kristlastena peame me aga tegema kõik, mida saame, et ületada neid piire, mis on meie maailmas põhjustanud nii palju südamevalu ja kannatusi eelkõige neile, keda ühiskond peab põlastavalt ühiskonnaheidikuteks.

Loe Mt 9:9 – 13. Mismoodi avaldub siin kristluse tõeline tuum, mitte üksnes selles, mida Jeesus ütles, vaid ka selles, mida Ta tegi? Keskendu eriti Tema sõnadele, mida Ta laenas Vanast Testamendist: “Ma ei taha ohvrit, vaid halastust” (Ho 6:6). Eriti just selles kontekstis – miks peaksime olema ettevaatlikud, et me ei võtaks omaks hoiakut, mida Jeesus siin nii jõuliselt hukka mõistab (kuna meid kõiki vormib teatud määral vastav ühiskonnakord ning seega oleme mõjustatud enda ühiskonnakorrale omastest eelarvamustest ja sotsiaalsetest barjääridest)?

“Variserid nägid Kristust istumas ja söömas koos tõlnerite ja patustega. Ta oli rahulik ja ennastvalitsev, lahke, viisakas ja sõbralik; ja kuigi nad ei saanud jätta imetlemata nähtud vaatepilti, oli see nii erinev nende tegevussuunast, et nad ei suutnud nähtut seedida. Kõrgid variserid ülistasid ennast ning halvustasid neid, keda polnud õnnistatud selliste eesõiguste ja valgusega, mida nemad olid saanud. Nad vihkasid ja põlastasid tõlnereid ja patuseid. Ometi oli Jeesuse silmis nende süü suurem. Taevane valgus valgustas neile rada, öeldes: “See on tee, käige seda!”, nemad aga lükkasid selle anni põlglikult tagasi.” – Ellen G. White märked koguteosest *Piibli kommentaarid. SPA poolt välja antud*, 5. kd, lk 1088.

Edasiseks uurimiseks: Loe Ellen G. White'i raamatust *Ajastute igatsus* peatükke "Jaakobi kaevul", "Torm järvel", "Keset püüniseid" ning raamatust *Tervise teenistuses* peatükke "Kiusatute aitamine", "Karskustöö", "Töötute ja kodutute aitamine".

"Inimklass, keda Ta kunagi ei soosinud, olid need, kes eraldasid end eneseaustuses ja vaatasid teistele ülalt alla...

Langenud tuleb tuua tundmisele, et neil pole liiga hilja otsustada. Kristus austas inimest oma usaldusega ja pani niiviisi temale oma au. Ta kohtleb lugupidamisega isegi neid, kes on kõige madalamale langenud. Kristuse jaoks oli vaenulikkuse, kõlvatuse ja rikutusega kokkupuutumine pidev piin, kuid Ta ei lausunud iial sõnakestki, näitamaks, et Tema tundeerkus oli šokeeritud või kõrgemalt arenenud eelistus haavatud. Ükskõik kui halvad olid inimeste harjumused, kui tugevad eelarvamused või võimutsevad kired, Tema kohtles neid kõiki kaastundliku õrnusega. Kui me saame osa Tema Vaimust, peame kõiki inimesi pidama vendadeks ja õdedeks, kel on sarnased kiusatused ja katsumused, kes sageli langevad ja püüavad taas tõusta, kes võitlevad meeleheite ja raskustega ning igatsevad kaastunnet ja abi. Siis kohtleme neid nii, et ei muuda neid araks ega tõrju tagasi, vaid äratame nende südames lootuse." – Ellen G. White, *Tervise teenistuses*, lk 164, 165.

Küsimused aruteluks:

1. Millised sinu hoiakud vajaksid muutust selleks, et sa saaksid tagajärjekamalt ühiskonnaheidikutele tunnistada? Milliseid koguduse tavasid tuleks muuta, et sinu kogudus oleks tagajärjekam? Kuidas peaksid kaasaegsed kristlased püstitama arukaid ootusi siis, kui tegutsevad nende heaks, keda peetakse paadunuteks ja parandamatuteks?

2. Kuidas vältis Jeesus mõlemat – ei vabandanud pattu ega mõistnud hukka patust? Mismoodi kasutas Kristus usaldust, julgustust ja julgustamist selleks, et pöörata ühiskonnaheidikute allakäiguspiraal vastassuunaliseks, ülesminekuks? Kuna heidikud olid usujuhtide suhtes üldiselt eelarvamustega, kuidas pani Kristus need loodetavad järelkäijad ennast Tema seltsis hästi tundma?

3. Millised barjäärid on ühiskonnaheidikute ja sinu koguduse vahel? Kuidas neid barjääre maha kiskuda?

Ristiisa Poeg

Mitia ristiisa oli kriminaalsesse sündikaati kuuluv mees. Mees oli jõukas ja mõjuvõimas ning Mitia imetles teda. Ta lakkas koolis käimast ja alustas ristiisa juhtimisel oma kriminaalset äritsemist. Varsti nau-tis Mitia kuritegelikku rikkust samamoodi, nagu tema ristiisagi.

Siis arreteeriti kaks Mitia töolist. Nad nimetasid ka Mitia nime ning po-litse tuli teda kinni võtma. Kuid keegi hoiatas Mitiat ja ta põgenes enne, kui politsei kohale jõudis. Mees varjas ennast naaberriigis, oodates aega, mil ohu-tult koju naasta.

Varjuloleku ajal andis keegi Mitiale kristliku raamatu. See rääkis armas-tusel, andestusel ja kuulekusel põhinevast elust. Mitia arutles endamisi, kas selline elu on üldse võimalik.

Kirjandus viitas Piiblile ja Mitia otsis endale Piiblit. Ta leidis Piibli turult vanade raamatute letist. Kui ta juba kord lugema hakkas, ei suutnud ta seda pooleli jätta. Kes oli see Jeesus, kelle elu oli muutnud nii paljude inimeste – temasarnaste inimeste – elu? Sedamööda, kuidas ta luges, ei meeldinud talle enam ta senine elu. Ta janunes rahu, lootuse ja armastuse järele, mida Jeesu-ses nägi.

Mitia tahtis rääkida oma pereliikmetele sellest, mida ta leidnud oli. Niipea aga, kui ta koju läks, ta vahistati. Kaks tema endist kaastöölist oli surma mõis-tetud ja Mitia teadis, et temal seisab ees sama saatus.

Vanglas leidis Mitia lohutust Piibli lugemisest ja kaasvangidele Jumala an-destusest kõnelemisest. Üllatus oli suur, kui ta vanglast vabastati.

Mitiale meenus üks kristlasest naaber ja ta läks tema juurde küsima Ju-mala kohta seda, mis teda segadusse ajas. Naine tundis Mitia ära ning kartis teda põhjusega, kuid kutsus ta sisse. Varsti lugesid nad koos Piiblist salme, mis Mitia küsimustele vastasid. Naine kutsus teda väikesse kristlaste gruppi, kes ühes kodus hingamispäeviti jumalateenistusele kogunes. Mitia tuli ja teda üllatas äratundmine, et adventistid õpetasid kõike seda, millest ta Piiblis lu-genud oli.

Kui Mitia endised sõbrad kutsusid teda peole või narkootikume tarvitama, vastas Mitia: "Olen teinud selliste asjadega lõpparve. Nüüd elan uut elu, mil-le keskmes on Jumal." Tõepoolest muutis Jumala armastus Mitia elu nii, et paljud, kes kuulasid, kui ta Jeesusest rääkis, tahtsid, et Jeesus oleks ka nende Issand.

Tänapäeval kulub selle endise kurjategijate pere poja aeg kaasinimeste juhtimisele Jeesuse juurde. Üks trükis muutis ta elu. Meie misjoniannetused aitavad valmistada kirjandust, mis võib juhtida tuhandeid Mitia sarnaseid ini-mesi Jumala juurde. Täname, et aitate rääkida inimestele, et Jumal armastab neid.

Mitia Ismailov elab Kasahstanis.

Koos rikaste ja kuulsatega

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: 5Ms 8:17, 18; 1Ms 13:5, 6; Jh 3:1 – 15; Lk 19:1 – 10; Mk 4:18, 19; Mt 19:16 – 26.

Meelespeetav tekst: “Jah, kõige kurja juur on rahaarmastus, sest raha ihaldades on mõnedki eksinud ära usust ja on ise endale valmistanud palju valu” (1Tm 6:10).

Öeldakse, et “inimesed kulutavad raha, mida neil ei ole, asjadele, mida nad ei vaja, selleks et muljet avaldada inimestele, keda nad ei armasta”.

On vaieldav, kui palju tõtt selles kõnekäänus on, kuid kindel on see, et raha võib meid kõiki tugevalt mõjutada. Kuna isiklikud finantsharjumused väljendavad ka väärtusi, mida inimene kannab, siis on raha lausa vaimulik küsimus. Kahtlemata pühendab Piibel just sellepärast palju aega rahast rääkimisele.

Sageli kaasneb rikkusega ka kuulsus. Filmitähtedel, silmapaistvatel sportlastel ja riigitasemel poliitikutel on tihti need mõlemad olemas. Kuulsad inimesed kasutavad oma mõju – jõu üht vormi. Jeesust aga ei mõjutanud kellegi rikkus ega võim. Ta lihtsalt püüdis jõuda nendeni samal põhjusel, miks Ta püüdis jõuda iga inimeseni: Ta soovis, et neil oleks sedasorti rikkusi, mida rahaga osta ei saa.

Selle nädala õppetüki õppides valmistud hingamispäevaks, 22. veebruariks.

Pattulangenud inimolevustena kaldume kadestama eelkõige neid, kellel on palju rohkem raha, kui meil (hoolimata sellest, kui palju raha meil juba olla võib). Piibel ei laida ilmtingimata rikkust või rikast. Nagu paljus muuski, kerkivad probleemid üles sellest, mil moel me asjadesse suhtume, mitte aga asjadest iseenesest.

Millist nõu pakub Pühakiri rikkuse kohta? 5Ms 8:17, 18; 1Ms 13:5, 6; 41:41 – 43; Jb 1:1 – 3; Tn 4:25 – 28. Miks oli Iisraeli jaoks väga oluline hoida meeles, kust talle õnnistused tulid?

Pole küsimustki, et sellised inimesed nagu Aabraham, Joosep, Mordokai, Ester, Hiskija, Joosija ja Joosafat olid rikkad ja ka vaimuliku meelsusega inimesed. Nebukadnetsar on aga näide ohust, mis juhtub siis, kui rikkusest tehakse ebajumal. Ükskõik kes võib seda nii kergesti teha. Vastupidine näide on vana-aja Iisrael, kellele Jumala helduse nägemine jõukuse tagamises tõi vaimulikud ja materiaalsed õnnistused. Neid hoiatati selgelt, et nad ei unustaks, kust need õnnistused tulid (hea õppetund meie kõigi jaoks, kas pole?).

Lühidalt, varandus iseenesest ei osuta vaimulikule vaesusele või leigusele. Rikaste inimeste seas on olnud nii väga vagasid ja ustavaid kui ka üpris halbu ja kurje. Igatahes ei peaks meie soov raha järele muutuma kinismõtteks ja samamoodi ei peaks me põlgama neid, kes on rikkad. Nemad vajavad päästet sama palju kui iga teinegi.

Milline on sinu enda suhtumine rikkusesse? Kerge on olla kade, kas pole? Kuidas saad õppida neid tundeid ületama ja nägema rikastes inimestes inimhingi, kes vajavad Jeesuse päästvaid tundmist?

Öine kohtumine

Rikkad, heal positsioonil, kuulsad inimesed ei heidutanud Jeesust. Kristus ei pannud pahaks ega austanud hardalt sotsiaalset eliiti. Päästja teadis, et rahaline edukus ei taga rahu, isiklikku rahulolu, sisukaid suhteid ega sügavalt juurdunud eesmärki. Rikkaim suurnik võib vägagi hästi olla üksildasem, vihasem ja seesmiselt tühjem kui lihtsaim, vaeseim ja tagasihoidlikem Kristusesse uskuja.

Analüüsi Jeesuse käitumist Nikodeemosega (Jh 3:1 – 15). Missugused sündmused õhutasid ilmselt üles Nikodeemose huvi Jeesuse sõnumi vastu? (Vihje: heida pilk peatükkidele 2:13 – 25.) Millist tähtsat osa etendab pimedus? Missugune on Kristuse keskne sõnum Nikodeemosele?

Nikodeemos oli näinud Jumala väge ja mõjuvõimu, mis avaldus Jeesuse tegevuses, ning otsis seepärast võimalust Temaga kohtuda, kuid salaja. Jeesus võinuks sellisest salajasest kokkusaamisest keelduda, kuid – tahtmata, et ükski hing hukkuks – võttis Ta meelsasti vastu võimaluse tuua Nikodeemos veel sammukese võrra kuningriigile lähemale. Nikodeemos oli vaene vaimulikult, mitte aga materiaalselt. Ta oli rikas ajalike asjade poolest ja lugupeetud koha tõttu ühiskonnas, kuid vaimulikult ta nälgis.

Vaistlikult võitles Nikodeemos igasuguse mõistaandmise vastu, et tuntud iisraellased (nagu ta ise) vajaksid ümberpööramist. Jeesus aga jäi kindlaks ja seadis Nikodeemose igavese valiku ette – kas hukkumine või päästmine. Pealekaebamist ja naeruvääristamist kartes jättis Nikodeemos Kristuse kutse vastu võtmata. See kõnelus oli näivalt luhtunud. Ometi lebas vaimulik seeme kaetuna tema südamepinnases ja tärkas aeglaselt.

“Kui jüngrid pärast Issanda taevasseminekut tagakiusamise tõttu laiali hajutati, astus Nikodeemos julgelt avalikkuse ette. Ta kasutas oma varanduse algristikoguduse ülalpidamiseks. Hädaohu ajal oli senini ettevaatlik Nikodeemos kindel nagu kalju. Ta kinnitas jüngreid usus ja jagas vahendeid evangeeliumitöö edasiviimiseks. Endised austajad pilkasid ja vaenasid teda. Temast sai vaene inimene, kuid usk, mis oli saanud alguse öisest kõnelusest Jeesusega, püsis vankumatuna.” – Ellen G. White, *Ajastute igatus*, lk 177.

Rikkusega ei kaasne alati auväärus. Kuigi paljud teenivad oma rikkuse ausalt kõva tööga, usinusega ja Jumala õnnistustega, on teised lausa kelmid. Veel halvem, mõned koguvad raha küll seaduslikult, kuid ebamoraalselt, sest mitte kõik ebamoraalne ei ole ebaseaduslik.

Võrdle Mt 9:10 – 13 Lk 5:27 – 32ga ja Lk 19:1 – 10ga. Mis põhjustas Jeesusele suunatud kriitika? Mida õpetab meile armu kohta see, kuidas Ta kriitikale reageeris?

Sakkeuse kodulinn Jeeriko oli muutunud silmapaistvaks kaubanduskeskuseks ja seal asus Heroodese loss. Geograafilise asendi tõttu oli see tollipunkt. Sakkeus kui piirkonna tolliametnike ülem võis endale rikkuse koguda seaduslikul teel. Lugu aga annab mõista, et ahnus lükkas teda seaduse piiridest üle astuma. Agarad isamaalased põlgasid isegi ausaid tolliametnikke, sest pidasid neid Rooma rõhujate tööriistaks, kuid veel enam põlastasid nad ebaausaid tõlnereid, nagu Sakkeus. Matteus (Leevi) oli tema ametivend Kapernaumas, Heroodes Antipase käe all. Kuna eeldati, et nad on Rooma valitsuse sabarakud, siis vaadati neile kui reeturitele, halvimal juhul kui varastavatele reeturitele.

Ometi ei pörkunud Kristus tagasi. Ta ei alistunud sotsiaalsetele kitsendustele, vaid lõunatas koos tõlneritega, saades endale kaela preestrite ja ja lihtrahva ägeda kriitika. Selle tõttu, et Jeesus tolliametnikega suhtles, võideti osa neid põlastatud mehi lõpuks evangeeliumile. Matteusest sai üks jünger kaheteistkümnest ja lisaks sellele on tema kirja pannud ühe osa Uuest Testamendist!

Niisiis peaksime olema ettevaatlikud inimeste vaimulikkuse üle otsustamisel. Kuigi kõik patud ei ole ühesuurused ning mõned on kindlasti sotsiaalselt hullemad (ja põhjusega) kui teised, oleme kõik Jumala ees võrdsed, sest igaüks meist vajab Kristuse õigust.

Mõtle mõnele hästituntud, kuid põlastatud (võib-olla arusaadaval põhjusel) isikule oma kultuuris. Kujutle, kuidas näeks välja, kui sul oleks võimalus sellele isikule tunnistada. Kas sa üldse tahaksid seda teha? Mida sa ütleksid?

Analüüsi järgnevaid kirjakohti: Mk 4:18, 19; Lk 1:51 – 53; 6:22 – 25; 12:16 – 21; 16:13. Milline praktiline nõuanne neis salmides peitub? Millised vaimulikud hoiatused siin leiduvad? Kuidas võiks neist Pühakirja tekstidest saada kasu usklikud, kes teevad inimesi jüngriteks rikaste hulgas?

On öeldud, et meil ei ole asju; me oleme enda asjade omad. Väga kerge on lasta materiaalsel omandil ennast ära kulutada, seepärast hoiatas Jeesus meid “rikkuse petliku ahvatluse” eest.

Mõtles, kui kerge on rahal või selle taotlemisel pimestada meie vaimulikke eelistusi. Ülitähtis on hoida seda tõe meeles siis, kui püüame jõuda inimesteni, kelle rikkus võib neid olla juba pimestanud.

Samas vajame kõik reaalsusetaju. Mõned inimesed elavad nii, nagu oleks ainsaks küsimuseks, mida neilt kohtus küsitakse: *Kui palju sa raha teenisid?*

Kristus pöörab ebaõige tähtsuse järjekorra pahupidi. Varandus pole keelatud, kuid see tuleb paigutada õigele kohale. Materiaalsed hüved on Jumala vahendid, mõeldud inimkonna heaks. Neist saavad õnnistused siis, kui neid jagatakse, mitte aga varuks kogutakse. Kui neid aardena säilitatakse, saavad need needuseks.

Materialistlike inimeste ohuks, olgu nad rikkad või vaesed, on ohverdada igavene heaolu ajutistele naudingutele. Igavene rahulolu vahetatakse mööduvate tujude vastu, mis rikuvad ja aeguvad. Inimesed teenivad *kas* Jumalat *või* raha, mitte kunagi mõlemat. Iga inimene, olgu ta rikas või vaene, vajab meeldetuletamist: “Sest mis kasu on inimesel sellest, kui ta võidaks terve maailma, aga teeks kahju oma hinge?” (Mk 8:36).

See materialismi kohta käiv hoiatus on tähtis kõigile usklikule ja mitte üksnes nende enda hinge pärast, vaid ka teistele edastamiseks. Kuidas saame hoiatada rikkaid inimesi võimalike vaimulike ohtude eest, mida nende rikkus endas peidab, juhul kui sirutume ise sama asja järele?

Uuri Mt 19:16 – 26. Millistest vaimulikest ohtudest see kirjatekst räägib? Kuidas võivad usklikule kasu tuua tänapäeva “rikkad noored valitsejad”?

Tal olid volitused, kvalifikatsioon, külluses materiaalseid ressursse, laitmatu moraalne pale ja piiritu endast lugupidamine! Noor jüngrikandidaat palus õhinal Õpetajalt päästmise valemit. Kas Kristus pidanuks lipitsema? “Lõpuks ometi pöörame kõrgkihi ümber!” On ilmne, et Kristuse mõtlemist ei saastanud selline reipus. Küsijal, kes ootas kiitust, tuli valusasti pettuda. Selle asemel tõi Kristus kuulekuse *miinimum*-normina esile kümme käsku. Küllap oli noor valitseja endal juba kätt surunud. Enesemöödustiku skaalal ületas ta esimese lati. Kristus oli aga seevastu nõudnud õigust, mis ületas teiste usujuhtide soovitusel. Kas pidanuks seda möödupuud madaldama, selleks et kandidaat sisse mahutada? Juudas olnuks vaimustunud. Igaüks, kes taipas suhtekorraldust, oleks olnud ülliröömus. Mõtles sellele, mida rikkad toetajad kuvandi jaoks tähendavad.

Vaimulikku vaegust ei saa aga jätta tähele panemata ega pisendada, sest Jeesuse missioon on püha. Kompromissi ei saa sallida. Iga isekas enesehellitus tuleb alistada. Kristus esitas kolmeastmelise protsessi: *müü oma varandus, anna vaestele, järgne mulle*. See oli vaimulikult kardetav pind. Kuigi võimalik jünger oli ea poolest noor, oli ta suure varanduse omanik. Luksuslikud majad, ilusad viinamäed, tootlikud põllud, moekad riided, juveelikollektsioonid, sulased, elusloomad, võib-olla kiiret sõitu võimaldavad kaarikud – kõik see võis läbi ta pea lipsata. Jumala tingimused olid järeleandmatud. Tingimine ega läbirääkimine poleks hinda alandanud: kõik Jeesuse eest, maise suuruse vahetamine taevase varanduse vastu.

“Kui paljud inimesed on tulnud Kristuse juurde, valmis viima oma huvid kokku Tema omadega, ja igatsenud innukalt, nagu see noor valitseja, pärida igavest elu! Kuid kui neile tehakse teatavaks hind – kui neile öeldakse, et neil tuleb loobuda kõigest, majadest ja maadest, naisest ja lastest ja pidada oma elugi vähem kalliks –, lähevad nad murelikult ära. Nad tahavad taeva aardeid ja elu, mis on võrreldav Jumala eluga, kuid ei ole valmis lahti ütleva maistest varandustest. Nad ei taha alistada kõike selleks, et saada elukrooni.” – Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 19. aprill 1898.

Edasiseks uurimiseks: Loe Ellen G. White'i raamatust *Ajastute igatsus* peatükke "Nikodeemos", "Leevi Matteus", "Üht asja on sulle vaja" ja "Sakkeus"; raamatust *Tervise teenistuses* peatükki "Rikaste teenimine".

"Palju on räägitud meie kohustustest hooletusse jäetud vaeste suhtes, kas ei tuleks samasugust tähelepanu pöörata ka hooletusse jäetud rikastele? Paljud peavad seda inimklassi lootusetuks ning nad ei tee suurt midagi, et avada nende silmad, kes maise hiilguse särast pimestatult ja nüristatult on igaviku oma arvepidamisest välja jätnud. Tuhanded jõukad inimesed on läinud hauda hoiatust saamata. Aga kuigi nad võivad paista ükskõiksed, on rikaste hulgas palju koormatud hingi. "Ei küllastu iialgi rahast, kes armastab raha, ja tulust, kes armastab rikkust." See, kes ütleb kalleimale kullale: "Ma usaldan sind!", on "salanud Jumala, kes on ülal!" "Ükski ei või venna eest anda luna ega tema eest maksta Jumalale lunastushinda, sest nende hinge luna on liiga kallis ja peab jääma igavesti tasumata."...

Varandus ja ilmalik au ei suuda hinge rahuldada. Paljud rikaste hulgas igatsevad mingit jumalikku kinnitust, mingit vaimulikku lootust. Paljud igatsevad midagi, mis lõpetaks nende sihitu elu üksluisuse. Paljud tunnevad teenistuselus vajadust millegi järele, mida neil ei ole. Neist vähesed käivad kirikus, sest nad tunnevad, et sellest on vähe kasu. Õpetus, mida nad kuulevad, ei puuduta nende südant. Kas me ei peaks esitama neile isiklikku üleskutset?" – Ellen G. White, *Tervise teenistuses*, lk 210.

Küsimused aruteluks:

1. Uskupöördunud rikkad inimesed etendasid tähtsat osa vasttärganud kristlusele rahalise abi andmisel. Kuigi erandeid oli, iseloomustas jõukaid usklikke ennastohverdav andmine. Jumala riik koosneb igasse ühiskonnaklassi kuuluvatest ausasüdamelistest inimestest. Kristlased ei pea vaatama rikaste poole hirmunult ega armunult, vaid kuulutama neile kartmatult Jumala teadaannet, et nemadki võivad pääseda. Arutle, milliseid praktilisi muudatusi saab sinu kogudus teha selleks, et rikastel inimestel oleks seal kergem sõprust leida, mõistes samas, et me ei tohi teoloogias ja põhimõtetes iialgi kompromissile minna? Kuidas on sinu koguduse tegevussuunas sees vajadus teha jüngriteks jõukaid inimesi? Mida konkreetset saab sinu kogudus teha, et rikasteni jõuda?

2. Vaata neid piiblisalme, mida Ellen G. White kasutas reedese osa tsitaadis. Mis on öeldu tuum? Kuidas saame aidata neil, kes mõtlevad, et nende õnn peitub rikkuses ja materiaalses omandis, mõista, et nad on valedel jälgedel?

Särada Jeesusele

Daniel Santay särab tähekesena Jeesusele Kambodžas. Ta ütleb: “Nii-
kaua, kui mäletan, olen ma Jeesust armastanud.”

Danieli isa oli eeskuju, kes inspireeris poissi kaasinimestele Jumala armastust vahendama. “Siis, kui olin seitsme-aastane,” ütleb Daniel, “ütlesin isale, et tahan olla nagu tema ja pidada ühel päeval jutlust. Isa ütles mulle, et ma ei pea ootama. Alusta kohe; räägi Jeesusest oma sõpradele nüüd.”

Daniel võttis isa pakkumise vastu ja hakkas oma sõpradele jutustama Jumala armastusest. “Tundsin, et Jumala vägi töötas Püha Vaimu kaudu minus,” ütles ta. “Tema töötab mu südames ja aitab mul jagada teistele lastele armastust Jeesuse vastu.” Daniel hakkas koos oma isaga ringi reisima ja lapsi õpetama, samal ajal, kui tema isa õpetas täiskasvanuid.

Siis isa haigestus. Lühikese ajaga muutus tema haigus nii tõsiseks, et ta ei saanud enam reisida ega jutlustada. Ta muutus liiga nõrgaks, et töötada oma riiklikul töökohal. Ühel päeval kogus isa pereliikmed enda ümber ja ütles, et tal ei lähe paremaks. Ta palus neid tungivalt jääda Jumala juurde ja jätkata Jumala armastuse kuulutamist igale inimesele, keda kohtavad. Ta töötas oma pereliikmetele, et ühel päeval, siis kui Jeesus tuleb, saavad nad jälle kokku. Siis ei pea nad enam kunagi hüvasti jätma.

Danieli isa suri siis, kui Daniel oli alles kaheksa-aastane. “Mõnel päeval tunnen ma tema järele suurt puudust,” ütleb Daniel. “Aga mul on lootus, et ma näen teda varsti taevas. Siis räägin talle, et pidasin lubadust jutlustada kaasinimestele.”

Daniel ja tema kolm õde-venda ning nende ema jätkavad oma usu levitamist Kambodžas. Ema töötab kõvasti, et perele elatist teenida ja et lapsed saaksid adventistide koolis käia.

Daniel aitab ema majapidamistöodes ning tunneb rõõmu lugemisest. Ta teab, et Jumal kutsub teda pastoriamehiseks, nii nagu oli olnud tema isa. “Tahan kaasinimestele jätkuvalt Jeesusest rääkida,” ütleb ta, “et aidata neil Kristust tundma õppida.”

Daniel mäletab, et ta küsis isalt, millal Jeesus tagasi tuleb. Isa ütles siis: “Jeesus tuleb siis, kui igal inimesel on olnud võimalus kuulda Jumala sõnumit Jeesusest ja Tema armastusest.” Daniel jätkab kaasinimestele rääkimist, et Jumal armastab neid ja Jeesus suri nende eest. Ta ootab läbematult, millal Jeesus tuleb, et näha siis jälle oma isa ning kohtuda koos esimest korda silmast silma oma taevase Isaga.

Meie misjoniannetused aitavad meil toetada seesugust adventistide kooli, kus käivad Daniel ja tema vennad-õed. Sellised koolid on üheks võimaluseks vahendada Jumala armastust Kambodžas ja maailma teistes paikades.

Daniel Chotal Santay aitab inimestel valmistuda Jeesuse tulemiseks oma kodumaal Kambodžas.

Teha jüngriteks mõjuvõimsad

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Rm 13:1 – 7; Mk 2:23 – 28; Mt 8:5 – 13; 26:57 – 68; 27:11 – 14; Ap 4:1 – 12.

Meelespeetav tekst: “Ja Jumala sõna levis ning jüngrite arv Jeruusalemmas kasvas väga suureks; ka suur hulk preestreid võttis usu omaks” (Ap 6:7).

Jüngrid polnud varustatud märtrite julguse ja meelekindlusega, enne kui nad seda vajasid. Siis täitus Päästja töotus. Kui Peetrus ja Johannes tunnistasid Suurkohtu ees, “panid nad seda imeks. Nad tundsid ära, et need mehed olid olnud Jeesuse kaaslased” (Ap 4:13). Stefanosest on kirjutatud, et “kui kõik Suurkohtus istujad teda ainiti vaatasid, nägid nad tema palge olevat otsekui ingli palge” (Ap 6:15). Inimesed “ei suutnud vastu seista tarkusele ja Vaimule, kelle läbi tema rääkis” (Ap 6:10). Paulus ütleb oma katsumuste kohta keisri kohtus nii: “Kui ma esimest korda kohtus enese eest kostsin, siis ei seisnud keegi mu kõrval, vaid kõik jätsid mu maha... Aga Issand seisis minu kõrval ja tegi mu vägevaks, et sõna kuulutamine minu läbi saaks täielikuks teoks ja kõik rahvad seda kuuleksid; nii ma olin välja kistud lövi suust” (2Tm 4:16, 17). Vaata ka Ellen G. White'i raamatust *Ajastute igatsus*, lk-d 354, 355.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 29. veebruariks.

Pikkade sajandite jooksul on inimesed heidelnud valitsuse rolli mõistmisega ja küsimusega, kuidas peaksid kodanikud sellesse suhtuma. Mis annab valitsejatele õiguse valitseda? Missugune valitsemisvorm on parim? Kas inimesed peaksid alati oma valitsusele kuulekad olema? Kui mitte, siis miks? Need on tervest küsimuste reast vaid mõned, millega me tänase päevani jätkuvalt heitleme.

Loe Rm 13:1 – 7. Missugune tähtis sõnum on siin meie jaoks? Kuidas saab neid salme ja neis õpetatud sõnumit valesti tarvitada? Missuguseid näiteid ajaloost meil selliste juhtumite kohta on? Kuidas saame kogudusena neist vigadest õppida – nii meie oma ajaloost kui ka kristliku kiriku vigadest üleüldse?

Kristuse-aegset Rooma impeeriumi iseloomustasid rõhumine ja toorus. Rooma leegionid terroriseerisid ja orjastasid tsiviliseeritud rahvaid ning liitsid nad jõuga impeeriumi külge. Sadadelt tuhandetelt võeti ära omand, nad vangistati ja mõrvati. Rooma lubatud nukuvallitsused olid võib-olla hullemadki kui rooma oma. Ometi on üpris huvitav, et Jeesus ei toetanud mitte kunagi mistahes laadi vastuhakku sellisele valitsusele ega isegi mitte maksude maksmisest hoidumist (vaata Lk 20:25). Ainus kodanikuallumatus Jeesuse poolt – rahavahetajate laudada ümberlükkamine – väljendas tugevat pahameelt, mida Ta tundis *preestrite* kuritahtliku tegevuse vastu. See polnud suunatud roomlaste vastu.

“Jumala rahvas tunnustab inimlikku valitsust kui jumaliku määrusega korraldust ning õpetab püha kohustusena sellele kuulekust selle seaduspärasest valdkonnas. Kuid kui selle nõudmised lähevad vastuollu Jumala nõudmistega, tuleb Jumala sõna pidada kõrgemaks inimeste seadustest. Tõsiasi “nõnda ütleb Issand” ei tohiks asendada tõsiasi “nõnda ütleb kirik või riik”. Kristuse kroon tuleb tõsta kõrgemaks maapealsete võimukandjate diadeemidest.” – Ellen G. White, *Tunnistused kogudusele*, 6. kd, lk 402.

“Kas te pole lugenud...?”

Kahjuks olid mõned mõjukaimad ja võimukaimad inimesed, kellega Jeesusel tegemist teha tuli, Tema aja usujuhid, kellest paljud olid Tema suhtes avalikult vaenulikud.

Ometi püüdis Jeesus nendega suheldes olla alati lepitav. Ta ei tahtnud vaielda; Ta tahtis päästa kõiki inimesi, ka neid võimukaid ja mõjukaid, kes Ta lõpuks surma mõistsid.

Loe Mk 2:23 – 28; 3:1 – 6 ja Mt 12:1 – 16. Kuidas võime näha, et Jeesus püüdis selliste meestega suheldes (Tema vastu sihitud avalikust vaenust hoolimata) nendeni jõuda? Mida Ta ütles ja tegi, mis pidanuks puudutama nende südant, kui see poleks olnud niivõrd suletud?

Huvitav on märkida, et Jeesus viitas selliste inimestega suheldes Püha-kirjale ja ka pühale ajaloole, allikatele, mis oleks pidanud usujuhte puudutama. Jeesus pöördus selle poole, mis pidanuks olema nende oma tasand. Näiteks tsiteeris Ta Piiblit siis, kui rääkis, et halastus on tähtsam kui riituaal. Selliselt püüdis Ta avada juhtidele sellesama seaduse sügava tähenduse, mida nad väitsid nii tuliselt täitvat, mida nii pühendunult kalliks pidasid ja pooldasid.

Esitades näite hingamispäeval looma kaevust väljatõmbamise kohta, viitas Jeesus nende põhiseisukohale viiskusest ja lahkusest, sellele, millele kõik need mehed oleksid tuginema pidanud. Probleemiks oli aga nende hulgas Jeesuse vastu maad võtnud kibestumus ja vihkamine, mis varjutasid sellegi.

Lõpuks oleksid imed juba ise pidanud mõjukatele juhtidele valjult märku andma, et nende keskel oli ebataoline inimene.

Meil on oma kohalt tagasi vaadates kerge imestada nende inimeste pimeduse ja kalkuse üle. Kuidas tagame aga ise selle, et meie – püüdes kaitsta midagi, millest ei taha loobuda – ei sulgeks ennast Jumalalt saadavale rohkemale valgusele? Miks on Jumalast kergem ära pöörduda, kui me arvame?

Kuigi mitmed Kristuse kokkupuuted mõjukate inimestega lõppesid nende kibestumisega, oli silmapaistvaid erandeid, nagu näiteks Nikodeemos. Veel üks edasiviiv kohtumine oli tsentuurioga, sõjaväehvitseriga Rooma teenistuses.

Loe Mt 8:5 – 13 ja Lk 7:1 – 10. Mida saame neist kirjapanekutest õppida mõjuvõimsatele isikutele tunnistamisest?

Kui tsentuurio teada sai, et Jeesus tuleb tema juurde, saatis ta mõned oma sõbrad Kristust keelitama, et Ta ei tuleks. Pidades sügavalt lugu juutide jumalateenimisest ja Jeesuse vaimulikkusest, tundis ta, et ei vääri Kristuse isiklikku tähelepanu. Lõpuks, just enne Jeesuse kohalejõudmist, söandas mees Talle ligineda. Ta selgitas olukorda, väljendades usku, et Kristuse ütlusest piisaks sulase tervendamiseks. Sõjalise kogemuse varal mõistis ta, mis on autoriteet. Tema kuuletus teda käsutavale ohvitserile ja tema alluvad kuulasid tema sõna. Kui hämmastav, et selline võimukas ja mõjukas mees (roomlane pealegi!) väljendas nii sügavat usku siis, kui väga paljud vaimulikult eelistatumas olukorras inimesed tõukasid Jeesuse eemale.

Siinkohal tuleb kasuks aus eneseanalüüs. Meil on vaja endalt küsida, kas oleme muutunud enesega rahulolevaks ja ainult õiged doktriinid ära õppinud, selle asemel, et kogeda elavat usku? Kas pole vähemteadlikud usklikud ühel-teisel juhul väljendanud sügavamat usku kristlikus peres kasvanud inimestest? Kas meie vaimulikud eelised on andnud põhjust eneseusalduseks? Kas vaimulikud võimalused on märkamatuks mööda lipsanud? Iga kord, kui vastame jaatavalt, on vastuseks Kristus. Igaüks võib rõõmu tunda väepealiku kogemusest. See lugu peaks julgustama evangeliste, kes töötavad võimukandjate heaks. Kui palju kahekümne esimese sajandi tsentuurioid siin on? Sütitagu ja kinnitagu meid nende usk.

Isetul ja ennastsalgaval tegevusel on vägi, mis saab puudutada igasse ühiskonnaklassi kuuluvaid inimesi. Missuguseid jooni avaldame meie oma elu ja tunnistamistööga?

Loe Mt 26:57 – 68; 27:11 – 14; Lk 23:1 – 12; Jh 18:19 – 23, 31 – 40; 19:8 – 12. Mida saame õppida sellest, kuidas Jeesus nendele võimukandjatele tunnistas?

Keset Jeesuse maapealse elu lõpuvaatust heidavad Kristuse järelkäijad pilgu kohkumatu usalduse valusale hinnale. Kinnivõtmisest kuni ristilöömiseni tunnistab Kristus riigi kõige mõjuvõimsamatele isikutele: kuningatele, maavalitsejatele, preestritele. Inimene inimese järel uurib Ta neid, kes on joobunud maisest võimust. Pealtnäha on neil kontroll Tema üle. Sõdurid lohistavad Jeesust *nende* kohtukodade vahel, *nende* nõukogude ette, *nende* lossidesse ja *nende* kohtusaalidesse, andmata endale aru, et lõpuks on see maailm *Tema* oma. Otsus, mille nad iganes Kristuse suhtes välja kuulutavad, on lõpuks otsus, mille nad kuulutavad välja endale.

Siis, kui Kristus tunnistustööd tegi ja inimesi jüngriks teha tahtis, oli tulemus mõnigi kord väga erinev sellest, mida Ta soovis. Jeesust oleks rõõmustanud see, kui Pilaatus, Kaifas, Herodes ja teised oleksid südamest alistunud ja kahetsenud. Nemad panid aga kangekaelselt vastu Tema tungivatele palvetele ja lasksid tundetult mööda viimase kutse päästetud saada.

Samamoodi peaksid Kristuse järelkäijad kahekümne esimesel sajandil tajuma, et siis, kui nad inimeste jüngriks tegemise nimel tunnistavad, on tagajärg sageli väga erinev sellest, mida nad soovivad ja mille pärast palvetavad. Nende jõupingutustega ei kaasne alati kohe nähtavat edu. Nad ei peaks aga araks muutuma ega edasisest tunnistamisest hoiduma. Ehtne jünger on – nii nagu Kristus ise – ustav surmani, mitte ustav kuni pettumiseni. Kutsudes kuulajaid üles otsustama, eraldub nisu aganatest. Nisu üle tuntakse rõõmu, aganate pärast kurvastatakse, lõikus jätkub. Vaatamata Kristuse näivalt edutule tunnistamisele, toimus selliste mõjuvõimsate inimestega midagi imelist, sest Ap 6:7 kohaselt jüngrite arv järjest kasvas, kuid vähe sellest – “ka suur hulk preestreid võttis usu omaks”. Jumal üksi teab, kui palju neist preestritest olid Jeesust nägemas ja kuulamas Tema elu viimastel tundidel.

Kristuse esimesed jüngrid levitasid evangeeliumi energiliselt kogu tsiviliseeritud maailmas. Majad, sünagogid, linnastaadionid, kohtusaalid ja kuningalossid muutusid kuningriigist teadaandmise paikadeks. Jeesus kuulutas aga prohvetlikult ette ka jüngrite kinnivõtmist, vangistamist ja vaenulike kuningate ette astumist (Mt 10:16 – 20). Kahjuks olid need, kellel oli rikkalikult maist võimu, kõige aeglasemad Kristust vastu võtma.

Loe, nii palju kui võimalik, läbi salmid Ap 4:1 – 12; 13:5 – 12, 50; 23:1 – 6; 25:23 – 23: 28. Kuigi võib mõelda, et palju inimesi pöördus ühe korraga justkui tühjalt kohalt, polnud see nii. Tohutu tulemus oli pinna-aluste olukordade nähtav saadus. Lõikusele eelneb seemnekülv. Kristus oli evangeeliumi ustavalt kuulutanud. Misjonärid olid teinud tunnistustööd kogu Juudamaal. Esimesed uskupöördunud aitasid kahtlemata sõnumit edasi viia. Siis, kui Kristus isiklikult surma võitis (kinnitades oma sõnumit), astusid tuhanded äraootaval seisukohal olijad – nii-öelda aia tagant vaatavad – kiiresti kuningriiki. Nad olid salamisi Tema järel käinud. Nende süda oli vastanud Tema kutsele. Kultuurilised tegurid, tööga kindlustatus ning perekondlik surve olid aeglustanud nende kohest reageerimist. Kristuse ülestõusmine kiskus aia maha ja sundis otsustama.

Siis astub muidugi esile ka apostel Paulus. Tema tunnistustööd ei hinnatud samuti üleüldiselt. Mõnikord tõukasid väljapaistvad mehed ja naised ta välja. Teda visati kividega, peksti, pandi vangi ja väärkoheldi mitmeti – ning seda sageli mõjukate inimeste ässitusel. Poliitiliste motiivide taga olid sageli Kristuse vastu suunatud tundmused.

Maavalitseja Feeliks vangistas Pauluse selleks, et vaigistada Paulusevastast usulist opositsiooni. Feeliksi ametipärija Festus oli lahkemeelsem, kuid tal jäi puudu poliitilisest tahtejõust Paulus vabastada. Ametliku külaskäigu aegu palusid kuningas Agrippa ja tema õde Berenike (Heroodese dünastia järeltulijad) Paulusega kokkusaamist. Kahjuks hülgasid ka nemad – nii nagu nende eelkäijad enne neid – päästmiskutse. Kristuse jüngritel tuleb kahekümne esimesel sajandil samasuguse hülgamise ja tagakiusuga silmitsi seistes samuti kindlaks jääda.

Kuidas saavad inimesed, kes tegutsevad selle nimel, et teha jüngriteks ilmalikke ja usulisi võimukandjaid, vältida sagedasest tagasilükkamisest tingitud araks muutumist? Iga kord, kui Kristuse järelkäijad töötavad mõjuvõimsate inimeste heaks, mõjutab nende tunnistamistöö kedagi veel – keda?

Edasiseks uurimiseks: Loe Ellen G. White'i raamatust *Ajastute igatsus* peatükke "Sõjaväepealik", "Ülempreestrite ees" ja "Pilaatuse kohtukojas"; raamatust *Tervise teenistuses* peatükki "Rikaste teenimine" ning raamatust *Apostlite teod* peatükki "Ei, puudu palju..."

"Jõukaid, maailma armastavaid ja maailma teenivaid hingi ei saa Kristuse juurde tõmmata hooletu, juhusliku puudutusega. Neile inimestele on tihtipeale kõige keerulisem ligi pääseda. Nende nimel peavad isiklikult pingutama misjonivaimuga täidetud inimesed, need, kes ei lakka töötamast ega muutu araks.

Mõned on eriti sobilikud kõrgemate klasside jaoks töötama." – Ellen G. White, *Tervise teenistuses*, lk 213.

Küsimused aruteluks:

1. Iga kord, kui Jeesus tunnistas võimukandjatele, märkasid seda ka teised. Mõned neist olid ise mõjukal kohal, osa mitte. Nikodeemose ja Arimaatiast pärit Joosepi sarnaselt tulid tasapisi usku paljud haritud preestriklassi kuuluvad inimesed. Mõned kõrvalseisjad, kes nägid pealt, kuidas Kristus vastandus usujuhtidele, uskusid samuti. Vulkaani möll on tavaliselt varjul mäekoore all. Selle intensiivsust on silmaga nähtavalt võimatu hinnata. Korralike mõõtmistulemuste saavutamine nõuab erivahendeid. Sarnaselt sellele jäi Jeesuse maise tegevuse ajal varjule Tema liikumise potentsiaal. Tema ülestõusmise järgselt aga murdis kuningriik läbi ning seda tõendasid massilised uskupöördumised, ka nende hulgas, kes olid mõjukatel kohtadel. Ustav seemnekülv kandis lõpuks rikkalikku saaki. Mida peaksid niisugused tõsiasjad rääkima meile sellest, kui tähtis on mitte muutuda araks siis, kui meie tunnistustöö näib olevat vähem edukas kui me tahaksime, eriti mõjuvõimsa eliidi hulgas?

2. Ellen G. White'i äsjases tsitaadis oli väide, et mõned inimesed on eriti sobilikud kõrgemate klasside jaoks töötama. Milline võiks selline ettevalmistus näiteks olla? Miks peame aga samas olema ettevaatlikud, et ei tõkestaks neid, kes ei ole meie arvates sobilikud?

Jumala üllatav vastus

Pärast keskkooli lõpetamist tahtsin astuda ülikooli, kuid ma ei saanud sisseastumiseksamitel riiklikku ülikooli kokku vajalikku punktisummat. Seepärast otsustasin poole kohaga töötada ja veel õppida, et järgmisel aastal eksamid uuesti teha.

Minu tööandjad olid kristlased, adventistid. Nad soovitasid mul õppida Valley View Ülikoolis, Ghanas asuvas adventistide ülikoolis. Minu isa ütles, et ta on selle kooli kohta kuulnud head, nii saatsin oma taotluse sinna ning sain kooli sisse.

Minu toakaaslaseks oli tore kristlik naine. Ma nägin, mismoodi nende usk avaldas mõju nende elule, ja tahtsin teada, mida adventistid usuvad. Küsisin Piibli kohta palju küsimusi, millele mulle väga heatahtlikult vastati.

Koolis toimunud "Vaimulikkuse rõhutamise nädalal" veendusin, et adventism ei ole mingi sekt; nad on Piibli järgi elavad kristlased. Avaldasin soovi ühineda adventistide kogudusega.

Mu vanemad olid pettunud, kui said teada, et tahan saada adventkoguduse liikmeks, ja ähvardasid mind üle viia riiklikku ülikooli. Ma palusin aga pastoril ja oma sõpradel palvetada, et Jumal aitaks mul jääda Valley View'sse. Lõpuks mu isa nõustus.

Kuradil on aga igasuguseid teid, kuidas probleeme tekitada. Mu isa kaotas töökohta ega suutnud enam minu õppimist toetada. Osa meie perekonna liikmeid süüdistas mind seksti astumises ja nõiduse kasutamises – sellepärast olevat mu isa töö kaotanud. Ma ei saanud teha muud, kui ainult palvetada nende pärast ja oma tuleviku pärast Valley Views. Leidsin osajalist tööd ja müüsin koolivaheaegadel raamatuid, et õppemaksu tasuda. Sõbrad, pastorid ja kooli teaduskond aitasid mul kooli jääda.

Siis, kui mu isa endale teise töö leidis, maksis ta jälle mu õppemaksu ära.

Ta käskis mul isegi oma töökohast loobuda, et keegi teine, kes seda rohkem vajas, saaks sellest kasu.

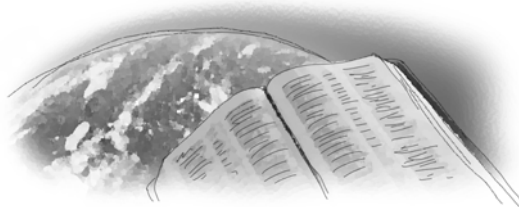
Kogu mu perekond tuli lõpuaktusele. Mul oli võimalus tutvustada neid inimestele, kes olid mu ellu muutuse toonud. Isa oli rõõmus, et kool oli aidanud mul õpingutega edasi minna siis, kui tema seda aidata ei saanud.

Nüüd ei pilka mu pereliikmed enam mu usku. Nad kuulavad, kui ma neile oma usust räägin. Ma palvetan, et nad kasvaksid Jumala tundmises nii, nagu kasvasin mina Valley View Ülikoolis.

Sinu misjoniannetused aitavad hoida töös ja laiendada Valley View Ülikooli, millel on suurepärase haridusasutuse ja Jumala põhimõtete ustava hoidja hea maine. Aitäh.

Gloria Ofosu-Aikins elab Ghanas, Lääne-Aafrikas.

Teha jüngriteks rahvad

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Js 56:6 – 8; Mt 11:20 – 24; Jh 12:20 – 32; Rm 15:12; Ap 1:7, 8.

Meelespeetav tekst: “Sest mu koda nimetatakse palvekojaks kõigile rahvastele” (Js 56:7).

Kristuse sõnum oli algusest peale mõeldud kuuluma igatühele. Algaegadest saati levis evangeelium ülemaailmselt sellepärast, et see käib kõigi kohta. Kahtlemata oli selline väljavaade jüngrite arusaamise jaoks provotseeriv. Nende esialgne reaktsioon näiteks siis, kui nad märkasid Kristust Samaaria naisega vestlemas, näitab seda ilmekalt. Jüngrid mõtlesid, et Jeesus täitis Messiana ainult *juutide* prohvetikuulutused ja lootused. Miskipärast olid nad jätnud tähelepanuta või tõlgendasid valesti prohvetikuulutusi – eelkõige Jesaja omi –, mille sõnum hõlmas kõiki rahvaid. Jeesust, Rahvaste Igatsust, ei saanud piirata ühe rahvusgrupiga. Pääste sai olla juutidelt *tulnud*, kuid see oli iga inimese *päralt*. Kristuse järelkäijad pidid ületama riigipiirid, rahvusvahelised vastuolud, keelebarjäärid ja muud keerukused, sest Tema ise oli andnud eeskuju kultuurideüleseks evangelismiks.

Seitsmenda päeva adventistidena näeme seda üleskutset just Ilm 14:6: “Ma nägin teist inglit keset taevast lendavat; sellel oli igavene evangeelium, et kuulutada evangeeliumi neile, kes elavad ilmamaal – kõigile paganahõimudele ja suguharudele ja keeltele ja rahvastele.”

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 8. märtsiks.

Vana-aja prohvetid kuulutasid ette mittejuutide (paganate) pöördumist pühakirjapõhisesse usku. Paganlikud jumalused, teenistus ja laostav eluviis pidi kukkuma kokku kompromissitu Issandale allumise ja Temasse uskumise ees. Iisraeli vaenlased pidid voolama Jeruusalemma ja anuma vastuvõtmist; nad janunesid vaimulike teadmiste järele. Iisraeli kohustuseks oli edastada ümberkaudsetele rahvastele Jumala kõikihaarav üleskutse.

Kahjuks jooksis Iisraeli misjonikihk maiste huvide tõttu rööpaist välja. Tohtu nägemus maeti mõnuleva rahulolu alla. Kristuse tulemine äratas selle nägemuse vähemalt mõningate inimeste jaoks jälle ellu.

Loe Js 56:6 – 8; Mi 4:1, 2; Jn 3:7 – 10; 4:1. Mida õpetavad need salmid meile kõiki haarava misjonitöö kohta ning selle kohta, kui kitsarinnaliselt nii mõnedki inimesed Iisraelis sellest aru said?

Iisrael pidi olema rahvaste valguseks. Nähes neid imelisi eeliseid, mis iisraellastel olid, pidi paganlikud rahvad hakkama iisraellaste monoteistliku usu kohta küsimusi esitama ja nii pidid paljud neist pöörduma usule õigesse Jumalasse.

Kahjuks ei läinud asjad üleüldiselt nii, kuna Iisrael keskendus niivõrd endale, et kaotas sageli silmist oma laiema plaani ja Jumala, kes neile nii palju pakkunud oli.

Kaasaegne kristlus seisab sama väljakutse ees. Kas nad panustavad *en-nastohverdavalt* evangeeliumi edasiviimisse või muutuvad sissepoole pööratuks, unustades oma suurema sihi? Oht sellesse lõksu langeda on suurem, kui me tajume.

“Issanda nimel tänage ja ülistage häälekalt piiri taga tehtava töö tulemuste pärast.

Ja meie Kindral, kes kunagi vigu ei tee, ütleb meile ikkagi: “Minge edasi. Sisenege uutesse piirkondadesse. Tõstke üles lipp igal maal. “Tõuse, paista, sest su valgus tuleb ja Issanda auhiilgus tõuseb su üle.”

Meie märksõnaks olgu: “Edasi, ikka edasi. Jumala inglid lähevad meie ees teed valmistama. Meie murekoorem kaugemal asuvate piirkondade pärast ei kergene enne, kui kogu Maa saab valgustatud Issanda aust.” – Ellen G. White, *Tunnistused kogudusele*, 6. kd, lk-d 28, 29.

Häda teile!

Loe Mt 11:20 – 24; Lk 4:25 – 30; 17:11 – 19 ja Jh 10:16. Milline oluline sõnum neist salmidest välja tuleb? Kuidas saame võtta siinkirjutatud ja rakendada seda enda kohta meie ajal, meie kontekstis? Millisest põhimõttest leiame hoiatuse olla väga ettevaatlikud?

Kristus soovis äratada oma rahvast, neid, kellele oli antud nii palju eesõigusi; soovis äratada, et nad mõistaksid oma tõelist kutsumust ja eesmärki rahvana. Ta tahtis näha, et pääste polnud valitud rahva jaoks midagi sellist, millesse nad sündisid. Seda ei antud edasi geenide või sünniõigusega. See oli midagi, mida tuli teadliku valikuna omaks võtta; valikuna, mida said teha ja tegid ka need, kes ei kuulunud Iisraeli hulka.

Sporditreenerid panevad oma sportlased mõnikord proovile nii, et võrdlevad neid konkureerivate koolide või organisatsioonidega. “Kui sa harjutad sama ustavalt, energiliselt ja pingeliselt nagu nemad, rõõmustad edu üle.” Treeneri ilmseks motivatsiooniks on sütitada, soovi luua, mitte seda vähendada.

Samamoodi soovis Jeesus, et Tema rahvas jagaks pääsemise täiust nii, nagu mõned mitte-juudi rahvad juba tegid. Kahtlemata pahandasid Tema sõnad mõningaid inimesi väga, sest Ta jutlustas midagi, mida nad kuulda ei tahtnud, kuigi need tõed pidanuks neile juba teada ja tuntud olema.

Mõnel inimesel võib olla palju usulisi eeliseid, mida teistel pole, kuid inimesed, kel need eelised on, peavad tajuma, et kõik, mis on neile antud, on Jumala kink, mida tuleb kasutada Tema, mitte enda auks.

Kuidas on lugu sinuga? Mida öelda kõigi nende eeliste kohta, mida Jumal meile kui rahvale andnud on? Miks on oluline kõigepealt need hüved ära tunda ja tunnistada siis alandlikult, et eelistega kaasnevad kohustused?

“Me tahame Jeesust näha”

Loe Jh 12:20 – 32. Kuidas avaldub neis salmides evangeeliumi kõikihaarav olemus?

Jeruusalemm sumises kuuldustest. Äsja oli Kristus võidukalt linna tulnud. Kuid hoosiannad asendusid kiiresti küsimustega. Mis saab edasi? Kas Jeesus kroonitakse kuningaks?

Rahvahulgas, kes oli kogunenud paasapühaks Jumalat teenima, olid kreeklased. Pööra tähelepanu sõnadele, millega nad Filippust kõnetasid: “Isand, me tahame Jeesust näha.” Teisisõnu, nad tahtsid Temaga kohtuda. Nad tahtsid Temaga koos olla. Nad tahtsid Temalt õppida. Missugune tunnistus Kristuse ja Tema sõnumi üleüldisest iseloomust! Kui kurb ka, et need, kes võinuksid öelda sama, olid just need, kes tahtsid temast lahti saada.

Kreeklased astusid Filippuse juurde, sest kõigist jüngritest oli temal ainsana kreekapärane nimi. Pärit Betsaidast, kalaturgude keskusest – kultuuride sulatuspotist – rääkis tema tõenäoliselt ka nende keelt. Kaastekst annab mõista, et Jeesus ei pruukinud sel hetkel seal juures olla. Võib-olla oli ta lähedal, juutide jaoks eraldatud kohas, jumalateenistusel.

Siis aga tuli Jeesus jüngrite ja kreeklastest küsijate juurde välisöue ning andis neile meeste, mida nad soovisid. Pööra tähelepanu sellele, mida Ta neile ütles: “Kes...” , see tähendab iga mees, naine, juut, kreeklane; igaüks, kes tahtis Teda järgida, saab seda teha, kuid sellel on oma hind.

Milline oli hind? Kuidas me seda mõtet mõistame? Vaata Jh 12:25.

Siis, sealsamas võõramaalaste juuresolekul, kõmistas taevas kohtu ja võidu kinnitavat sõnumit. Seda häält oli kuulda nende pärast, ütles Jeesus; mitte Tema, vaid juutide ja kreeklaste pärast, et nende usku kinnitada. Kohe seejärel lausunud Kristuse sõnad kinnitasid, et Tema surm oli kogu maailma eest.

Loe Jh 7:35; 8:48 ja Lk 10:27 – 37. Mismoodi näitavad need salmid, et piirkondlikel, rahvuslikel ja muudel barjääridel ei peaks olema kristlaskonnas kohta, kuna jüngriteks püütakse teha inimesi kõikidest rahvastest?

Paljud Jeesust põlastavad juhid ei pidanud piiri. Taas kohutav iroonia: just need, kes pidanuks olema esimeste hulgas Teda ja Tema sõnumit vastu võtma, olid need, kes Tema vastu kõige kõvemini võitlesid. Iisraeli preestrid pilkasid Jumala Poega, samas kui need, kes ei olnud Iisraelist, võtsid Ta vastu Messiana. Milline jõuline ja kainestav õppetund on siin nende jaoks, kes peavad ennast (ja võib-olla teatava õigusega) vaimulikult eesõigustuks!

Kristust süüdistades sildistasid juhid Ta kuradi kaastööliseks, kuid veelgi hullem – nad nimetasid Teda ka samaarlaseks. Nad pilkasid Teda sellepärast, et Ta tunnistas kreeklastele; selline pilge näitas ilmset põlgust inimeste vastu, kes polnud nende rahva seast ja nende usust. Iisraeli juhtide meelest oli mõeldamatu, et Jeesus mõtles õpetada kreeklasi. Jeesus tõrjus selle väite, rõhutades, et iseloom ületab rahvusliku päritolu.

Huvitav on seegi, et Ta kasutas elulist lugu samaarlasest, andmaks edasi võimsat õppetundi selle kohta, mida tähendas tegelikult Jumala seaduse täitmine. Usujuhid oleksid kahtlemata oma väänatud arusaamisega leviitlikust seadusest (ja rikutusega) haavatud mehest möödunud. Põlatud võõramaalane, samaarlane, jättis pikemalt mõtlemata kõrvale rahvusliku eelarvamuse, et päästa võõra elu. Milline kõrvetav noomitus kõigile, kes tõukavad jalaga eemale ja mõnitavad igäüht, kes abi vajab, ainult sellepärast, et ta ei ole nende rahvusest, ühiskonnaklassist või sama kultuurilise taustaga.

Mõtle, millal jätsid viimati aitamata kellegi, kes abi vajab. Millega õigustasid seda, et sa abi ei andnud? Nüüd tagasi vaadates, mida oleksid pidanud teisiti tegema?

Loe Rm 15:12; Ap 1:7, 8; Jh 11:52, 53; Mt 28:19, 20. Milline sõnum on siin peamine ja kuidas sobib see väga hästi kolmeinglikuulutusega Ilm 14?

Jumala viimane töö on lõpetamata seni, kuni Ilm 14. peatükis leiduvas kolmeinglikuulutuses väljendatud igavene evangeelium ületab iga rassilise, etnilise, rahvusliku ja geograafilise piiri. Ütlema välja täpset aega, kõneleb Pühakiri ühemõtteliselt sellest, et evangeelium sirutub üle maailma. Tagatakse Jumala võit ja selle teatavaks tegemine.

Evangeeliumi omaksvõtmist rahvaste poolt on prohvetlikult ette kuulutatud. See peab toimuma, kuid kes pakub ennast Jumala armukanaliks? Kes liitub Kristusega selleks, et kiskuda maha rassilised, etnilised ja keelelised barjäärid, mis tõkestavad evangeeliumi edasiminekut? Kes tühjendab oma kukru ja rahatasku? Kes ohverdab maised mugavused ja perekonnasidemed selleks, et viia edasi taevast tööd? Need on küsimused, mida meil kõigil tuleb endalt küsida. Mida teeme selleks, et jõuda sõnumiga kaasiniimesteni, kus ja kes nad iganes on? Kui kahju, et mõned usklikud lubavad rassilistel stereotüüpidel, kultuurilistel eelarvamustel ja kuratlikult kavandatud sotsiaalsetel barjääridel kallutada end ära evangeeliumi elujõulisest kuulutamisest ajal, mil nende kaasusklikud on mööda maakera laiali, valmis loovutama oma elu, kui vaid evangeelium saab kuulutatud.

“Meie edu misjonitöös on täielikus vastavuses meie enesesalgamise ja ennastohverdavate jõupingutustega. Jumal ainsana suudab hinnata töö lõpule jõudmist siis, kui evangeeliumi on kuulutatud selgel, otsesel viisil. Uutele tööpõldudele on sisenatud ja tungiv töö on tehtud. Tõeseemned on külvatud, valgus on tunginud paljude mõistusesse ning toonud kaasa avarama pildi Jumalast ja palju õigema arusaama iseloomust, mida kujundada. Tuhanded on hakanud tundma tõde, nagu see on Jeesuses. Nad on imbinud läbi usuga, mis toimib armastuses ja puhastab hinge.” – Ellen G. White, *Tunnistused kogudusele*, 6. kd, lk 28.

Edasiseks uurimiseks: Loe Ellen G. White'i raamatust *Apostlite teod* peatükke "Suur ülesanne" ja "Nelipühi"; raamatust *Ajastute igatsus* peatükke "Välises eesõues" ja "Halastaja samaarlane".

"Üks samaarlane käis seda teed ja tuli tema juurde; ja kui ta teda nägi, läks ta meel haledaks. Samaarlane ei küsinud, kas võõras oli juut või pagan..."

Nii on vastatud alatiseks küsimusele: "Kes on mu ligimene?" Kristus näitas, et meie ligimene ei ole ainult meiega ühte kogudusse kuuluv inimene. Oluline pole rass, nahavärv ega sotsiaalne seisund. Meie ligimene on iga inimene, kes vajab meie abi. Meie ligimene on iga inimene, keda on haavanud vaenlane. Meie ligimene on iga inimene, kes on Jumala poolt loodud." – Ellen G. White, *Ajastute igatsus*, lk 503.

Küsimused aruteluks:

1. Meie pühendumist evangeeliumikäsule annab mõista ka meie rahaline toetus koguduse ülemaailmse misjoni heaks. Mida see kõneleb? Miks peame kaasa teenima rohkem kui vaid rahalise toetamisega? Mil moel saab olemasolevaid koguduse hoolde antud vahendeid suunata kultuuriülesesse evangelismi?

2. "Me ei peaks tundma, et evangeeliumitöö oleneb peamiselt teenistujast. Jumal on oma kuningriigiga seoses andnud igale inimesele töö teha. Igaüks, kes tunnistab Kristuse nime, peab olema innukas, omakasupüüdmatu tööline, valmis kaitsma õiguse põhimõtteid. Iga hing peaks aktiivselt osa võtma Jumala töö edendamisest. Milline iganes on meie kutsumus, kristlastena on meil teha töö – tutvustada Kristust maailmale. Meil tuleb olla misjonärid, kelle peamiseks eesmärgiks on võita hingi Kristusele." – Ellen G. White, *Tunnistused kogudusele*, 6. kd, lk 427. Mõtisklege klassis selle üle, mis siin kirjutatud on, ja küsige, mida saate klassina teha, et aidata lõpetada tööd, milleks meid kutsutud on?

3. Peatu pikemalt sellel, mida Jeesus ütles Jh 12:25. Mida tähendab "vihata" oma elu "selles maailmas"? Mismoodi meil seda "vihkamist" väljendada tuleb?

Kõvem hääl

Sofia (Bulgaarias) kesklinna kogudusel tuli mõte teha hingamispäevakoolist ja jutlustest ülekanne internetti, et kõik seda näeksid. Nad ostsid kaamera ja muu põhivarustuse stuudio tegemiseks, kuid vaja läks veel tööriistu. Kust saada raha, et vajalikku tehnikat osta? Nad palvetasid ja otsisid võimalusi, kuid ei suutnud stuudiot valmis saada. Siis, ühel hingamispäeval pärast õhtust jumalateenistust otsis üks bulgaarlastest abielupaar, kes elas välismaal, üles Lena ja rääkis talle: “Oleme kuulnud teie stuudiost ja tahame teid aidata. Mida teil vaja läheb?”

Lenal jäi hing kinni. *Siin see on!* mõtles ta. *Jumal teeb, mida on töötanud!* “Vajame õhu konditsioneer, et kaitsta tehnikat üle kuumenemast,” ütles ta.

“Kirjutage üles kõik, mida vajate,” ütles mees. Lena ja pastor andsid mehele nimekirja varustusest, mida nad vajasisid stuudio valmis saamiseks. Kogumaksumus oli umbes 15,000 USA dollarit. Nimekirja abielupaarile üle andes ütles pastor: “Valige, millega te meid aidata tahate. Ainult õhu konditsioneer on vältimatult vaja.”

Mees ja naine olid nõus ostma kõik nimekirjas oleva ning peagi oli internetijaam valmis ja alustas tegevust.

Sõnum adventistide otseülekannetest internetis levis kiiresti ja inimesed hakkasid vaatama.

Üks eakas naine helistas Sofia kogudusse ja ütles, et tema kogudus asub väikeses Bulgaaria külakeses, kus oli käputäis eakaad adventiste ilma kohapealse pastorita. Nende meelest ei jäänud neile muud valikut, kui kiriku ukseid sulgeda. Siis ostis selle naise poeg arvuti ja pani selle kirikusse üles nii, et koguduseliikmed said interneti otseülekande abil ühineda usklikega Sofias. “Kirik jäigi kinni panemata,” teatas naine, “kuid vähe sellest – kümme uut inimest käib nüüd kirikus videojumalateenistusi vaatamas.”

Üks mees andis teada, et ta on meremees laeva pardal. Ta ei ole adventist, aga ta otsis laeva arvutist mingit inspireerivat veebilehte.

Ainus veebileht, mille ta ette sai, oli Sofia koguduse oma. Ükski kolmekümnest meeskonnaliikmest ei ole adventist, kuid neile see ülekanne meeldib ja nad vaatavad regulaarselt. “Nüüd, mil oleme sadamas, lähen külla adventistide kirikusse ja veel mitu meremeest tuleb minuga kaasa,” ütles ta.

Kolme aasta jooksul, veebilehe tegemisest alates, on kogudus näinud erinevaid tõendeid sellest, kuidas Jumal saab kasutada ka niisuguseid vahendeid, et viia Jeesus otsivate hingedeni. Meie annetused aitavad tarvikutega varustada misjonitööd üle kogu maailma.

Lena Djukmedzjjeva korraldab internetistuudio tegevust Sofia adventkirikus (Bulgaarias). Vaata seda vvv.bg.

Teha jüngriteks usujuhid

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Lk 6:12 – 16; Jh 16:7 – 14; Lk 6:20 – 49; Jr 50:31; Js 57:15; Ap 1. ptk.

Meelespeetav tekst: “Aga neil päevil sündis, et Jeesus läks mäele palvetama ja veetis kogu öö Jumalat paludes. Ja kui valgeks läks, kutsus ta oma jüngrid enese juurde ja valis nende seast kaksteist, keda ta nimetas ka apostliteks ” (Lk 6:12, 13).

Kuigi Jeesus oli misjonitöös alati tegev, teadis Ta, et Tema maapealne elu oli lühike. Seepärast sai Tema ametiks välja õpetada jüngrid, kes jätkaksid tööd pärast seda, kui Tema on lahkunud. Ta oli nende jaoks ühtaegu nii vanemõpetaja kui ka peatreener. Kuigi õpetamine ja treenimine on selgelt seotud, tähendab *õpetamine* tavaliselt teadmiste edastamist, samas kui *treenimine* osutab kujundamisele või erialasele ettevalmistusele tegeliku töö ja järgimise käigus.

Jüngrite juhiametiks ettevalmistamine sisaldas kindlasti teadmiste omandamist, kuid vaimulik kasv oli peamine. Nad vajasis kogemust Jumala töös, usus, raskustes, pühitsuses ja eneseohverduses kõrvu aruka arusaamisega doktriinist ja teoloogiast. Teadmised üksi polnud küllalda sed neid eesiseivate karmide katsumuste jaoks ette valmistama. Jeesus andis nii üht kui ka teist.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 15. märtsiks.

Kristuse maapealne elu oli suhteliselt lühike. Seepärast oli jüngerikstegijate väljaõpetamine hädavajalik. Keda valida? Kui mitu valida? Jeesuse järelkäijaid võis kahtlemata sadades loendada. Kas peaks andma massihariduse igaühele? Kristus mõistis, et juhametiks sai tagajärjekalt valmistuda väikeste gruppidenä, mitte masstoodanguna, massidele mõeldud loengute kaudu. Kristuse algsesse klassi tuli valida piiratud arv inimesi.

Uuri Lk 6:12 – 16. Mida tegi Jeesus enne, kui Ta valis oma järelkäijad, ja miks oli see tegevus tähtis?

Toimivaks valikuks läks vaja erilist tarkust. Jeesus astus oma taevase Isa ette palves, et tarkust saada. Samamoodi peaks palve eelnema juhtkonna kandidaatide valimisele kahekümne esimese sajandi jüngerikstegijate juures. Kuna Kristus uskus silmnähtavalt, et Ta vajas tarkuse saamiseks palju palvet, peaksid tänapäeva kristlased veel tõsisemalt anuma jumaliku tarkust siis, kui valitakse neid, kes vastutavad suure misjonikäsu arengu järelvalve eest.

Olles valinud kaksteist, nimetas Jeesus nad apostliteks – Tema poolt määratud, vaimuliku autoriteediga varustatud esindajateks. Arvukam jüngeritesalk tunnistas seda *ametisse määramist (ordineerimist)* ehk *volitamist* ilma kadeduseta või negatiivsete tunneteta. Hiljem volitas Jeesus tööd tegema suurema grupi (seitsekümmend kaks) ja võib-olla mõned teisedki grupid, kellest Pühakirjas ei kirjutata. Kahteist apostlit aga samastati jätkuvalt nendega, kes olid Jeesusega olnud kõige lähedasemad; nende õlule pidid saama kõige suuremad kohustused ning seepärast vajasid nad kõige ulatuslikumat väljaõpet ja pühendumist. Selline korraldus viitab varakristlaste hulgas teadlikult loodud organisatsioonilisele struktuurile. Kristus seadis palvega ametisse selles organisatsioonis olevad juhid, kel olid võimed ja väljaõpe, mis vastas neile määratud ülesandele.

Mõtle viidetele, mis räägivad, kui palju aega veetis Jeesus palves. Mida peaks see õpetama meie palve-elu kohta? Mida palve sinuga teeb?

Teave oli Jeesuse sõnumi asendamatult osa. Teave üksi ei suuda muuta, kuid iga muutus sisaldab teavet. Kindel see, et kontseptsioonidel ei ole olemuslikku väge muutust algatada; Jumala Vaim aga töötab inimsüdamel ning Teda on pöördumise esiletoomiseks asendamatult vaja.

Loe Jh 16:7 – 14. Mida ütleb Jeesus siin, mis aitab meil mõista, kui piiratud on intellektuaalne teadmine iseenesest, selleks et mõista ja kogeda tõelist kristlust?

Piibellik teadmine ühendatuna Jumala Vaimuga moodustab vaimuliku kombinatsiooni, mis muudab üksikisikuid ja ühiskondi. Jüngerikstegija peab usu ja õppimise kaudu püüdlema mõlema poole.

Kristlus hindab kõrgelt arukust, mõtlemist ja kujutlusvõimet. Pühakirjast paistva kaalutletud mõtte olemasolu, see tohutu lugupidamine, mida judaismis omistati õpetajatele, ning hindamatu tähelepanelikkus, millega kirjatundjad pühendused muistsete kirjutiste säilitamisele, tunnistavad kõik teadmiste tähtsusest.

Kristlus ei ole irratsionaalne, mõistusega mittehaaratav usk. Sellegipoolest on mõned kristlased tõstnud emotsiooni, tundepehangu ja kogemuse teadmisest kõrgemale. Niisugune suunitus teatab, et suhteliselt ebaoluline on see, mida inimene usub, kuna üksnes kogemusel on mõtet. Kuulekust ja poolehoidu eritõdedele peetakse üsna vähetähtsaks; vaimuliku eheduse mõõdupuuks saab emotsioon ja usuline elevus. Juba Pühakirja olemasolu ise paigutab sellise käsitlemise arutu kogemuseihaluse hulka. Kogemus ilma teadmiseta on nagu ilma suunata reaktiivmürsk. Ja vastupidi, teadmine ilma kogemusega muutub elutuks ja tihtilugu käsumeelseks. Õiged kristlikud juhid saavad aru vajadusest viljeleda nii teadmist kui ka kogemust ja mitte ainult enda jaoks, vaid nende jaoks, kelle eesotsas nad seisavad.

Mõtle kõigile neile põhjendustele, mis sul Jumalasse uskumiseks on. Samas, millist osa on mänginud kogemus? Miks vajame mõlemat?

Loe Lk 6:20 – 49. Mismoodi avalduvad neis salmides mõlemad – nii teadmine kui ka kogemus? See tähendab, kuidas segunevad need siin viisil, mis näitab, et mõlemad on vaja ning seda nii meie enda teekonnal koos Issandaga kui ka inimeste jüngriteks tegemisel?

Vaimulikud teadmised on vaimulikuks muutumiseks hädavajalikud. Kristust peeti ju vanemõpetajaks. Õppeklassides, mida ääristasid meri, mäed ja Jumala loomisimed, edastas Kristus muutvat teadmist. Püha Vaim äratas seni närtsinud südametunnistuse neid tõdesid vastu võtma. Jüngrikstegemine on ilma kogemusest puudulik, kuid kogemust *peab* suunama teadmine.

Kahekümne esimese sajandi jüngrikstegijad *peavad* ise Pühakirja, ehtsa vaimuliku teabe allikat, põhjalikult tundma õppima. Samamoodi peavad nad edastama usuõpetuspunkte ja õpetusi, arvestamata populaarsust ja mugavusi. Jumal ootab, et karastunud usklikud ei hoiaks midagi tagasi, vaid juhataksid vastpöörduvaid kannatlikult järjest avaramalt mõistma ja kalliks pidama kristluse imelisi elumuutvaid tõdesid – eriti kolmeinglikoolutuse nüüdisaja tõde.

Mida ütleb Jeesus Lk 6:39 jüngrikstegemisest rääkides, mida igaüks, kes püüab teha inimesi jüngriteks, peab meeles hoidma? Kuidas saame olla kindlad, et me ei sarnane sellega, mille eest Jeesus meid hoiatab?

Olgu teadmise ja kogemuse läbipõimumine, mis toodab isetut armastust, kangeim jõud, mida valdab iga jüngrikstegija.

Algaegade juhid

Pole sugugi vähe huvi pakkuv või vähetähtis tõsiasi, et juhte valides noppis Jeesus nad välja alamast, vähem haritud rahvaklassist. Kristus ei valinud Suurkohtu õpetatust või kõneosavust. Vanemõpetaja läks mööda eneseõigetest õpetajatest ja valis tagasihoidliku päritoluga kooliharidusega mehed kuulutama tõdesid, mis pidid panema liikuma terve maailma. Sellised inimesed kavatses Ta välja õpetada ja kasvatada oma koguduse juhtideks. Nemad pidid omakorda kasvatama teisi ja saatma nad välja evangeeliumitööle. “Et neil võiks selles töös edu olla, anti neile Püha Vaimu vägi. Armuõpetust ei pidanud kuulutatama inimliku jõu ega tarkusega, vaid Jumala väes.” – Ellen G. White, *Apostlite teod*, lk 17.

Mida räägivad järgmised salmid meile sellest, miks valis Kristus oma kogudust juhtima just need, keda Ta valis, otsekui vastandudes neile, keda peeti juhiomadustega inimesteks? Sf 2:3; Mt 11:29; Jk 50:31; Js 57:15.

Me peame aga olema hoolikad, et me ei teeks valesid järeldusi sellest, miks valis Jeesus just need, keda Ta valis. Jeesus ei olnud haritud või koolitatud rahvaklassi vastu; Temagi ilmutas juba nooruses (Lk 2:46,47) suurt tarkust. Asi on selles, et väga sageli pole inimesed, kellel on haridust, rikkust ja võimu, valmis ennast alandama selliselt nagu – eriti juhtidel – on vaja selleks, et Issand neid kasutada saaks. Alati see muidugi nii ei ole; Issand kasutas küll selliseid inimesi (mõtles Nikodeemosele, Joosepile Ariimaatiast; vaata ka Ap 6:7). Õeldu tähendab vaid, et väga sageli kalduvad sellist tüüpi inimesed ennast Püha Vaimu ees sulgema.

Loe 1Kr 9:19 ja Fl 2:3. Milliseid iseloomujooni siin rõhutatakse ja miks on need jooned nii olulised, mitte üksnes juhtide, vaid igaühe jaoks, kes tunnustab Kristuse nime? Kuidas neid iseloomujooni oma elus omandada?

Mida Jeesus maha jättis

Tulevased sugupõlvad panevad proovile eelnevate põlvkondade jõupingutuste edukuse. Iga kord, kui pingutused sünnitavad kestvaid tagajärgi, tuleks uurida ja jäljendada põhimõtteid, mille põhjal sellised kordaminekud on toimunud. Kas inimeste jüngriteks tegemise meetod, mida Kristus kasutas, oli tulemusrikas?

Muidugi oli. See muutis maailma. Tõsi, et keegi meist ei loeks, rohkem kui 2000 aastat hiljem, käesolevat hingamispäevakooli õppetükki, kui Kristus poleks olnud edukas varakristliku koguduse juhtide väljaõpetamisel.

Loe Ap 1. peatükki. Mida näitab see varakristliku koguduse moodustumisest kõnelev esimene peatükk meile vajaduse kohta, et juhid oleksid Jumalast määratud? Kuidas kristlased juhti otsisid? (Vaata 22. s.) Mida saame enda jaoks kõrva taha panna siis, kui otsime õigeid juhte?

Jeesus rajas oma kuningriigi ja tõi esile põhimõtted, mis pidid jäädvustama selle kasvu. Juhatades teed pimedusest päikesetõusu, valis Kristus juhid, kelle nõrkused jäid Tema tugevuse varju, kuna nad sõltusid täielikult Temast. Kuigi usujuhid hindasid neid vähe ning akadeemilises mõttes olid nad puudulikud, paistsid nad variseridest heledamalt seal, kus hinnati läbipaistvust, alandlikkust, sõltuvust ja tõe vastavust. Kuivõrd oluline on meil kõigil (olgu meie koht koguduses milline tahes) tuua esile sellised iseloomujooned. Ajapikku astusid kogudusse needki, kel oli tugev formaalne haridus ja kõrget hinnatud sotsiaalne seisund.

“Kristuse esindajatena pidid apostlid jätma maailmale võimsa mulje. Tõsiasi, et nad olid lihtsad mehed, ei vähendanud nende mõju, vaid hoopis suurendas seda; suunati ju kuulajate meeled neilt ära Önnistegijale, kes, ehkki nähtamatu, veelgi koos nendega töötas. Apostlite imeline õpetus, nende sõnad täis julgust ja usaldust kinnitasid kõigile, et see polnud nende enda vägi, millega nad töötasid, vaid Kristuse vägi.” – Ellen G. White, *Apostlite teod*, lk-d 22, 23.

Mida sa koguduse juhtidelt ootad? Miks? Millised on esimesed kolm omadust, mida sa neis näha tahad? Jaga oma vastust hingamispäeval klassis ja võrdle seda teiste vastustega.

Edasiseks uurimiseks: Loe Ellen G. White'i raamatust *Ajastute igatsus* peatükke "Esimesed evangelistid", "Teekond Galileast Jeruusalemma" ja "Mäejutlus"; raamatust *Apostlite teod* peatükke "Kaheteistkümne jüngri õpetamine", "Suur ülesanne" ja "Seitse diakonit".

"Kõikjal Kristuse tööpõllul oli hingi, kes olid hakanud mõistma oma vajadusi ning janunesid tõe järele. Oli saabunud aeg jõuda sõnumiga Tema armastust igatseva südameni. Seda sõnumit pidid jüngrid kandma Kristuse esindajatena. Uskujad pidid harjuma nägema neis Jumalast seatud õpetajaid, kes hoolitsevad nende eest siis, kui Kristus maa pealt lahkub.

Esimesel misjonireisil tuli jüngritel käia ainult seal, kus Jeesus oli juba käinud ja sõpru võitnud. Nende teekonnaettevalmistused pidid olema väga lihtsad. Miski ei pidanud nende tähelepanu kõrvale juhtima suurest ülesandest või äratama vastuseisu ja takistama edaspidist tööd." – Ellen G. White, *Ajastute igatsus*, lk 351.

Küsimused aruteluks:

1. Arutlege klassis neljapäevase osa viimase küsimuse vastuste üle. Mida saate üksteise vastustest õppida?
2. Loe Ap 6:1 – 6. Miks toob sinne juhtum esile ühe põhjuse, miks vajab kogudus häid juhte?
3. Mõtiskle veel teadmise ja kogemuse vahelise tasakaalu üle kristlase elus. Kas on võimalik, et erinevad inimesed vajavad erinevaid kaale? Juhul kui jah, siis kuidas saame õppida seda erinevust inimeste jüngeriteks tegemisel tundlikult tajuma? Vaata ka seda salmi: "Sest juudid nõuavad tunnustähti ja kreeklased otsivad tarkust" (1Kr 1:22). Kuidas väljendab see salm teadmise ja kogemuse vahelisi erinevusi?

Misjonitöö on võimalik

Õde Xiang oli parajasti rongireisil, kui üks naine vajas tervise pärast kiirabi. Teine naine ruttas haiget naist aitama, palvetas tema kohal ja hüüdis: “Te peaksite uskuma Jumalat!” Naise sõnad jäid õde Xiangi kõrvu ka pärast rongist lahkumist.

Ta otsis kristlikku kirikut ja leidis palvela. Seal kohtus ta Jeesusega ning leidis sellise rahu ja rõõmu, mida ta varem polnud tundnud. Palvela oli aga tema kodust kaugel, seepärast organiseeris ta kodukiriku oma kodu lähedale ja kutsus inimesi sinna jumalateenistustele. Temast sai kirglik Jumala armastuse jagaja kaasinimestele.

Siis kohtus ta mõnede adventistidega, kes näitasid talle Piiblist, et hingamispäevaks oli laupäev, mitte pühapäev. Naine luges neid piiblisalme ikka ja jälle, kuni veendus, et Jumala hingamispäev oli tõepoolest laupäev.

Õde Xiang rääkis kaasusklikele ja sõpradele innukalt sellest, mida oli leidnud. Üksaaval tulid nad temaga koos hingamispäeval jumalateenistust pidama. Õde Xiang palus lähima suurlinna adventkirikul neile õpetaja saata. Kogudus saatis ühe lihtliikme neid õpetama. Neil oli vähe Piibleid ja mitte ühtki lauluraamatut, niisiis paljundasid nad iga korra jaoks löike Piiblist ja laule.

Väike usklikegrupp kasvas kiiresti nii suureks, et maja ei mahutanud neid enam ära. Nad jagunesid ja jätkasid kasvamist. Kolme aastaga rajasid nad viis kirikut ja mitu kodukirikut, mida kõiki juhendas õde Xiang.

Valitsus käskis õde Xiangil usulised koosolekud lõpetada. Mitu päeva käisid õde Xiang ja kaasusklikud usuasjade valitsuses ning palusid alandlikult luba koos Jumalat teenida. Lõpuks lubas maavanem adventistidel kiriku ehitada.

Selle piirkonna usklikud aitasid ühtse perena kirikut ehitada ja töö lõpetati kolme kuuga. Mitmed tütar-kodukirikud jätkasid tegevust. Kahe aasta jooksul ehtasid koguduseliikmed veel viis kirikuhoonet, millest mõnes koguneb 50, mõnes 500 inimest.

Õde Xiang osales lihtliikmete väljaõpetamiskursustel selle piirkonna emakirikus. Täna sel päeval, mil sealkandis on üheksa kogudust, üheksa kodugruppi ja 800 liiget, ütleb ta, et suurimaks vajaduseks on jätkuvalt lihtliikmete ja lihtliikmetest evangelistide väljaõpetamine, jõudmaks ümbruskonna asumite inimesteni ning tegemaks nad tuttavaks Jeesusega. “Niimoodi me kasvame,” ütleb ta. “Inimesed on näljased, aga nad ei tea, et Jeesus saab täita kõik nende vajadused. Meil tuleb seda neile rääkida.”

Palun palvetage usklike pärast Hiinas ja üle kogu maailma ning jätkake misjoni heaks annetamist. See teeb misjonitöö võimalikuks.

Xiang vahendab Jumala armastust Põhja-Hiina inimestele.

Lõikus ja lõikajad

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Jh 1:40 – 46; 4:28 – 30; Lk 24:4 – 53; Ap 1:6 – 8; Mt 9:36 – 38; Lk 15. ptk.

Meelespeetav kirjakoht: “Selles on minu Isa kirkastatud, et te kannate palju vilja ja saate minu jüngriteks” (Jh 15:8).

Mitmes suhtes on käesoleva nädala õppetükk jätk eelnevale õppetükile. Kristus pani vaimulikud juhid kohale selgesti tajutava eesmärgiga – kuulutada Jumala riiki. Põhimõtted ja meetodid, mida Jeesus kasutas, pidid jääma kristlaste ettevalmistamise vaimulikuks aluseks tänini.

Teisisõnu, moodsad juhikoolituse teooriad ei saa iial välja tõrjuda alust, mille Kristus ise pani. Iga kord, kui meediakära ja reklaam saavad vaimuliku kasvu ees esikoha, on tulemuseks madaldumine ja vaimulik viljatus. Iga kord, kui uskutulnute juurdevõitmine asendab meelearanduse, patust pöördumise ja vaimuliku muutumise, missioon takerdub. Treenida juhte liikmeid kokku kihutama, meediasõda pidama ja avalike suhete kampaa-niaid läbi viima, selle asemel, et valmistada nad ette vaimseks sõdimiseks, tähendab riskida hävitava õnnetusega. Tõeline evangelism ja inimeste jüngriteks tegemine koondub ümber 1) meie patuse tunnetamise, 2) ehtsa puhtsüdamliku kahetsuse, 3) meie tagasihoidmatu vaimuliku andumise ja 4) allasurumatu sunni levitada Jumala sõnumit kaasinimestele.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 22. märtsiks.

Siis, kui Kristuse maa pealt lahkumine lähenes, keskendus Tema hool jüngritele, keda Ta oli isetult teeninud ja sügavalt armastanud. Nad ei pidanud jääma hüljatuks. Kuigi Jeesus ise pöördus tagasi taevasse, volitati Püha Vaim tagama seda vaimulikku lähedust, mida jüngrid olid tundnud Tema kohalolekus. Kristuse juhtnöörid Vaimu tööga seoses olid nii väärtuslikud, et Johannes pühendas nende jäädvustamisele mitu peatükki. Üks määratlev element oli Kristuse kohta käiv Vaimu tunnistus, ehkki küll Vaim ei tunnista iseenesest. Vaimuga koos käivad Kristuse jüngrid pidid samuti tunnistama Jeesuse tööst. Jumal oleks võinud volitada ingleid andma evangeeliumi edasi inimeste abita. Tema kutsus aga sellesse pühasse töösse patused, eksivad, ettearvamatult käituvad inimesed.

Loe Jh 1:40 – 46; 4:28 – 30; 15:26, 27; 19:35, 36. Mida need salmid meile õpetavad? Mil moel töötavad hingedevoitmisel inimlik ja jumalik koos?

Evangelismi on rahvapäraselt nimetatud nii: “Kerjus räägib teistele kerjustele, kust saada leiba.” Selles paistis kindlasti silma Andreas. Tema venna Peetruse kirjad lülitati Pühakirja hulka, Peetruse tegevus talletati Apostlite tegude raamatus ning Kristus kaasas Peetruse oma kolme lähema abilise hulka. Andreasele ei saanud osaks selliseid austusavaldusi. Ometi hakkas ta eriliselt ära tundma, kuidas Kristuse lihtsate juhtnööride järgi inimesi Jeesuse juurde juhtida. Kui paljud Jumala valitud tööriistad – evangelismi viljakad juhid, administraatorid ja juhtkonnaliikmed – on Kristusega tuttavaks saanud ustavate jüngrite kaudu, kelle isik on inimlikult öeldes ammu unustatud? Ehkki need inimesed polnud ise väljapaistvad, oleks Jumala töö oluliselt kängunud, kui nad ei oleks Jeesusest ustavalt tunnistanud. Kristus valmistas oma jüngrid ette suuremate ülesannete jaoks sellega, et andis neile esmalt lihtsaid, jõukohaseid kohustusi. Samaaria naine, Filippus ja Andreas näitavad lihtsa tunnistamistöö ja puhtsüdamliku kutse jõudu. Me kõik oleme kutsutud tegema sama.

Kui Jeesus kannustas kannatlikkusele

Loe Lk 24:47 – 53; Ap 1:6 – 8; 16:6 – 10. Miks oli vajalik oodata Vaimu? Milline oli Vaimu osa evangeeliumi edasikandmisel algristikoguduses? Millise julgustuse võivad tänased usklikud saada Pauluse kogemusest, kui nad meeleheite äärel on? Millistele õppetundidele kannatlikkusest ja Jumala poolt määratud aja ootamisest need kirjakohtad viitavad?

Õpetussõnade ja eeskuju abil õpetas Jeesus oma jüngritele kannatlikkust. Seistes silmitsi kitsarinnalisuse, hoolimatuse, väärarusaamise ja otsuste salasepitsustega, jäi Kristus ikkagi kindlaks. Sellise püsivuse ankrupaigaks oli Kristuse täielik sõltumine Jumala taevalikust Vaimust. Jeesus mõistis, et kui jüngrid ei koge seda sõltumist samamoodi, on kuningriigi areng tõsiselt hädaohus. Ning vastupidi, omandavad nad selle õppetunni kohe alguses, on nende edasine tegevus suunatud taevastele oskustele. Sellepärast kõlas Tema lahkumiskorraldus nii: “Oodake!”

Kristus soovib, et tänapäeva usklikud valdaksid sedasama õppetundi. Heade kavatsustega, kuid ennastusaldavad kristlased, kes pole tahtlikud Vaimu juhtnööre kannatlikult ootama, takistavad enda ja Jumala kuningriigi tegevust.

Apostel Paulus kavandas lennukaid plaane Bitüüniasse minekuks; aga isegi tahtejõuline Paulus oli tundlik Jumala juhtimisele ning võttis omaks Vaimu sekkumise, mitte ei pannud sellele vastu. Apostel võttis vastu Vaimu korralduse, mis saatis ta hoopis Makedooniasse. Tema sealsete jõupingutustega kaasnesid arvukad imeteod. Oleks Paulus tormanud ülepea-kaela oma kavatsust teoks tegema, oleks Euroopa misjonitöö seiskunud määramata ajaks.

Kuidas saad oma ägedat meelt rahustada kannatlikult Vaimu juhtimist ootama? Milliseid praktilisi asju peaksid tänapäeva usklikud tegema, kui nad püüavad viljeleda sellist kannatlikkust? Mida näitab kannatlikkus ja palve-meelne usaldus meie ja Jumala vahelise suhte kohta?

Võrdle järgmisi kirjakohti: Mk 6:7 – 13; Mt 16:14 – 19; 18:17 – 20; 28:18 – 20; Jh 20:21 – 23. Mida räägib loetu meile Jeesuse jüngrite mõjuvõimust? Mida see meie jaoks täna tähendab?

“Peetrus väljendas tõde, mis on koguduse usu alus. Jeesus tunnustas seda ütlust kogu usklike pere tunnistusena. Ta ütles: “Ma annan sinule taevariigi võtmed ja mis sa maa peal seod, see on taevas seotud, ja mis sa maa peal lahti päästad, on ka taevas lahti päästetud.”

“Taevariigi võtmed” on Kristuse sõnad. Kõik Pühakirja sõnad on tema sõnad. Neil sõnadel on vägi avada ja sulgeda taevast. Need selgitavad, millistel tingimustel Jumal saab võtta inimesed vastu või peab hülutama. Niisiis on nende töö, kes kuulutavad Jumala Sõna, kas elulõhn eluks või surmalõhn surmaks. Nende töö on igavesed tagajärjed.” – Ellen G. White, *Ajastute igatsus*, lk 413, 414.

Nii nagu Isa volitas Jeesuse, nii volitas Kristus oma jüngrid. Vaimu kaudu rüütas Isa Kristuse jumaliku väega. Samamoodi rüütab Jeesus Vaimu kaudu oma jüngrid jumaliku väega, mis on samaväärne kohustusega. Ükski jünger ei pea kartma, et Kristusel on Tema jaoks vahendeid napilt. Iga vajaminev oskus, anne, suutlikkus ja jõud tagatakse.

Mõnikord ei õnnestu inimlikul juhtkonnal neid põhimõtteid taibata. Kui juhtidel ei ole oma kohustuste suurusele vastavat väge, on ebaõnn etteaimatav. Sageli tõuseb juhtide ebakindlus pinnale kontrollivas käitumises, mis kammitseb kaasinimeste mõtted, Jumalast määratud loovuse ja omapära. Selle tõttu kammitsetud jünger ei saa tulemuslikult tegutseda. Niisugune käitumine on sarnane dirigendi tegevusega, kes püüab mängida kõiki pille üheaegselt, selle asemel et juhtida sümfooniast.

Jeesuse näide siin on kõnekas. Juhul, kui üldse kellelgi on õigus volitust andmast keelduda ja käitumist ette kirjutada, oleks see Kristusel. Vastupidi, Tema andis teistele volitused, kohustas neid töötama oma füüsilisest juuresolekust kaugemal, kus Ta ainsaks mõjuks olid Tema juhised ja eeskuju; Ta saatis nad töötama ja tunnistama.

“**Aga** rahvahulki nähes hakkas tal neist hale, sest nad olid väsitatud ja vaevatud otsekui lambad, kellel ei ole karjast. Siis ta ütles oma jüngritele: “Lõikust on palju, töötajaid aga vähe. Paluge siis lõikuse Issandat, et ta saadaks töötajaid välja oma lõikusele!” (Mt 9:36 – 38). Millise olulise sõnumi saame neist salmidest nii tänase päeva kui ka eesoleva ülesande jaoks?

Vaimulik lõikus oli külluslik, kuid lõikajaid nappis. Südamepinnas oli ette valmistatud, vaimulik seeme oli külvatud; idanemine, rikkalik niiskus ja rohke päikesepaiste tagasid hämmastava saagi. Küpsenud hinged ootasid kokkukogumist, aga kus olid lõikajad? Lihtsat, kergesti mõistetavat kujundit kasutades püüdis Jeesus innustada nakatavat agarust.

Mõnikord ihkavad kristlased läbikäimist kaasuslikega ja koonduvad kokku, möödudes pimedalt maailmas olevatest otsijatest, kes on küpsenud lõikuseks. Võib-olla tajumata oma jumalikku vastutust hukkuvate hingede pärast, on nad ametis koguduse tegevustega, kodanikukohustustega, hoonete hooldamisega ja muude tänuväärsete projektidega, mis on pühendatud *status quo* säilitamisele. Kahtlemata on need head asjad. Heade kavatsustega koguduseliikmed teevad evangelismi mõnikord küsitavaks ja väljendavad selle suhtes kahtlust: “Pastor, selle evangelismivärgiga on kõik korras, aga kas meil ei oleks vaja programme inimeste jaoks, kes juba koguduses on?”

See on üsna selge küsimus, kuid küsigem siiski: “Millal kurtis Jeesus vilja hoidjate vähesuse üle?” Küll aga palus Ta tungivalt “rohkemate lõikajate” pärast.

Kuidas leiame õige tasakaalu juba koguduses olevate inimeste vajaduste eest hoolitsemise ja nende inimeste teenimise vahel, kelleni alles tahame jõuda? Kuidas esimest tehes mitte hooletusse jätta misjonitööd?

Oma juhiste ja isikliku eeskuju abil õpetas Jeesus jüngerid suhtlema patustega, ka selliste kurikuulsatega nagu prostituudid ja maksukogujad. Kuidas muidu saanuks nad teha jüngeriteks kogu maailma? Tema õpetused pöörasid sageli tähelepanu sellistele patustele. Ta iseloomustas neid kui “kadunud” ja see näitas, kui armuline Kristus oli. Ta võinuks kirjeldada neid “vastuhakkajatena” (keda nad kindlasti olid) või “halvale teele sattunuina”. Selle asemel ütles Ta “kadunud”.

Kadunud ei ole seda sama negatiivset kõrvaltähendust, mis kahel ülejäänud väljendil. Selle asemel, et langenud hingi nuhelda, peaksime järgima Kristuse eeskju. *Kadunu* on üllas kujund, sest vastutus on asetatud otsijale. Laitvad sõnad lükkavad kadumaläinud inimese kaugemale. Neutraalsemad sõnad annavad mõista omakspidamist ja suhte võimalikkust. Seepärast peame olema ettevaatlikud nii sõnade suhtes, mida välja ütleme, kui ka nende sõnade suhtes, mida mõtleme, sest meie mõtteid mõjutab vägagi see, mismoodi me kaasinimestesse suhtume.

Kogu evangeeliumi kestel julgustab Jeesus usklikke hakkama leidjateks. Ta soovib, et me armastaksime kadunud ja sirutuksime nendeni, olenemata sellest, missugused inimesed nad on või missugust elu elavad.

“Jumala valitud töö on “päästa valla ülekohtused ahelad, teha lahti ikke rihmad, lasta vabaks rõhutatud ja purustada kõik ikked” ja mitte “hoiduda oma ligimesest” (Js 58:6, 7). Kui sa näed ennast patusena, kes on päästetud üksnes tänu taevase Isa armastusele, siis on sul hell kaastunne teiste suhtes, kes kannatavad patus. Sa ei kohtle hingevalu ja kahetsust enam kadeduse ja hukkamõistuga. Kui isekuse jää sinu südames sulab, siis mõistad sa Jumalat ja jagad Tema rõõmu kadunute päästmisel.” – Ellen G. White, *Kristuse tähendamissõnad*, lk-d 210, 211.

Uuri Lk 15. peatükki. Milline oluline sõnum tuleb neist tähendamissõnadest esile? Mida peaks sel sõnumil olema meile öelda selle kohta, kuidas vaatab Jumal kadumaläinuid ja missugune on meie kohustus nende suhtes?

Edasiseks uurimiseks: Loe Ellen G. White'i raamatust *Ajastute igatsus* peatükke "Teekond Galileast Jeruusalemma" ja "Kes on suurim?"; raamatust *Apostlite teod* peatükke "Kaheteistkümne jüngri õpetamine", "Suur ülesanne", "Nelipühi" ja "Vaimu and".

"Jüngrid mõistsid oma vaimulikku vajadust ning hüüdsid Issanda poole püha võiduanni pärast, mis pidi neid kõlblikeks tegema hingede päästmise tööks. Nad ei palunud õnnistust vaid enda jaoks. Nad tundsid hingelist koormat teiste päästmise pärast. Mõistes, et armuõpetust tuli viia kogu maailmale, palusid nad väge, mida Kristus oli töötanud." – Ellen G. White, *Apostlite teod*, lk 37.

Küsimused aruteluks:

1. Milliseid põhimõtteid peaksid tänapäevased jüngrikstegijate õpetajad Kristuse väljaõppe metoodikast kasutusele võtma? Kujutle, missugune on selline väljaõpe sinu koguduses.

2. Neljapäevases osas vaatlesime sõnade küsimust ja seda, milliseid sõnu kasutada. Mõtlesime sõnadele, mida me seitsmenda päeva adventistidena sageli kasutame. Kuigi meie võime näha sõnu ühtmoodi, mõtle sellele, kuidas võivad neid mõista kaasinimesed, kes pole tuttavad meie terminitega. Mismoodi peaksime olema oma sõnavalikus hoolsamad, eriti nende inimestega suheldes, kelleni tahame jõuda?

3. Mõtiskle pisut kujundi üle, mida kasutasime – "kerjus räägib teisele kerjusele, kust leiba saada". Kuidas kirjeldab see hästi seda, mida tähendab tunnistamine ja misjonitöö? Miks on oluline, et me ei unustaks seda kujundit ega selle tähendust?

4. Mida ütled kohaliku koguduse kohta? On see rohkem keskendunud endale ja oma vajadustele või misjonitööle? Kuidas saab tähelepanu suunamine misjonitööle aidata kogudust? Või, teisiti väljendades, juhul kui su kogudus oli rohkem keskendunud tunnistamisele ja misjonitööle, siis kas on võimalik, et ta hoolitseb vähem oma vajaduste pärast? Kuidas võiks misjonitöö ise sellised vajadused lahendada?

Ära tunne häbi

“Juhul, kui sa jääd kindlaks, et ühined teise kogudusega, ei ela sa enam minu juures,” ütles tädi mulle kindlasõnaliselt.

Pärast seda, kui mu vanemad surid, elasin ma oma vennaga tädi juures. Tädi oli saatnud meid adventistide kooli, nii et saime kristliku hariduse. Aga ta ei arvanud, et minust saab adventist. Püüdsin talle seletada, et järgin Jumala korraldust. Tema aga ütles: “Mitte nii kaua, kui sa minu majas elad!”

Kui rääkisin oma piiblitunni õpetajale, mida tädi oli öelnud, vastas ta: “Jeesuse järel käimine peab olema meie enda otsus.” Küsisin, kas ma võiksin saada ristitud nii salaja, et mu tädi seda teada ei saa, aga tema vastas õrnalt: “Ristimine kuulutab kogu maailmale, et sa oled otsustanud järgida Jeesust. Salajane ristimine tähendab, et sa häbened oma usku.”

Tal oli õigus. Ma taipasin, et mul ei olnud vaja karta. Sellel öhtul rääkisin tädile, et kavatsen saada ristitud adventistide kogudusse.

Minu ristimine oli rõõmus sündmus. Aga kui ma pärast kirikut koju läksin, küsis tädi: “Kas sind ristiti täna?” Ütlesin jah ning lootsin, et ta süda oli pehmenenud. “Miks sa siis siia tagasi tulid?” küsis ta.

Esmaspäeval küsisin koolijuhilt, mida teha. Eksamid olid ukse ees ja mul oli vaja keskenduda nende edukale sooritamisele. Koolijuht korraldas nii, et sain jääda kooli ühiselamusse, kuni kooliaasta saab lõpetatud ja eksamid tehtud. Siis aga, kui kool läbi sai, ei olnud mul enam elupaika.

Peatusin neil päevil ühe ja teise sõbra pool ning otsisin lahendust. Pastor pani ette, et ta räägib mu tädiga. Kuid kuigi pastor püüdis tädiga jutule saada, ei olnud see võimalik. Tädi süüdistas minu olukorras teda. “Välja mu majast! Te mõlemad!” karjus tädi.

Pastor ja ta naine kutsusid mind nende juurde elama. Milline õnnistus! Nad on ilmutanud mulle nii palju Jumala armastust. Olen väga rõõmus, et otsustasin järgida Jeesust ja saada ristitud. Kuigi mul oli raske, oli asi seda väärt. Palvetan, et Jeesus puudutaks minu tädi ja mu venna elu, et nemadki leiaksid sama õnne, mille mina olen leidnud.

Olen tänulik adventistide koolile, kus ma õppisin Jeesust armastama ja Tema sõna kuulma. Teie misjoniannetused toovad iga päev muudatuse tuhandete ellu. Täna teid!

Christine Mukahirwa elab Rwandas.

Jüngriksolemise hind

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Lk 12:49 – 53; 5Ms 21:15; 1Kr 9:24 – 27; Mt 18:8, 9; Jh 14:1 – 3; Hb 11:32 – 12:4.

Meelespeetav tekst: “Ja meie lootus teie peale on kindel, kuna me teame, et nii nagu teil on osa meie kannatustest, nõnda ka meie julgustusest” (2Kr 1:7).

Ajaloo jooksul on miljonid, kelle nime me ei tea, ohverdanud vabatahtlikult oma elu Kristuse pärast. Neid pandi vangi, piinati, hukati. Miljonid on kaotanud töö, talunud jäika, sallimatut väljatõukamist perekonnast ja jäänud usulise tagakiusamise ajal kindlaks ega ole salanud Kristust. Ainult Jumal teab kogu kannatuste ulatust, mida Temale ustavad inimesed on tunda saanud.

Muidugi hoiatas Paulus ette: “Ja kõiki, kes tahavad elada jumalakartlikult Kristuses Jeesuses, kiusatakse taga” (2Tm 3:12). Peetrus aga ütleb: “Selleks te olete kutsutud, sest ka Kristus kannatas teie eest, jättes teile eeskuju, et te käiksite tema jälgedes” (1Pt 2:21).

“Heaolu-jutlustajate” lubadustest hoolimata ei anta usklitele automaatselt kaasa mugavaid autosid ega rahalist tulu.

Lõpuks võime olla kindlad, et milline tahes on jüngriksolemise hind, igavese tasuga võrreldes on see ikkagi odav.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 29. märtsiks.

Uuri Lk 12:49 – 53; 14:25, 26; Mt 10:37. Mismoodi tuleb meil neid karme sõnu mõista? Millest Jeesus meile siin räägib?

Nüüdisaegse televisiooni uudistetoimetus seipitseks neist sõnadest silmapaistva skandaali. “Täna kaitses tuntud usujuht Jeesus Naatsaretist oma pärastlõunases läkituses perevaenu. Analüütikud võrdlevad praegust avaldust varem väljendatud seisukohtadega, mis kutsusid üles suhtuma armastusega naabritesse ja vaenlastesse. Asjatundlikud kommentaatorid arutlevad, kas väljaõeldu viitab uuele poliitilisele vangerdusele. Mõned kinnitamata allikad soovivad kõik maha müüa ja Jeesuse liikumisega ühineda. Edasiste arengute suhtes jääge kuuldele.”

Seda, mida Jeesus siinõelduga silmas pidas, aitab selgitada Piibli sügavam uurimine ja see, mismoodi kasutatakse Piiblis sõna *vihkama*. 5Ms 21:15 leidub Moosese kaudu antud seadus mehe jaoks, kel on mitu naist. Eestikeelne tõlge kasutab otsest vastet ja tõlgib neid naisi silmas pidades nii: “...ühte ta armastab, aga teist ta vihkab”. Mooses sihhib tõsiasjale, et juhul, kui abielumees eelistab üht naist rohkem kui teisi, ei või ta ilma jätta neid, kelle poole ta vähem hoiab. *New Revised Standard Version* ja *Modern Language Bible* võtavad sõna *vihkab* asemel kasutusele *tunneb vastumeelsust*. Juutide Piibel *Tanakh* ja *New American Standard Bible* (protestantide oma) kasutab sõnu *armastab* ja *ei armasta*. Selge on, et seisukoht, mida kavatseti väljendada, oli suhteline emotsioon. Selles kontekstis võib *vihkamine* viidata tõsiasjale “*armastab vähem*”. Paralleelkirjakoht Mt 10:37 toetab kindlasti just seda mõtet.

Jeesuse siht on lihtne, kuid sügavmõtteline. Iga kord, kui perekond saab väärtusjärjestuses esimese koha ja Kristus jääb teisele kohale, tõugatakse Jeesus troonilt. Mitut isandat teenida on võimatu. Kindlasti toetas Kristus tugevaid peresidemeid. Kuid sellised sidemed saavad jõudu kõigutamatust alusmüürist. Selleks alusmüüriks on aga Jumala tagasihoidmatu armastamine esimesena ja esikohal olijana. Jumal ei saa vastu võtta ühtki tõkkepuud, vahelesegamist ega tähelepanu hajutamist. Jüngriksõlemine nõuab ülimat hinda: jagamatut truudust Kristusele.

Kuidas paneme praktiliselt oma igapäevaelus Kristuse ettepoole kõigest, ka pereliikmetest? Mida selline teguviis tähendab ja millised võivad olla tagajärjed?

Kanda oma risti

“Kes ei kanna oma risti ega käi minu järel, see ei või olla minu jünger” (Lk 14:27).

Jüngriksolemine tähendab Kristuse vastuvõtmist Päästja ja Issandana. Jeesuse järel käimine tähendab, et sa oled valmis tegema läbi samu kannatusi, mida tegi Kristus. Seetõttu peame olema ausad selles, mil viisil me sõnumit edastame. Kindlasti tuleks õpetada säravaid tõesid usuõigusest, Kristuse käest saadavast andestusest, Jeesuse peatsest taastulekust, taeva võrreldamatutest imedest ja teenimatust Jumala armust.

Kuid kui usklikud soovivad kuulutada Jumala terviklikku sõnumit, ei saa nad kahe silma vahele jätta ristikandmist. Kurb küll, aga mõned usklikud arvavad ekslikult, et igasugune jutlustamine ja sõnum, millega kutsumakse inimesi üles tegevusele, on käsumeelsus. “Jumala arm on kõik teinud,” hüüatavad nad uhkelt, “ja inimkond ei tee muud, kui ainult võtab selle vastu.” Jeesus aga ei nõustu sellega.

Loe Mt 16:21 – 25; Lk 21:12 – 19; Jh 15:17 – 20; 16:1, 2. Mida peaksime neist salmidest leidma Jeesuse järel käimise hinna kohta?

Enne ristimist peaks iga kandidaat saama aru tõsiasjast, et Kristus ise on määranud neile risti, milleta nad ei või täielikult Tema jüngriteks saada. Kas see summutab uskutuleku rõõmu? Kas inimestele muredest vaba elu ebarealistlik lubamine suurendab kuidagi seda rõõmu? Uskutulek vabastab usklikud patukoormast, mitte aga jüngriksolemise kohustustest. Võttes endale Kristuse nime ja väljendades avalikult seda valikut ristimisega, peab iga usklik teadma, et jüngriksolemisel on hind. Mida aga on sellel maailmal pakkuda, mis kaaluks üle Kristuse pakkumise? Mitte midagi.

Millal sa viimati võtsid oma risti? Milline kogemus see oli? Mida sa sellest õppisid ja kuidas võiks see aidata kedagi, kes sama kiusatusega võitleb?

Distsipliin

Analüüsi järgmisi kirjakohti: Lk 14:31 – 33; 1Kr 9:24 – 27; Hb 12:1 – 4; 2Pt 1:5 – 11. Mida räägivad need salmid meile jüngri elu kohta? Kuidas oled sa ise kogenud seda, millest Piibel siin räägib?

Jüngriksõlemise hinna sees on distsipliin. Iga mõte, iga kujutus, ambitsioon ja soov tuleb allutada Kristusele. Kõik mis meil on (olgu nähtav või nähtamatu), iga anne, oskus ja väärtushinnang tuleb anda Kristuse käsutada. See, mida me Talle ära ei anna, saab paratamatult ebajumalaks, mis viib meid tõenäoliselt kõrvale.

Kristus pakub meile tõepoolest jõudu võita oma iseloomuvead. Iga himu, tunne ja mõttesuund saab olla Tema Vaimu juhtimise all.

Pööra tähelepanu Pauluse näitele sportlasest, mida ta tänastes salmi-des kasutas. Ükski sportlane ei plaani salaja, et ta jookseb aeglasemalt, hüppab madalamalt või heidab lühemalt. Ükski usklik ei peaks samuti üle õla tagasi vaatama, eriti arvestades seda, et selles “võidujooksus” on kaalul igavene, erinevalt ükskõik millisest autasust, mida maine jooksja oma usinate jõupingutuste ja treenimisega võita võib.

“Jooksjad loobusid kõigist harjumustest, mis oleksid nõrgestanud nende kehalisi võimeid, ning treenisid karmi ja pideva distsipliiniga oma lihaseid tugevaks ja vastupidavaks. Kõik see oli vajalik, et võistluspäeva saabudes oma võimeid maksimaalselt rakendada. Kui palju tähtsam on siis kristlasele, kelle igavesed huvid on kaalul, allutada nii oma söögiisu kui ka kõik ihad mõistuse ja Jumala tahte kontrollile! Iial ei tohi ta lubada lõbustustel, luksusel või jõudeelul oma tähelepanu kõrvale juhtida! Kõik harjumused ja ihad tuleb allutada rangeimale distsipliinile. Jumala Sõnast valgustatud ja Tema Vaimust juhitud mõistus peab võtma kontrolli enda kätte.” – Ellen G. White, *Apostlite teod*, lk 311.

Hindade võrdlus

Asutused uurivad väljapakutud projektide elujõulisust tulu-kulu analüüsi abil. Kas konkreetne ettepanek sisaldab komponente, mis on vajalikud investeringute edukaks tagasisaamiseks? Kas tulu kaalub üles väljamineku? Teiseks sageli kasutatavaks näitajaks on kestvus. Kas ettepanek pakub püsivaid sissetulekuid?

Jüngriksolemise tasu võib samamoodi seada võrdlusse teiste hindadega. Hinna hulka võib arvestada emotsionaalsed kannatused, ühiskonna põlastava suhtumise, kehalise piina, rahalise kaotuse, vangistuse ja surmangi. Igaüks, kes võtab endale jüngri seisuse, peaks esmalt hoolikalt kaaluma investeringuid, mida see sisaldab.

Mida räägivad järgnevad salmid meile jüngriksolemise hinnast? Mt 18:8, 9, Lk 6:35; Fl 2:3.

Mida räägivad järgnevad salmid meile hüvedest? Lk 18:28 – 30; Jh 14:1 – 3; Ilm 22:1 – 5.

Pole kahtlustki, et Jeesuse järgimise hind on kõrge, võib-olla suurem kui keegi tahaks maksta. Tõepoolest, juhul kui Kristuse järgimine ei ole läinud maksma kuigi palju, võib-olla isegi mitte midagi, peab uurima oma usu ja pühendumise tõelisust.

Üks on aga kindel: ükskõik, mida me selles elus omandame, ükskõik, mida saavutame, ükskõik, mida enda jaoks teeme, kõik see on lühiaegne. See on midagi, mis ei kesta. See kaob – ja kaob igaveseks.

Sellele vastupidiselt on kõik, mida Jeesuse kaudu saame – igavene elu uues taevas ja uuel maal – palju rohkem väärt kui miski ja keegi muu, mida/keda see maailm kunagi pakkuda saab.

Mõtle kõigile selle maailma naudingutele, rõõmudele ja headele asjadele. Millised need on koos Kristusega veedetud igaviku kõrval? Kuidas saame õppida seda võrdlust pidevalt silme ees hoidma? Miks on tähtis seda teha?

Loe Hb 11:32 – 12.4. Mida need salmid sulle isiklikult jüngeriksõlemise hinna ja tasu kohta ütlevad?

Missugune võimas seisukoht siin avaldub, eriti salmis, mis ütleb: “Naised said tagasi oma surnud ülestõusnutena. Ühed lasksid end piinata surruks, võtmata vastu pakutud vabadust, selleks et saada paremat ülestõusmist” (Hb 11:35).

Teatud mõttes on nii, et mõlemad – olla jünger ja jüngeriks tegija – saab kokku võtta ühte väljendisse: “parem ülestõusmine”. Me järgime Kristust sellepärast, et meil on töotus, lootus saada lunastatud uuele elule uues, patuta, kannatuste ja surmata maailmas. Seetõttu aga, et meile on antud selline lootus ja niisugune töotus (mille on taganud Jeesuse elu, surm, ülestõusmine ja ülempreesterlik teenistus), otsime võimalust suunata kaasinimesi sellesama lootuse ja töotuse juurde. Enne, kui suur võitlus läbi saab (kui me Tema teisel tulekul just elus pole), seisab meie ees kas esimene ülestõusmine või koos õelatega teine ülestõusmine. Teame kindlalt, kumb neist on parem. Millel muul on veel mõtet kui saada ise osa sellest ülestõusmisest ja teha kõik, mis võimalik, et juhtida kaasinimesigi sellest osa saama?

Saagid on valminud lõikuseks; miljonid ootavad kutset saada jüngeriteks. Meid on õnnistatud evangeeliumiga, kuid rohkem veel – evangeeliumiga “nüüdisaja tõe” kontekstis – kolmeinglikuulutusega Ilm 14. peatükist, Jumala viimase hoiatuskuulutusega maailmale.

Mida me nende tõdedega, mida nii väga armastame, peale hakkame? Seepärast küsigem: kus on lõikajad? Kus on inimesed, kes on koos Kristusega valmis tulema ja jagama ohte? Kas sa võtad vastu Jumala kutse olla jünger, ja, vähe sellest, kutse saada inimeste jüngeriteks tegijaks, ükskõik, mida see sulle maksma läheb?

Mõtle kõik hoolega läbi: esimene ülestõusmine ja teine ülestõusmine. Millel muul on selliste väljavaadete valgel veel väärtust peale osasaamise “paremast” ja kaasinimeste aitamise sellest osa saada?

Edasiseks uurimiseks: Loe Ellen G. White'i raamatust *Apostlite teod* peatükke "Kaugetes piirkondades" ning "Beroias ja Ateenas".

"Tuli langeb taevast. Maa avaneb. Maapõues varjul olnud purustavad jõud tungivad välja. Hävitavad leegid purskuvad esile igast haigutavast lõhest. Isegi kaljud põlevad. Päev on tulnud, mis põleb kui ahi. Algained sulavad kuumuses, samuti maa ja kõik, mis seal sees, põlevad ära (Ml 3:19; 2Pt 3:10). Maapind näib sula massina – määratu suure keeva tulejärvena. See on kohtuotsuse täideviimine, jumalakartmatute häving, "Issanda kättemaksupäev, tasumisaasta riiu eest Siioniga" (Js 34:8).

Õelad saavad oma tasu maa peal. (Õp 11:31). Nad on "nagu kõrred! Ja see päev, mis tuleb, põletab nad, ütleb vägede Issand" (Ml 3:19). Mõned hävitatakse momentaanselt, teised kannatavad mitu päeva. Kõiki karistatakse "nende tegude järgi". – Ellen G. White, *Suur võitlus*, lk-d 672, 673.

Küsimused aruteluks:

I. 1. Dietrich Bonhoeffer, kelle kristlik elu viis ta surma, kirjutas tunnuks saanud raamatu *The Cost of Discipleship* (New York: Collier Books, 1963). Alljärgnevalt mõned tsitaadid sellest raamatust. Kuidas käivad need kokku sellega, mida nädala sees õppisime?

"Vana elu jäetakse seljataha ja alistutakse täielikult. Jünger tõmmatakse välja oma suhteliselt turvalisest elust ellu, mis on absoluutselt ebakindel (see tähendab tegelikult ellu, mis on absoluutselt turvaline ja kindel Jeesusega sõbraks olemise tõttu)..." – Leheküljed 62, 63.

"Juhul kui järgime Jeest, tuleb meil astuda teatud sammud. Esimene samm, mis kutsele järgneb, löikab jüngri lahti tema eelnevast eksistentist." – Leheküljed 66, 67.

"Rist pannakse iga kristlase õlule. Esimene kannatus Kristuse pärast, mida iga inimene kogema peab, on kutse loobuda selle maailma meeldivusest... Siis, kui Kristus inimest kutsub, palub Ta tal tulla ja surra." – Lehekülj 99.

Puusepa tööriistad

Allegooriline lugu

Tööriistad elasid koos puusepa töötoas. Neil olid ajapikku kerkinud esile mõni probleem ning üks ja teine kaebas, et teised ei panusta piisavalt töösse. Nad tulid kokku, et asjast rääkida.

Esimesena võttis sõna Haamer, kes oli eesistujaks. "Vend Puur," alustas ta, "sina ja su perekond on nii kärarikkad. Ja näib, et sa keerled kohapeal, aga edasi ei liigu."

Puur kargas püsti: "See on tõsi, et ma tiirutan koguaeg ringi ja mu töö tekitab kära. Aga ma olen vähemalt terav. Pliiats on väike ja sageli nii tolmu, et jätab endast halva mulje. Teda tuleks küll pisut teritada, selleks et teda keegi siin üldse kasutaks."

Pliiats tundis, et peab ennast kaitsma, ja tõusis. "Jah," alustas ta, "ma olen aeg-ajalt natuke nüri, aga see on sellest, et ma teen kõvasti tööd. Vähemalt ei ole ma kare nagu Liivapaber. Näib, et ainus, mida ta teha oskab, on vales kohas hõõruda!"

Selline märkus vihastas Liivapaberit tõeliselt. "No-noh, mida öelda Joonlaua kohta? Ta mõõdab teisi oma mõõdupuu järgi, nagu oleks tema siin see ainuke õige."

Joonlaud mõõtis pilguga seltskonda ja ütles: "Eks ma lähen siis ära, kui pean minema, aga siis peab siit lahkuma ka Kruvikeeraja. Ta on nii tüütu, keerab alatasa vinti peale ja siis lödvendab."

Kruvikeeraja näägutas vihaseks: "Kena küll! Ma võin minna, aga Hõõvel peab ka ära minema. Tema töö on pinnapealne; selles pole sügavust!"

Selle peale pörutas Hõõvel napolisõnaliselt: "Saag teeb haiget. Tema lõhub, selle asemel, et ühte liita."

Saag tõusis, et süüdistusele vastata, kuid vestluse katkestas ukse ootamatu kääksumine.

Töötuppa astus puusepp, valmis päevatööd alustama. Ta pani tööriistavöö endale ümber ja astus töölaua äärde. Ta võttis kätte pliiatsi ja joonlaua. Hoolikalt mõõtis ja märkis ta enda ees olevat lauätükki. Ta saagis sisse märgid ning hõõveldas laua krobeldised servad ja teravad nurgad siledaks. Ta kopsis haamriga tüüblid kohale ja puuris augud kruvide jaoks, et kõik tihedalt haakuks. Siis hõõrus ta liivapaberiga puu nii siledaks nagu siidi. Puusepp töötas kogu päeva, kasutades kord üht, kord teist tööriista.

Päeva lõpul laskis Ta südamest vilet ja puhus valmistootelt tolmu. Ning siis ütles Ta: "Ilus! Ma ei oleks saanud seda teha ilma oma tööriistadeta. Igauhel oli tähtis osa. Mitte ükski tööriist ei saa üksi teha kogu tööd. Nad kõik on tähtsad."

Siis, kui me koos tegutseme, koos välja läheme, palvetame ja annetame, oleme Meistri tööriistad, et Tema töö saaks lõpetatud.